

FEIN-STEIN 7.

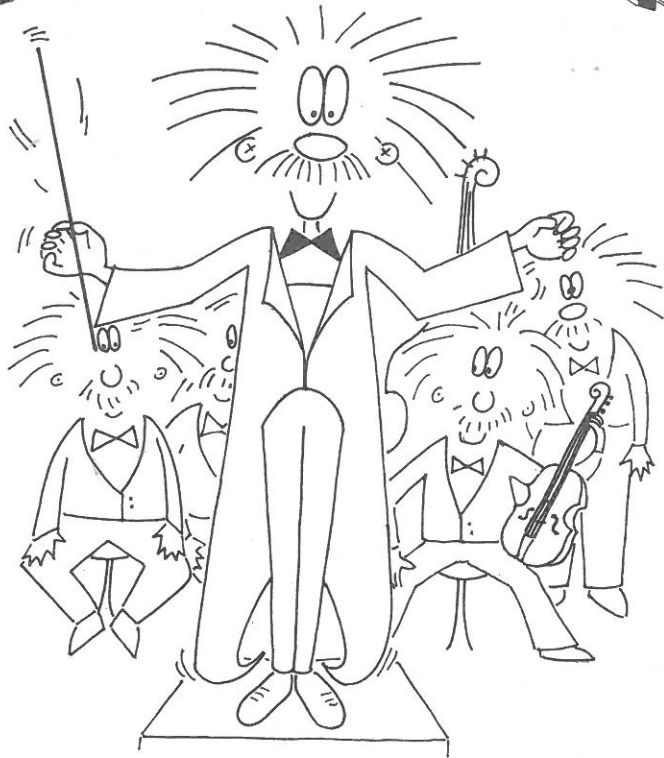

Ára: 70 magyar Forint
(Az ár 25% áfá-t tartalmaz,
borravaló nélkül!
Fizetés csak készpénzzel!)

Cyönk

A Tolnai Lajos Kéttannyelvű Gimnázium Diáklapja
1994. Dec. V. évf. 7. szám

FIN-STERN

IMPRESSZUM

Szerkesztő: Fonyódi Eter

Főszerkesztő Helyettes: Mészáros Ágnes

Főkatalinér: Székelyné Bíró Katalin

TEG: Nagy Dávid, Várkonyi Varga Zsuzsanna, Árkai Tóbiás, Hátsalka, Komolya Henrik, Gal Richter Csilla, Molnár István, Riedeg Zsuzsanna, Pál Orsolya, Varga Péter, Szántó Margit, Régi Gabi, Lomb Zsuzsanna, Szilyi Tóbiás, Roland, Könyv, Kócs, Szentesi Ágnes, Berger Zoltán, Torma-Béla, Frei Nándor, Bankóczy Péter

Szerkesztőség Főoperátor és Marketing Manager: Mészáros Dávid

Gazdálkodási Manager (Főszórás):

Lay out: Mészáros Zsófi, Szabó Erika, Kuppel Erika

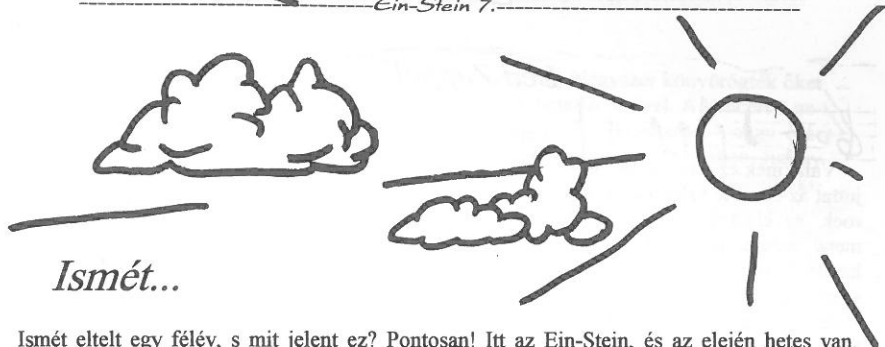
Külső munkatársak: Fő-szerkesztés Gábor, Márton, Barna, Máturócz Ivánka, Gábor, Gábor, György, Nyíró Szabina, Vass Anna, Trampus Péter, Kőrösi, Hódos, Székely-Bárány, Onódi Ivett, Metzger, Papp, Hubner, Tass, Gó

Köszönet: Szabó Erika, Impreknak a nyolcadért

Felelős kiadó: Papp Péter, igazgató

Dobozok Korrekta: Frau Sedlmund, Herr Lang, Herr Messer, Herr Winkler, Frau Ham

Címek: Pálfi Atomműhely Rt.
Mark-Komm Kft.
Mikmacs büfé
Haliós Kft.
Ami cipőbolt, Kennerl Söröző, Delta Aranaz

Ismét...

Ismét eltelt egy félév, s mit jelent ez? Pontosan! Itt az Ein-Stein, és az elején hetes van. Folyóiratunkat az akadályok és nehézségek végeláthatatlan sorának leküzdése után -minden erőnket bedobva (alig maradt)- a zene jegyében hoztuk össze. Ez jelenti egyben azt is, hogy kis iskolánk újságának sebei -melyeket Ida néni, Gábor, Barna és Ivánka elvesztése ejtett rajta- begyógyulni látszanak. Heggek azonban mindig maradnak (Persze jön az utánpótlás, sőt már itt is van.) Az érzelmeket és a múltat félretéve tehát újságunk -lassan bátran mondhatom: kis könyvünk- ezúttal is hosszúra nyúlt. A "megszámlálhatatlan" zenei cikk mellett a család témaköréből is kikerekedett néhány, ezt nyugodtan foghatjuk arra, hogy az ENSZ-nek köszönhetően idén a család évét írjuk.

Megszívulva a kritikát, mely lapunkat lépten-nyomon éri: Több német cikket!- megpróbáltunk a gyönki diákság kedvenc második anyanyelvén is többet írni.

Örömmel jelenthetem, hogy szerkesztőségünk ügyes-bajos dolgai egyre jobban haladnak, hiszen új és most már remélhetőleg végleges szerkesztőséget kaptunk, amiért Hum Tanár Úrnak szeretnék köszönetet mondani. Köszönet illeti természetesen Garai Tanár Urat a számítógépekért és mindennemű közreműködéséért. A legjobban azonban Szabadi Imrénének kell megköszönnöm a segítségét, hiszen nyomda nélkül nehéz dolgunk lett volna.

Új szponzorokra tettünk szert, s lassan ugyan, de biztosan iskolaújságunk elkezdte keresni a "nagyvilág" felé vezető utat. Szerepelt már a rádióban és a TV-ben is, de erről olvashattok majd később bővebben.

Marsó Barna rajzolt trónját három lelkes és felettebb tehetséges lány: Zsófi, Eszter és Erika, vette át. A szerkesztőség létszáma -ha nem ilyen mértékben is, de- szintén bővült. Csapatunk Fekete Tanárnő védő(támogató)szárnyai alatt alkotott az idén.

Láthatjátok tehát, hogy szinte minden kicserélődött, megújult, egyetlen dolog maradt a régi, és ez az újság. Olvassátok hát egészséggel és tegyétek a karácsonyfa alá.

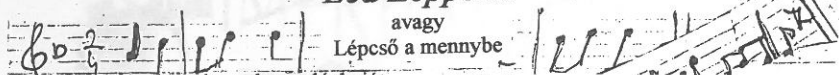
Jó szórakozást!

Viel Spaß beim Lesen!

Led Zeppelin

avagy
Lépcső a mennybe

Valakinek ez a név csak egy léghajót juttat az eszébe, valakinek pedig a hard rock, az electric blues, vagy a heavy metal megeremtőit. A Led Zeppelin hatása felmérhetetlen a Metalra. Valószínű, hogy sem az AC/DC, sem a Van Halen, de még az Iron Maiden sem született volna meg a Zep nélkül.

őrület?

1968-ban feloszlik a Yardbirds, Jimmy Page régi bandája, és New Yardbirds-ként alapít új zenekart. Basszusgitárosnak John Paul Jonest hívja. Énekesnek Terry Reicht akarja, de ő a már meglévő szerződése miatt

A Led Zeppelin 1969 végén, a világhír küszöbén
John Paul Jones, John Bonham, Robert Plant, Jimmy Page

Jimmy Page (44. 01. 09.), ő volt a Zep szólógitárosa, szerzője, producere és zenekarvezetője, a három nagy angol gitárhős egyike. Robert Plant (48. 08. 20.), a banda karizmatikus fellépésű, egyéni hangú, káprázatos hangterjedelmű énekes, szájharmonikása és ő volt az első számú rock-szexszimbólum. John Bonham (48. 05. 31-80. 09. 25.) - akit mindenki csak Bonzónak hívott -, a zenekar dobosa, a dobok verését is túlzásba vitte, mint minden mást. John Paul Jones (46. 01. 03.), a Zep basszusgitárosa, zongoristája, orgonistája és a hangszerelője. Végül, de nem utolsósorban, akiről nem szabad megfeledkezni: Peter Grant, az ötödik Zep, a si-
ker atyja, az ólom súlyú menedzser. A Zep mindig "botfüllűnek" csúfolta őt, ő pedig mindig "szerencsétlenségnek" titulálta a bandát.

De hogy is kezdődött ez az egész

John Paul Jones

nem vállalja, viszont maga helyett Robert Plantet ajánlja. Plant szervezi be John Bonhamet dobosnak. Októberben már Led Zeppelin néven lépnek fel Angliában és ekkor megindul az a folyamat, amely teljesen szétrobbantja a világ nyugalalmát: megkezdik a lemezkiadást.

Megjelenik a LED ZEPPELIN című első albumuk, majd a LED ZEPPELIN II., ami a világhírt hozta nekik.

Kiadják a LED ZEPPELIN III-t. Ezt az albumot angliai, amerikai, japán turnék követik és felkerülnek a világranglista élére.

A FOUR SYMBOLS (Négy színbó-

Page

Jones

Bonham

Plant

lum), a IV. album, rajta a Zep leghíresebb dala, a *Starway to Heaven* (Lépcső a mennybe). Ez a dal olyan a rocktörténelemben, mint a Beatles Yesterday-je, a Stones Ruby Tuesday-je, Hendrix Foxy Lady-je vagy a Cream Whiter Room-ja. A rockirodalom a Zep himnuszának is nevezi ezt a csaknem nyolc perces számot, amely nem csak miszticizmusában jellemző a bandára, hanem teljes képet mutat arról, ami a Zep nagyságát adja. Ahogy Page bevzeti a tizenkéthúros gitárján, ahogy

Page legendás kényakújjával

Jones fuvolahangokkal népmotívumokat idéz és ahogy Plant szelíd, suttogó énekétől eljut a halk révületig, majd a kiabáló, kétségbeesett ébredésig, ahhoz a rockszótár szavai ma is kevésnek bizonyulnak. Három tétel, három ritmus, három hangulat, egyre erősödő tűz. Hard és gregorián egyben. Nincs más szó rá: Remekmű!

A Zep minden idők legnagyobb koncertzenekarává vált.

Legemlékezetesebb koncertjüket Nassauban, a Colisseumban tartották. 16000 néző táncolt, örülten kiabált, el-

jenzett, sírt. Négyyszer könyörögték őket vissza hihetetlen erővel. A koncert a negyedik órájához közeledett - négy órányi csodálatos zene -, mikor Jimmy Page lábujjhegyre állt, úgy próbálta kirázni gitárja varázslatos hangjai utolsó szemeit. Senki sem gondolta volna, hogy még a csúcson is túl tud jutni, de valami megbabonázta és szinte felcsavarodott önmagára, átrohant Planten, robbantva, darabokra vágdosva a hangokat húrjaival. A rock olyan keményen szólt, hogy azt gondolhattuk: nem érjük meg a holnapot.

73-ban megjelenik a HOUSE OF THE HOLY (Szentek háza) című albumuk. Az Amerikai turnéjuk során filmre veszik a Madison Square Gardenben tartott koncertjüket.

Kiadják első dupla-albumukat, a PHYSICAL GRAFFITI-t (Fizikai irkafirka), melyet gigantikus turnéval kísérnek: 184 hangszóró, 172 világítótest, szárazjégészőgépek, lézer, tükörgömbök, 24000 watt, 120 decibell. A Zep olyan hangerővel szólt, mintha a közönségtől 20 méterre egy MIG-21-es szállt volna fel. Ennek kapcsán jelentek meg először méltató cikkek a Zepről.

Egy felhőtlen Robert-mosoly

Augusztusban Robert Plant súlyos balesetet szenved Görögországban. Felépülése után megjelenik a PRESENCE (Jelen) című albumuk, majd bemutatják az együttes 1973-ban felvett koncertfilmjét: THE SONG REMAINS THE SAME (A dal ugyanaz marad) címmel, és kiadják a filmzene egy részét tartalmazó dupla-albumot is.

Egy amerikai turné alatt meghal Plant ötéves kislánya, Karac. Ezt a halálát a közvélemény Page sátánista hitvallása kisugárzásának tekinti. A Zep félbeszakítja amerikai turnéját.

A banda kiadja az utolsó albumát, az IN THROUGH THE OUTDOOR (befelé a kijáraton) -t.

Hatalmas, lézershow-val kísért koncertet adnak a Knebworthi Szabadtéri Fesztiválon. Egy újságíró így nyilatkozott: "Totális látvány volt. Jimmy Page egy hatalmas lézerpiramis közepén állt, és kvadrofonhangban játszott Les Paul Gibson fajta gitárján egy világító hegedűvonóval. Ahogy a játéka gyorsult, úgy növekedett a piramis és szinkronizált pontossággal forogni kezdett hangok és színek delíriumában, miközben Page, az örült varázsló, úgy tűnt, mintha elveszett volna egy káprázatos űrben. Lélegzetet sem kaptunk."

A tervezett amerikai turné előtt egy nappal Bonzó, a nagytermészetű, nagyívós dobos, útban az első koncert hely-

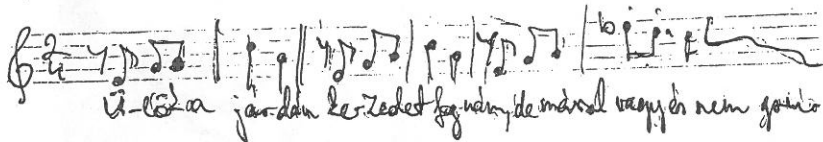

Bonzo a „fadgakkal”

színe felé beugrott a londoni klubba és elkezdett iszogatni. Hajnali egy órakor Rick Hobbs, Page titkára vitte be a holt-részig Bonzót. A kimutatások szerint megivott 4 liter vodkát, amitől alkoholmérgezést kapott és 1980. szeptember 25-én Bonzó betért az örökkévalóság kocsijába. Az együttes még december 4-én bejelenti a Led Zepplin feloszlását. Bonzó sírjára csak ennyi volt felírva:

STARWAY TO HEAVEN.

Torma Béla
.2.b

Irány Itália

Augusztus elején, amikor még nem kísértett az iskola szelleme, levelet kaptam Győnről.

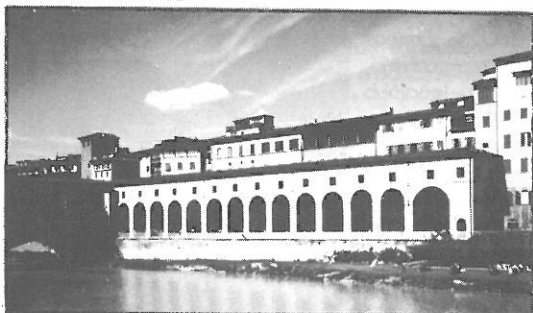
Zsuzsa néni írt leendő osztálykirándulásunkkal kapcsolatban...

... szeptember 16-a, este nyolc óra. Indulás. Krokodil könnyek közepette elbúcsúztunk szüleinktől, akik rengeteg kajával és jótanáccsal engedtek utunkra minket. Utánozva egyeseket, a motor is felbőgött, és nekivágtunk a nagyvilágnak.

Az út Ausztrián keresztül vezetett a messzi Itáliába. Túltéve magunkat a ránk váró izgalmon, hamar elaludtunk. Az osztrák-olasz határig meg sem álltunk, ahol azonban ki kellett térnünk két betűre. Miután az első WC zárva volt, társaink nagy része visszafordult. De mi, akik nem adtuk fel, tovább mentünk a kivilágított határon. Amikor elfogytak a lámpák, mi is elindultunk a buszunk felé. Talán oda is értünk volna, ha egy ablakon ki nem ugrik mérgesen egy olasz határőr, és nem kezd el velünk olaszul kiabálni. Mi, értelmes diákok lévén rájöttünk, hogy visszamentünk Ausztriába útlevel nélkül. Hiába magyaráztuk neki, hogy csak klotyót keresünk, nem engedett vissza a buszhoz. Mérgesen ezeket a szavakat ordította: "Andere Seite, andere Seitel!" Követték az utasítását, és idővel megtaláltuk vágyaink netovábbját... A kivilágítatlan oldalon (és megkönnyebbülve) mentünk vissza társainkhoz.

Folytattuk az utazást és próbáltunk visszaaludni. Hajnalban megálltunk egy parkolóban mosakodni. Azt hiszem, a színvonal országunkén is túltett, ezért voltak, akik a mosdó helyett szemetesládán mostak fogat. Mikor visszaértünk a buszhoz, már teljesen felébredtünk, és kíváncsian figyeltük a tájat, ami egyre lehangelőbb lett. Egyhangú,

sík területet láttunk, amit száraz fű és bokrok borítottak. Időnként egy-egy kiégett vagy lepusztult házat láttunk. Ezt a kísérteties látványt időnként egy-egy gyár szakította meg, aminek sűrű füstje beborította a környezetet. Ahogy a tengerhez közeledtünk, egyre több tanya és település tarkította a vidéket.

Ravennába délelőtt értünk és szabadon fedezhettük fel a sétálóutcákat. Órákig sétáltunk a kirakatokat bámulva, és megkóstoltuk a különböző olasz fagyikat.

Nemsokára azonban elindultunk Lido di Sarioaba, ahol a szálloda volt. Útközben megálltunk Classe-ban, ahol a Sant-

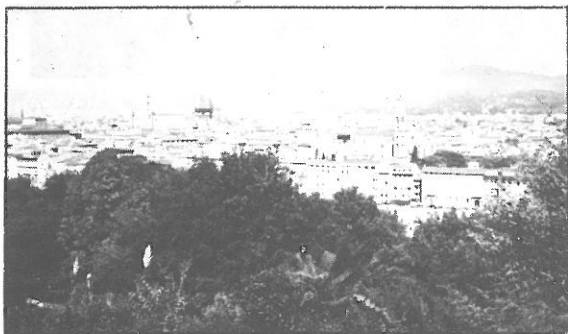

Apolimare Bazilikát néztük meg. Itt kellett volna találkozunk a németekkel, de ők csak másnap jöttek meg, mivel lerobbant a buszuk. Classe néhány kilométerre volt Lido di Sario-tól. A szálloda mindenkinek tetszett. Két-három ágyas szobákat kaptunk, amikhez fürdőszoba is tartozott. Alig pakoltunk ki, kezdődött a négyfogásos vacsora (előétel, főétel, fagyi, gyümölcs), amiről példát vehetnének a gyönki szakácsnénik. Az estebéd elfogyasztása után lesétáltunk a holdfényes tengerpartra fürdeni. Miután átfagytunk, kipróbáltuk a szálloda úszómedencéjét is, ami kétségkívül melegebbnek bizonyult. Aznap már a tenger morajlását hallgatva aludtunk el, szinte hiányzott a busz folytonos zöttyögése. Jártunk San Marinoban is. Ez a kis városállam a kereskedelméről és bélyegeiről híres. Megnéztük a várat és sétáltunk az üzletsorokon. Még egy magyar boltban is jártunk. Az ajtó fölötti neonfeliraton ez állt: "Sziasztok magyarok!" Teljesen átfázva és éhesen indultunk vissza Lido di Sarioba. A vacsora igen ízletes volt, bár a körtés és citromos körítésű nyershús elvette néhányunk étvágyát. A németek vacsora után érkeztek meg.

Velük együtt még egyszer visszatértünk San Marinoba. Aznap este az egyik szomszédos hotelben discot rendeztek, ami elég rosszul sikerült (sajnos vagy szerencsére?), mert így legalább kipihentük magunkat.

Reggel ugyanis korán kellett kelnünk a firenzei kirándulás miatt. Az út csodálatos volt, bár a sok szerpentin padlóra tett bennünket. Feljutottunk az Appeninek legmagasabb csúcsára, ahonnan csodálatos kilátás nyílt a tájra.

11 óra körül értünk meg Firenzébe. Először a Dómban vezetett minket körbe egy idegenvezető, és megnéztük a Paradicsom-kaput is. Utána 2 óra szabadprogram volt. Mászáltunk a Ponte-Veccion. Az ékszerboltok lenyűgözőek voltak. Michelangelo Dávid szobra alatt találkoztunk, és az Arno folyó partján

sétáltunk vissza a buszhoz. Az út sokkal rövidebb volt, mint odafelé. A vacsora után még pizza-partyt is szerveztek. Az olasz pizza nagyon finom volt, és a pincérfiú kedvéért talán túl sokat is ettünk belőle. Miután mindent elpusztítottunk, jót táncoltunk

a kivilágított medence szélén. Egy utolsó séta után a parton teljesen elfáradtunk és hamar elaludtunk összkomfortos szobáinkban.

Másnap reggel sokáig lustálkodhattunk, mert késő délelőtt mentünk csak el a bevásárló központba. Itt minden sokkal olcsóbb volt, és a maradék pénzünket is elköltöttük. Délután már csomagolnunk kellett, mert másnap indultunk haza. Ezen az estén sokáig álltunk a teraszon, és néztük a tengert.

Másnap a reggeli után leadtuk a kulcsokat, és kicikepedtünk a buszhoz. Elindultunk Ravennába. Útközben újra megálltunk Classeban, ahol találkoztunk a németekkel és együtt mentünk tovább. Megnéztük a műemlékeket, láttuk Dante sírját, a Szent-Vitale Bazilikát és Teodor király mauzóleumát. Most nem volt szabadprogram, mert indultunk Velencébe. Az úton el-elszundítottunk, és mikor leparkolt a busz, álmosan vánszorogtunk le.

Gyalog indultunk be a Szent-Márk térre. Az omladozó házak közötti sikátorokban járva nehezen tudtuk elképzelni, hogy a csillogó Velencében vagyunk. Mikor beértünk a főterre, rengeteg galambot láttunk, amik az egész teret ellepték. Megnéztük a Szent-Márk Bazilikát is. Miután kipihentük magunkat a templom padjain, elindultunk sétálni. Megnéztük a Sóhajok-hídját, s

a híres gondoláknak is különös figyelmet szenteltünk. Lassan eljött az este 7 óra, és izomlázunkat leküzdve visszavánszorogtunk a buszhoz. Még egy utolsó pillantást vetettünk Velencére, majd elindultunk Magyarország felé.

Az út kényelmetlen és hosszú volt, mégis mikor hazaértünk, legszívesebben visszafordultunk volna.

Régi Gabi és Bankós Teréz

3.c

Óda az éjhez, s halálhoz

Ó éj, édes idő vagy, bár sötét,
hol minden fáradtság békébe lankad.
Ki dicsér, van szeme s értelme annak,
s ki tisztel, annak bölcsessége ép.

A töprengő fáradt eszméletét
átjárja nyirkos árnyad és nyugalmad,
s mély álmod a mélységből fölragadtat
a magasba, melyért reményem ég.

Ó halál mása, te a test s a lélek
minden emésztő kínját elveszed,
s végső vígasza vagy a roskadóknak.

Jóvoltadból beteg testünk föléled,
teher lehull, könny többé nem pereg
s bajtól, haragtól megváltod a jókat.

Könyv Ágnes 2.c

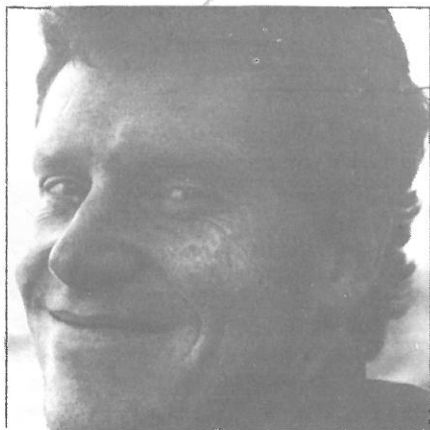

"Herr Meyer der neue Zenter in der Lehrermanschaft"

Basketball! Wenn jemand dieses Wort erwähnt, fällt ihm sofort jedes Spiel am Donnerstag ein. Oder vielleicht auch der neue Zenter in der Lehrermanschaft. Wir wollten noch mehr über ihn wissen, deshalb haben wir ihn gebeten, zu uns ins Internat zu kommen, und um einen Report mit ihm zu machen. Wir haben ihn natürlich nicht nur über seine Größe (193 cm) oder über Basketball gefragt.

Ein-Stein: -Könnten Sie ihr bisheriges Leben zusammenfassen?

Herr Meyer. -Geboren bin ich in Braunschweig, das liegt in Niedersachsen. Im Alter von zehn Jahren sind wir nach Ostfriesland gezogen, das liegt ganz im Nordwesten von Deutschland, an der holländischen Grenze, daher kommen die Ostfriesenwitze. Da habe ich Abitur gemacht, dann bin ich nach Kiel gegangen, um dort zu studieren, und zwar Biologie und Sport. Dort habe ich mein Examen gemacht und danach bin ich nach Gyönk gekommen.

E.S.: -Wären Sie auch gekommen, wenn Frau Sedemund nicht hiergewesen wäre?

H.M.: -Nein, dann nicht. Nur aus diesem Grund bin ich gekommen und um Unterrichtserfahrungen zu sammeln.

E.S.: - Was wußten Sie allgemein von Ungarn?

H.M.: -Ich wußte, daß 1989 in Ungarn die Grenze geöffnet wurde, und daß es das erste Land war, daß den Kommunismus überwunden hat. Außerdem wußte ich von Salami und Paprika und das Stichwort Gulaschkommunismus.

E.S.: -Wie gefällt Ihnen die ungarische Lehrmethode und die Schüler?

H.M.: -Von der Lehrmethode weiß ich nur, daß in den östlichen Ländern sehr viel auswändig gelernt wird und das Wort des Lehrers sehr viel gilt. Das halte ich für schlecht. Die ungarischen Schüler sind im Allgemeinen sehr diszipliniert. Was ihnen fehlt ist Fantasie und ein bißchen Selbstbewußtsein.

E.S.: -Wie lange bleiben Sie?

H.M.: -Wir haben uns vorgenommen, noch ein Jahr zu bleiben. Also bis 1996.

E.S.: -Wie gefällt Ihnen Gyönk?

H.M.: -Ach, Gyönk ist klein und etwas abgelegen, aber amsonsten ist es sehr schön hier.

E.S.: -Wie haben Sie sich das vorgestellt, hier in Ungarn Lehrer zu werden?

H.M.: -Ich hatte überhaupt keine Vorstellung, ich wußte nur, was Frau Sedemund erzählt hat.

E.S.: -Hatten Sie Enttäuschungen wegen des Dorfes?

H.M.: -Nein, ich bin nicht enttäuscht, ich bin in Ostfriesland aufgewachsen, dort gibt es kleinere Dörfer als hier und da sprechen die Leute teilweise auch eine

Sprache, die ich nicht verstehe, nämlich Plattdeutsch.

E.S.: -Haben Sie mit der ungarischen Sprache Probleme?

H.M.: -Ich habe nur manchmal damit Probleme, daß mich die Leute nicht verstehen. Es geht mir manchmal auf den Geist, wenn mich jemand nicht versteht, wenn ich mich nicht ausdrücken und richtig deutsch sprechen kann. Außerdem ist die ungarische Sprache sehr schwer, ich glaube nicht, daß ich es jemals schaffe sie zu lernen. Aber die Leute sind sehr freundlich und versuchen, einem zu helfen. Viele verstehen und sprechen deutsch. Wir haben einen Auto, damit wir wegfahren können, also das ist kein Problem.

E.S.: -Wie oft fahren Sie nach Hause, haben Sie Heimweh?

H.M.: -Heimweh habe ich nicht, weil die Beziehung zu meinen Eltern nicht so eng ist, wie vielleicht bei anderen. Wir fahren erst zu Weihnachten nach Hause.

E.S.: -Was können Sie in Ihrer Freizeit unternehmen?

H.M.: -Im Sommer war es viel einfacher als im Winter, weil wir sehr viel radgefahren sind. Ansonsten Basketball, das war auch eine sehr willkommene Abwechslung. Ich lese auch sehr viel und muß mich für den Unterricht vorbereiten.

E.S.: -Wo haben Sie Basketball gespielt? Wir haben ja gesehen wie gut Sie spielen.

H.M.: -Ich habe in einem Ort gespielt, der Papenburg heißt. Der war was Basketball angeht, sehr gut, und dort habe ich in der Bezirksliga gespielt. Basketball habe ich vom 12-ten bis 21-sten Lebensjahr intensiv gespielt.

E.S.: -Warum tragen Sie immer Birkenstock?

H.M.: -Ha-ha! Das ist in Deutschland Tradition. Und ich hasse geschlossene Schuhe. Das finde ich einfach unbequem, weil man leicht Schweißfüße bekommt. Das ist eine deutsche Macke. (Eigenart)

E.S.: -Was fällt Ihnen sofort ein, wenn Sie an Deutschland, oder an Ungarn denken?

H.M.: -Deutschland: Autos, Geld, Spießertum, Ordnung, Sauberkeit, Pünktlichkeit und Mercedes-Benz. (Das heißt nicht, daß es ich all'das gut finde!)

Ungarn: Klima, daß alles anders ist als in Deutschland, Plattensee, Bürokratie (sehr viele Probleme als Auslands Lehrer).

Ich bin immer offen für Fragen, auch außerhalb der Schule. Ich möchte dazu beitragen, Ängste vor dem Lehrern aufzubauen. Dabei möchte ich als Mensch respektiert werden.

Tóth Roland
1.b

A TÖKÉLETES TANÁR

Bizonyára emlékeztek még a körkérdésünkre, hogy milyen szerintetek a tökéletes tanár. Szép számmal érkeztek a vélemények és az ötletek, sőt még egy vers is született. Kimeríthetetlen fantáziátoknak köszönhetően -reméljük sikeresen- megalkottuk őt. Tehát akkor hulljon le a lepel a nagy titokról, s tudjátok meg, milyen is a tökéletes tanár.

-Vannak, akik azt vallják, hogy az okos, humoros, barátságos, vidám és kedves tanár a tökéletes. Vagyis:

-Az órán árásszon el minket viccekkel!

-Ne piszkálja folyton a szerencsétlen tanulót, tehát ne tegye ki olyan lelki stressznek, mint például a feleltetés!

-Mások szerint legyen szűkszavú, sőt az sem baj, ha néma.

-Sokat késsen az óráról -néha be se jöjjön-, és könnyen befolyásolható legyen bizonyos dolgokkal (pl. dolgozat... a Szerk.) kapcsolatban!

-Megrögzött Queen és Doors rajongó legyen!

-Értse és imádjá a számítástechnikát!

-A tökéletes tanár fiatal és jóképű/csinos. Forduljanak meg utána az utcán mindkét nem képviselői!

-A tökéletes tanár megírja a puskákat a diákoknak, önként (és dalolva... a Szerk.) kidolgozza az érettségi tételeket. Legyen megértő és segítőkész: ha óra előtt írom a leckém és becsengetnek, kimegy és megvárja, amíg befejezem, vagy esetleg besegít. Mindezek után az egész osztályt vendégül látja valamelyik vendéglátóipari egységben. (természetesen üdítővel... a Szerk.)

-Ha kimerítő órát tart, ne csodálkozzon, hogy elalszik a diák.

-Rendelkezzen kötélidegekkel, és kérjen bocsánatot, ha bünt követ el. (ha elszakad a kötél... a Szerk.)

-Legyen szent!

-Kémia tanárok figyelem: ha meg akarnak felelni a "diák-mesterember" elvárásainak, akkor az egész órai kísérletezés az előírás!!!

-A tökéletes tanár tökéletes az osztályzásban is: ha kész van a házi feladat egyest, ha nincs, ötöst ad.

-Legyen szelíd, mint a bárány (de azért ne bééégessen, és hagyjon nekünk is valamit abból a kevés füvecskéből, ami az iskolaudvaron van... a Szerk.), kemény, mint a kő és erős, mint ÉN!

-Egyesek szerint a tökéletes tanár udvarias: előreengedi a lányokat a sorban.

-Okos, ügyes (mint a Legkisebb Ugrifüles... a Szerk.), szép és szerény: olyan, mint ÉN!

-Nem vezet naplót (sem autót), és hamar kiküld az óráról, természetesen igazolatlan nélkül. És akkor most jöjjön a vers:

Ha én ... lennék

Ha én magyar tanár lennék...

Soha nem diktálnék,

A gyerekeknek bosszúságot

Soha nem okoznék.

Ha én tesitanár lennék...

A gyerekek kárára sosem tennék,

Szeretném a négy át

És minden jó focistát.

Ha én német tanár lennék...

Sok gyermeket kimélnék,

A sok tanulástól,

És a bulástól.

Ha ének tanár lennék...

Csak Marowart hallgatnék,

A gyerekeknek káros komolyzenéket

Mind eltildném.

Ha én kémia tanár lennék...

Mindig kísérleteznék,

A kémia jegyek ellenére,

Mindenkinek ötöst adnék.

Ha én matektanár lennék...

Sok jót ocselokednék,

Kihagynám a törzsszanyagot,

S ők szeretnék a matekót.

Ha én spanyoltanár lennék...

Sose politizálnék,

A lelkes lurkóknak,

'Hoch' spanyolt tanítanék.

Ha én biósztanár lennék...

Mindig beteg lennék,

És végig a gyerekeknek,

Semmit nem tanítanék.

Ha én rajztanár lennék...

A gyerekek vicsein öröklé vidalnék,

A táblára sokat rajzolnék,

A fájunkal kötelező rajzot első nem írnék.

Ha én igazgató lennék...

Á, ... ügysem leszek igazgató!

VÉGKÖVETKEZTETÉS: tökéletes tanár NINCS, mert ha a fentieket mind elköveti, kirúgják az állásából!

Összegyűjtötte: Szántó Margit 2.b

Míg a halál el nem választ

Csendesen fújdogált az esti szél egy hideg téli estén. Virág jól a fejébe húzta a sapkáját, mert majd lefagytak a fülei. Sietett be a kollégiumba, már második éve járt ide. Szeretett itt lenni, s alapjában véve társasági ember volt. De most valahogy nem igazán volt kedve semmihez. Egyedül szeretett volna lenni, hogy az utca sötét köveinek társaságában jól átgondolja a dolgokat. Remélte, hogy útközben azért találkozik Gáborral, még ha ő is gondoljai okozója. Tavaly a szecskaavatóján látta meg először, és azóta igazán "megkedvelte". Egyszer csak két alak rajzolódott ki a sötétben, akik felszabadultan beszélgettek. Ahogy közelebb ért, jól kivehetővé vált a két ember -az egyik Gábor volt, aki negyedikes. A lányt, aki vele volt, nem ismerte fel. Gyorsan sietett tovább, és próbált másra gondolni. Hosszú hónapok elteltével ébredt rá, hogy a szerelem egy bizonyos fokon szenvedés, de számára teljesen az, és reménytelen. Szobájába érve kicsit durván tépte fel az ajtót, és krokodilkönnyek csepegtek a szeméből. Gyorsan ledobálta magáról a ruháit, és hosszú ideig állt a zuhany alatt. Mire végzett a zuhanyozással, már Erika is bent volt a szobában, aki lelkesen újságot a "jó" hírt:

-Ma este a Gáborral voltam!!!

Virágnak földbe gyökerezett a lába és szóhoz sem tudott jutni. Szóval ő volt az a lány! Szerencsére már leült, mire Erika folytatta:

-Nem is gondoltam volna, hogy ilyen normális is tud lenni. Nagyon jót beszélgettünk.

Virág levegő után kapkodott. Miért pont a legjobb barátónjével?! Próbálta türtőztetni magát, már majdnem kitért belőle a hisztéria.

-Most nehogy nekem ugorjál! Egyébként is, rólad volt szó! S különben is a bátyám.

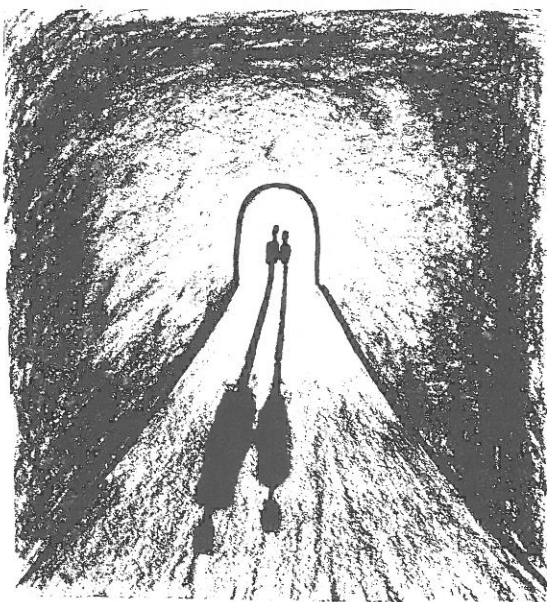
-Micsoda!!! Ezt még nem is hallottam!

-Hát nem kérdezte senki.

Erika elmesélte, Gábor azt mondta neki, hogy nem csak vele, hanem a szobatársával is szívesen beszélgetne. Ez mindjárt megváltoztatta helyzetet.

A másnap sziporkázó hangulatban telt el a Tolnai Napok báljáig. Gábor igazán érdekes egyéniség volt, és nem utolsó sorban egy szívtipró. A bál 7 órakor kezdetét vette. Virág egy idő után már nagyon belefáradt az egészbe, s kiment levegőzni. Gábor is éppen akkor ment ki. Nemsokára megtörte a csendet.

-Látom, te is unod. Nem akarsz sétálni?

Virág -mondanom sem kell-, örömezt csatlakozott hozzá. Hosszú beszélgetés vette kezdetét köztük, s már elvesztek az út hosszán. Sosem gondolta volna a lány, hogy ez megtörténhet, csodálkozott is rajta, hogy milyen könnyen megértik egymást. Nem hiába várt!!! Mikor visszafele ballagtak, hirtelen átölelte a fiú. Ezen az estén egészen összelemelegedtek. Gábor elkezdett nevetni:

-Ha most költői akarnék lenni, azt mondanám: "Míg a halál el nem választ minket..."

Mindketten jót mosolyogtak rajta. Elértek a kollégiumig.

-Nem nézünk be a többiekhez? -kérdezte Gábor.

-Én még egy kicsit kint maradok. -válaszolt, és leült a padra a parkban.

Későre járt, és már egyre jobban kezdett fájni, vacogtak a fogai. Sűrű sötét és komor idő volt. A történetek ellenére elég feszült volt, valami idegesség fogta el, maga sem tudta, miért. Hosszúnak tűnt az idő, míg a fiú távol volt. A gimnázium és a kol-

légium környéke kihalt, egy lélek sem járt arra. A régi tornateremből szűrődött csak ki valami vad zene, ez mutatott valami életjelet. Sok idő múlva végre meglátott egy alakot a kollégiumból kifelé igyekezve, de nem ismerte fel. Az ismeretlen alak pedig csak vidáman futott kifelé. Hirtelen élesen hasított bele a csendbe egy autó kerekeinek a csikorgása. Szédülletes gyorsasággal közeledett, s száguldott végig az utcán. Rettenő sikoly harsogta túl a dübörgő autót. Miatán elment, egy test maradt az úton. Mindez másodpercek alatt történt. A lány lélegzetviasszafojtva figyelte a történeteket. Mikor feleszmélt, meglátta az utcai lámpa fényeiben az összetört testet. Az ismerős alak egyre ismerősebb lett, s szavakkal leírhatatlanok a felismerés fájdalmas másodpercei, melyek neki éveknek tűntek. Észre sem vette, mikor állt fel rémületében, és észvesztve a helyszínre rohant. Egyre lassabban ment, és az úttest szélén már megtorpant.

-Nem!!! Ez lehetetlen! NEEEEEM! -suttogta, s a végén már ordított, kikelve magából.

Aztán lassan odatartogott hozzá, és összeroskadott mellette. Csak térdelt és nézte tágra nyílt szemekkel. Remegő kézzel, lassan ért hozzá, ráborult. A sikoly hallatán emberek állták őket körül. Néma csend volt. Az emberek között mintha szikrák repkedtek volna, de a lány csak ott feküdt mozdulatlanul a fiú mellett. A tömeg sokáig tétlen volt, de aztán egy idő után szirénázva begördült a mentőautó. A lány semmit sem hallott, csak mikor egy kéz megfogta, de ő nem engedte, görcsösen szorította a fiút. Aztán sikerült lassan arrébb fordítani, s a fiút elvitték. A tömeg eloszlott, de a lány még mindig ott térdelt, némán sírt, arcán folytak a könnyek.

A síri hangulatban egy tompa mennydörgés hangja hallatszott. Könnyei közé vegyültek az arcát mosó esőcseppek. A néha-néha feltörő mennydörgések halk moraja hallatszott. Agya képtelen volt a történet befogadására, és szívében hatalmas ürességet érzett. A sötét égboltot egy villám szelte át, amely fájdalmasan hasított az éjszakába. Térdre rogyott és mint egy élettelen test zuhant a földre. A zuhogó eső végigverte az utat.

Fülébe visszhangzottak Gábor szavai:

Dombi Zsuzsa és Vili Szilvi "Míg a halál el nem választ..."

2.c

AHONNAN AZ ÁRAM FELE SZÁRMAZIK

A paksi atomerőmű első termelőegységét 1982. december 28-án kapcsolták a magyar villamosenergia hálózatra, melyet 1987-ig még további három követett. Az erőmű villamos teljesítőképessége 1.85 millió kW óránként. Típusa ún. nyomottvizes rendszerű, ebbe a családba tartozik a világ üzemelő atomerőműveinek többsége.

A nemzetközi szaksajtó évente megjeleníti és összehasonlítja a világ mintegy 370 atomerőművi egységét termelési mutatóik szerint, és a paksi blokkokat rendszeresen előkelő helyre sorolják. Az atomerőmű üzemelési éveire (eddigi élettartamára) vonatkozó teljesítménykihasználás tekintetében a paksi létesítmény világelső, ezzel a hazai villamosenergia ellátás csaknem felét biztosítja.

Kiemelkedően jó termelési eredményeket csak tartósan biztonságos atomerőműben lehet elérni,

ahol nincsenek üzemzavarri leállások, vagy nem kell rendkívüli biztonsági változtatásokat végezni a nukleáris hatóság felszólítására. A paksi atomerőmű az elsők között elégtette ki a volt keleti tömb atomerőművei közül a legkorszerűbb biz-

PAKSI ATOMERŐMŰ RT.

Az EIN-STEIN egyik fő szponzora

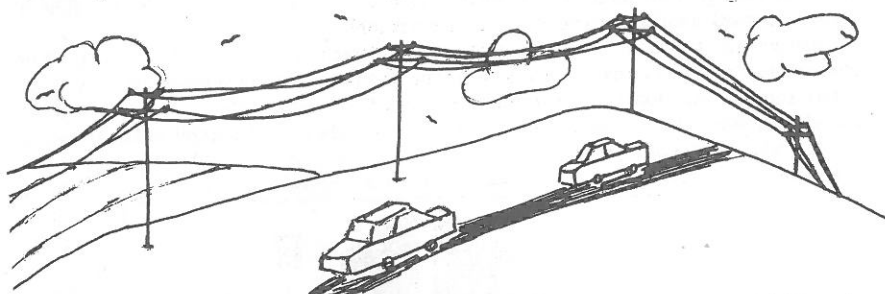
Az ENSZ szakirányú szervezete, a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség három alkalommal ellenőrizte a paksi atomerőművet. Ugyanígy járt el az Atomerőműveket Üzemeltetők Világszövetsége is, akik az újszerű vizsgálati metodikát az önként jelentkező paksi létesítményben próbálták ki először, s azóta szerte a világban alkalmazzák ezt a bevált

tsónági előírások at, és tervezett en, folyamatos an hajtják végre az új biztonságnövelő intézkedéseket is. A Paksi Atomerőmű Rt. az elmúlt években többször kezdeményezett külső, független vizsgálatot saját tevékenységének minősítésére.

módszert. Az ellenőrzésekről készült hivatalos jelentések pozitív értékelést adtak az erőmű állapotáról és a biztonsági színtről.

A paksi atomerőmű legfontosabb erőforrása a jól képzett, fegyelmezett szakembergárda, amely feladatai lelkiismeretes teljesítésével járul hozzá a folyamatosan kiemelkedő eredményekhez.

A paksi atomerőműben a villamosenergia-termelés költsége 210 fillér kilowattóránként. Az atomerőmű 30 éves üzemidejét követő munkák (lebontás, hulladéktárolás) fedezetének biztosítására mielőbb szükséges egy pénzügyi alapképzés megkezdése. Mindez a költség növekedését fogja eredményezni, ami a hazai és a nemzetközi vizsgálatok szerint nem haladja meg az 50 fillért kilowattóránként. A paksi atomerőmű még ezt figyelembe véve is a legolcsóbban termelő erőmű marad Magyarországon.

Az atomerőművi radioaktív hulladékok elhelyezésének teljeskörű és végső megoldására az Országos Atomenergia Bizottság összefogásában öt minisztérium együttműködésével 1992-ben célprogram indult. A Nemzeti Projekt első szakaszában 1996-ig kidolgozzák a komplett stratégiát, megalapozzák a végső elhelyezésre szolgáló telephely kiválasztására vonatkozó döntést.

A paksi atomerőmű nem fogyaszt oxigént, nem juttat a légkörbe millió tonna számra széndioxidot, kén-dioxidot, port, pernyét és más égéstermékeket, amely hozzájárulna az üvegházhatás erősödéséhez.

A Földön az élet sugárzási térben fejlődött ki és fejlődik ma is tovább. Az emberiség állandó sugárözönben él, mely a körülöttünk lévő anyagi világból származik. Forrása a kozmikus tér, a földkéreg, a lakóépületek, sőt a saját testünk is. Ez az ún. természetes háttérsugárzás, amelynek földrajzi eloszlása változó, függ többek között a lakóhely tengerszint feletti magasságától.

A pontos, megbízható mérések és számítások azt mutatják, hogy egy teljes év alatt a paksi atomerőműből származó és a környéken élő embereket érő többletsugárzás mindössze akkora, mint a természetes háttérsugárzás egyetlen órányi mennyisége. Ez az érték olyan csekély (a háttérsugárzás tizedrésze), hogy értékelhető egészségügyi vagy környezetkárosító hatása nincs. Az ezzel ellentétes feltételezések minden alapot nélkülöznek.

A paksi atomerőmű néhány éve a teljes nyitottság politikáját folytatja. Az atomerőművet évente több mint tízezer látogató tekinti meg szervezett formában. Az 1994. évi országos reprezentatív közvéleménykutatás szerint a hazai lakosság 68 %-a egyetért azzal, hogy Magyarországon működik atomerőmű.

A Paksi Atomerőmű Rt. Tájékoztató Osztálya nyomán

Igy kezdődött a tanév 50 évvel ezelőtt
 (Részlet a Gyönki Református Gimnázium tanári testülete
 élmegnyitói értekezletének jegyzőkönyvéből)

"Az elnök üdvözli a tanári testület tagjait, és friss erőt kíván az új tanévre, majd köszönti Ternai Jenőné és Pellion Ervin új rendes tanárokat, és munkájukra Isten áldását kéri.

Az elnök jelenti, hogy nagyon súlyos iskolaévre van kilátás. A vöröskereszt a gimnázium épületét kórháznak foglalta le. Szertárainkat át kellett költöztetni, és alkalmas hely hiányában felszereléseink sokat szenvedtek. Ezenkívül súlyos gondokat okoz az osztályaink elhelyezése. Az iskola megnyitása szeptember 15-én fog történni, de még olyan akadályokkal állunk szembe, melyek leküzdése erős próbára fog minket tenni. Kéri a testületet, hogy a rendkívüli időknek megfelelően fokozottabb munkateljesítményt nyújtson a demagyar kultúrmunka területén. Jelenti továbbá, hogy az elemi iskola vezetőivel érintkezésbe lépett és ezekkel megégyezett a gimnázium osztályainak elhelyezésére vonatkozóan. A helyzet következőkben célszerűnek látszott délutáni tanítás bevezetése.

Elnök jelenti, hogy a VKM (Vallási- és Közoktatásminiszter) rendeletének végrehajtásához kiadta irányelveit, melyeket részletesen ismertet, egyúttal átadja a vonatkozó

füzeteket a tanári testület tagjainak. Szó van e rendeletben a nevelő munka folyamatosságának minél hathatósabb fenntartásáról, a tananyagról, a tanulók életbiztonságáról, az oktatási munkához szükséges helységek biztosításáról, a tanerő foglalkoztatásáról, a tanulóifjúságról való gondoskodásról, a helyben lakó növendékek foglalkoztatásáról, az iskola székhelyén kívül lakó növendékekről.

A testület mindezeket a részleteket a helyi viszonyok adottságai szerint letárgyalta, és egységes felfogás alakult ki az összes tennivalókra vonatkozólag.

Elnök jelenti, hogy a Püspök Úr öxelenciája is megküldte időszerű iskolai rendelkezéseit, az ezt tartalmazó írásokat kiosztotta tanulmányozás céljából a tanári testület tagjainak.

A testület az egyházi rendelkezéseket is részletesen megtárgyalja és magáévá teszi a tárgyalás eredményeit.

A tanári testület áttér az ideiként tantervfelosztás megtárgyalására és a következő határozatot hozza:

Pellion Ervin tanítja a magyar és latin nyelvet, az osztályfőnöki órát az I. osztályban, a magyar nyelvet a IV. és VI. osztályban heti tizennyolc órában.

Testület j. jelentést tudomásul veszi és a megadott két tanári bérelt javaslattal egyhangúlag elfogadja. -19-

Tervel János tanítja a magyar nyelvet a III., V., VII. osztályban, a latint a III. és V. osztályban heti tizennyolc órában. A leventecsapat parancsnoka. A tanári testület részletesen megbeszéli a tanévnyitással kapcsolatos teendőket, az új helyzet rendjét, a nevelés legaktuálisabb kérdéseit, és megajánlását kéri, mit az ok megköszönnek.

Több tárgy nem lévén, az elnök az értekezletet bezárja.

1944. szeptember hó 10.

Pinter Sándor és Temesvári János vez.

Ervin új rendes tanárokat és munkatársakat kéri, mit az ok megköszönnek.

A legkisebbek bemutatkoznak az általuk írt versekkel I.

(avagy: A legkisebbek a legrosszabbak?!)

Ezzel a címmel még kétszer találkozhattok az Ein-Stein-ben, amely alatt az 1.a-sok verseit találjátok.

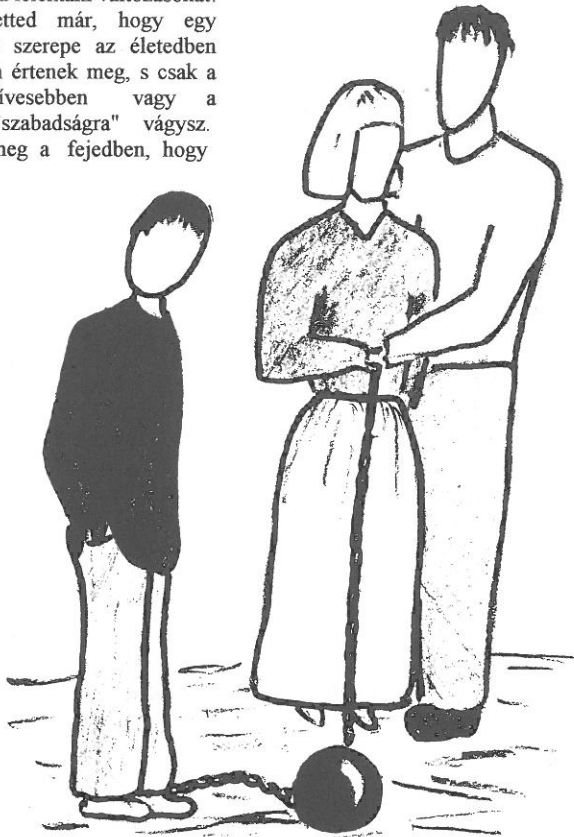

Kamaszkori jegyzetek

Mielőtt nekifogtam megírni ezt a cikket, beleolvastam pár olyan könyvbe, ami a gyermekneveléssel, tehát a kamaszokkal is foglalkozik, és arra jutottam, hogy a könyvek írói csak egy szemszögből, nevezetesen a szülőkéből nézik a dolgokat. Véleményem szerint ajánlatos lett volna néhány ilyen korú "gyereket" is meghallgatni, nem pedig a pszichológusok véleményére alapozni az egész könyvet. Elhatároztam hát, hogy megpróbálom megközelíteni a mi szemszögünkéből is ezt a témát. Most nem írom le a kamaszkorban történő biológiai változásokat, hiszen ezekkel mindannyian tisztában vagyunk. Nézzük inkább meg a lélektani változásokat!

Gondolom te is észrevetted már, hogy egy bizonyos kor után a szülők szerepe az életben megváltozott. Úgy érzed, nem értenek meg, s csak a rosszat látod bennük. Szívesebben vagy a barátaiddal, s egyre több "szabadságra" vágysz. Nem egyszer fordult már meg a fejedben, hogy vajon a szüleid nem voltak gyerekek? Aztán amikor elbeszélgetsz a nagyszüleiddel, kiderül, hogy ősök ugyanilyen "lázádozó és haszontalanok" voltak. Hát akkor miért viselkednek ők így veled? Miért nem képesek megérteni azt, amit érzel? Ők is voltak fiatalok.

De a felnőttkor talán azt is jelenti, hogy elfelejted fiatalkori érzéseidet, s más szemmel nézed a világot. Talán ez az az ok, ami miatt nem igazán érti meg egymást a kamasz és a szülő. Hiszen egy kisgyermek felnéz szüleine, és tudat alatt utánozza őket. De egy kamasz már nem követi feltétel nélkül őket, neki önálló gondolatai és nézetei vannak, s egyre inkább a saját feje után menne. Ez persze fáj a szülőnek, s kicsit nehezen viselik el,

hogy felnőtünk, s többé nem csak ők állnak életünk középpontjában. Persze nekünk még mindig szükségünk van rájuk és szeretjük őket, de "suta kamasz viselkedésünkkel" nem mindig sikerül ezt tudtukra adni.

A kamasz-szülő kapcsolatban sok a türelmetlenség, -persze mindkét fél részéről- s emiatt még tovább romlik a helyzet. Szüleidben a legkisebb hibát is észreveszed, ugyanakkor magadnak elég sok mindent megengedsz. Ezt a hibát azonban ők is elkövetik.

Légy tehát türelmesebb velük és meglátod, javulni fog a helyzet! Legalábbis reméljük!

Mészáros Ágnes

2.b

Schülerzeitungsseminar

Eines Tages kam die Nachricht, (Hurra), daß vier Jugendliche zu einem Seminar nach Fonyód fahren können, das dort jedes Jahr veranstaltet wird. Rasch ein Telefonat nach Hause, sie warten wie immer, wir aber reisen nach Fonyód. Eine Woche ohne Schule mit verschiedenen Schülern. Ah, das klingt gut. Es kam der Sonntag.

Als wir im Urlaubsheim ankamen, trafen wir Frau Sára (Sie war eine Organisatorin). Sie begrüßte uns mit offenen Armen- bis sie hörte, woher wir kamen, und wer wir waren. Nun erford das Lächeln auf ihrem Gesicht. Macht nichts, wir baten um die Schlüssel von Zimmer 28 und zogen ein. Im Zimmer erwartete uns eine Überraschung: 2 Betten, TV, Badezimmer mit Klo, ein auf den

Hof schauendes Fenster und verschiedene Lampen. Alles war Luxus. Naja, das ist schon etwas. Wir sollten nicht lange warten: innerhalb einer Stunde kamen Péter an. Das Zimmer der Jungen war nicht weit von unserem entfernt. Der Abend versprach, gut zu werden, jede Minute kamen andere interessante Leute vorbei. Beim Anblick unserer Zeitung vielen sie in Ohnmacht, vielleicht hatten sie

Grund dazu. Der Montagmorgen begann mit einem prachtvollem Frühstück (übrigens begann jeder Morgen so, darum schreiben wir über dieses Thema nicht mehr). Am Vormittag bekamen wir unsere Themen und wurden in Gruppen eingeteilt. Unsere Arbeitsgruppe bestand aus fünf Leuten: Patrick, Melanie, Diana und wir beide. Die Deutschen Jugendlichen kamen aus Neuwied und waren sehr nett und sympathisch. Wir hatten ein politisches Thema: "Was erwarten die Jugendlichen von der EU? Welche Vor- und Nachteile hat die EU? Welche Vorstellungen haben die Menschen darüber?"

Den Nachmittag verbrachten wir in der Stadt. Anfangs gab es Schwierigkeiten, wir hatten Hemmungen, die aber mit der Zeit vergingen. Nach und nach wurde uns, machten Interviews mit Schülern und fragten nach ihrer Meinung, bis wir ein vollständiges Bild von unserem Artikel hatten.

Am Mittwoch machten wir einen Ausflug nach Badacsony, Tihany (dort sahen wir die Abtei) und nach Keszthely. Jeden Abend trafen wir uns im Gesellschaftszimmer, unterhielten uns und sangen.

Mit dem Essen hatten wir keine Probleme. Zum Mittag- und Abendessen bekamen wir drei verschiedene Gerichte, und so kamen wir aus unseren üblichen Essensgewohnheiten heraus. Dann kam der Donnerstag, und das war ein wichtiger Tag. Wir gingen ins Gymnasium, wo wir die Artikel, die schon fertig waren, tippten. Am Abend stellten wir die Zeitung "Wir bauen Europa" zusammen. Wir arbeiteten bis in die Nacht. Am nächsten Tag hatten wir die Möglichkeit, unsere Redakteursarbeit mit Hilfe von geschickten Zeichnern fortzusetzen. Der Samstag war der Tag des Abschieds. Wir versprachen einander, daß wir den Kontakt halten würden.

Es war schön. Das war gut, zwar fehlten uns manchmal die Freunde aus Gyöng, trotzdem wäre es sehr dumm gewesen, diese Woche nicht mitgemacht zu haben. Fonyód, das Theater von Kaposvár, die Redaktion von "Somogyi Hírlap", die Ausflüge, die neuen Freundschaften, ja, die bleiben für uns als schöne Erinnerungen, die wir nie vergessen werden. Vielleicht treffen wir uns nächstes Jahr in Bad-Marienberg wieder, oder in Fonyód.

Schlichter Csilla

Varga Kata

2.b

A legkisebbek bemutatkozónak-általuk írt versekkel I.

(avagy: A legkisebbek a legrosszabbak?!)

*Első óra irodalom
Ezért én most írom dalom.
Az óra nem unalmas,
De tudásunk siralmas.*

*Az egész osztály ordít már,
A tanárnő pikkel ránk.
A percek így elmentek
Vége is a versemnek.*

(Szabó László 1.a)

A tanárnő nyugodtan beszél,
Az osztály máris vigyázban áll.
A napló nem nyílik ki talán,
Beszélgetünk egész órán.

Tanárnő csak fegyelmezett,
S végül belebetegedett.
Óra végére, mire csengettek,
Szegényke csak kibicegett.

(Klippel Ildikó 1.a)

Gondolatok I.

"Olykor csodálatos tanácsokat adok önmagamnak, csak képtelen vagyok megfogadni őket."

Mary Wortley Montagu

"A szerelmet nem lehet keresni, a szerelemmel csak találkozni lehet."

"Ha megházasodsz, megoszthatod azokat a gondjaidat, amelyek eddig nem voltak."

"Ha minden úgy sikerülne, ahogy én szeretném, soha nem volnának élményeim, az életem unalmas sikerek végtelen sorozata lenne."

"Ha az ember egyszer megszabadul az önzés hatalmától, önkéntelenül felébred benne a közösség iránti szeretet."

Hogh Prather

"Az Isten teremtette a csokoládét, de az ördög belecsempészte a kalóriákat." (azóta kövérek a lányok-tisztelet a kivételnek)

"Jótettért cserébe azt várd, hogy további jótetteket követeljenek tőled."

"A pesszimizmus hangulat, az optimizmus akarát."

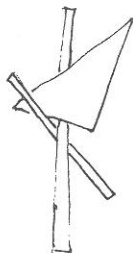
"Szeretni annyit jelent, mint igazat adni annak a személynek, akinek nincs igaza."

" Tévedni emberi dolog; a tévedést beismerni: emberfeletti."

Dong Konson

"Milyen parányi része az ember életének, amit csinál vagy amit mond! A valódi életünk a gondolatainkban zajlik, és azt nem ismeri más, csak mi. Egész nap zakatol agyunk, ezt pedig nem lehet leírni. Naponta nyolcezer szót kellene papírra vetnünk, ez évente háromszázhatvanöt könyvet tenne ki! Az életrajz csak felszín, az ember életét nem lehet leírni."

Mark Twain

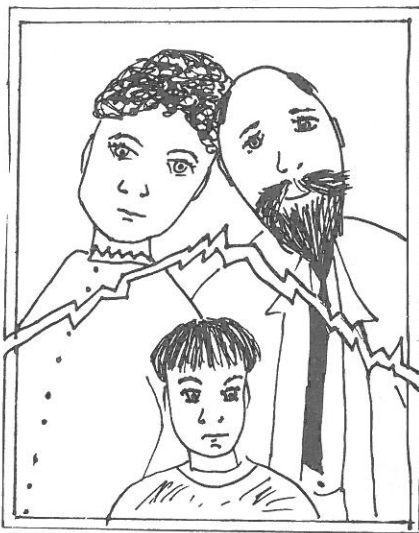

Anya, apa, meg én

Azt hiszem, ez a három szó elég sok mindent elárul, de legfőképpen azt, hogy milyen is a három fent nevezett személy kapcsolata. Nem akarok se túl negatív, se túl pozitív képet festeni, és legfőképpen senkit sem szeretnék befolyásolni a véleményemmel. Csak arra kérnék titeket, hogy ha elolvassátok ezeket a sorokat, gondolkozzatok el ezen a pár dologon, amik szerintem nagyon sok mindent takarnak!

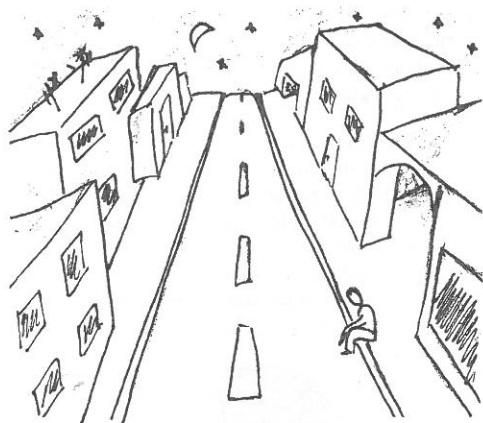
Tulajdonképpen rengeteg mindent el szeretnék mondani, csak nem tudom, hogy hol kezdjem. Talán legegyszerűbb példa a vasárnap délután, illetve este, amikor megkezdődnek a kollégiumba való visszatérés előkészületei. Hát igen, ilyenkor általában az egész napod kapkodással telik el, hiszen még csak félig van kész a matek házid, nem talárod a kedvenc pótlódat, és a tesód is éppen most borította ki az aznap természetesen általad kitakarított szoba közepére a földimogyorót, mire te egy oktávval magasabban, halknak nem igazán nevezhető hangnemből közlöd vele, hogy éppen most takarítottál, és ha jót akar, öt percen belül várásoljon rendet, mert különben nem állsz jót magadért. Ekkor jön be anyud vagy apud, és természetesen veled kezd el veszekedni, hogy miért ordítasz ezzel a szegény gyerekekkel. Ilyenkor legszívesebben kifutnál a világból, és már alig várod, hogy az a nyavalyás busz elinduljon GYÖNK felé! Az igazi viszont még csak most jön!!! Kelene némi zsebpénz, sőt nem lenne rossz, ha egy százassal több lenne a múlt hetinél! De amint kiejted a százas szót, édesanyád és édesapád haja menten égnek áll, hiszen a múlt héten is több mint "x" forintot költöttél el. Ilyenkor már meg sem próbálsz a magyarázattal, inkább közlöd velük hogy indulnod kell. És végre itt vagy GYÖNKÖN, és elfelejted minden gondod és bajod, ami az otthonoddal kapcsolatos. Most már nem kell törődnöd semmivel és főleg senkivel, nyugodtan élvezheted az életedet.

De sajnós ez sem tart örökké! Öt nap múlva újra péntek, és hazaérkezvén természetesen nem igazán vagy ráhangolódva a szülőkkel való beszélgetésre. De ha mégis párbeszéd alakul ki köztetek, biztos, hogy olyan téma is szóba jön, amiről neked egészen más a véleményed. Ekkor jön a "Bezzeg az én időmben!" című lemez, és az, hogy milyen rossz felfogásod van a dolgokról. Próbálsz érvelni és megmagyarázni a gondolataidat, de ők hajthatatlanok. Persze odáig még rendben van a dolog, hogy nem értenek egyet a véleményeddel, de legalább tartásuk tisztelősen azt. Ne mondják rá, hogy mekkora hülyeség, és ő ennyi időskorában sokkal értelmesebb dolgokkal töltötte el a szabadidejét, ami természetesen nagyon kevés volt, hiszen amikor csak tehetett, tanult. Ezzel most nem azt akarom mondani, hogy ne tanuljunk, sőt. De nem mondhatod el, hogy például csütörtökön vacsora után moziban voltál, és milyen jó filmet láttál. Mert ő máris mondja, hogy "...és a tanóra? Neked akkor még tanóra van, vagy nem?" "Igen!"-válaszolod, de úgy érzed, nincs értelme folytatnod

vagy megmagyaráznod, mert úgysem értik meg! Pedig te szívesen mesélnél például egy filmről, vagy, hogy

mit csináltál a szabadidőben, de úgy érzed, hogy igazából nem figyelnek rád, és valahol egyáltalán nem érdekli őket a mondanivalód. A legrosszabb pedig az, hogy mégis rámondják, hogy "igen, tényleg vagy csak egyszerűen: ühüm"! Ilyenkor az a legjobb, ha szépen bevonulsz a szóba és bekapcsolod a magnót. De ez sem a legmegfelelőbb, legalábbis a te részedről, hiszen ha félrevonulsz, és nem beszélsz velük, jó okot adsz az ösöknek arra, hogy megkérdezzék: "Miért nem mesélsz már valamit?! Miért nem foglalkozol már velünk is egy kicsit?!" De tudod, hogy úgyis arra kíváncsiak, hogy mi volt az

iskolában. Ami természetesen számodra halálosan unalmas téma, hiszen örülsz, ha pénteken időben hazaérsz, mert valami csoda folytán nem késted le a csatlakozást, vagy éppen a busz sem késelt egy órát. Szóval semmiképpen sem arra vágsz, hogy "dicshimnusz" zengj a magyar, matek, fizika stb. órákról. Pedig ha belegondolsz nekik sem könnyű a helyzetük. Hiszen egész héten nem találkoztatok, és szeretnének mindent tudni, ami ezalatt a "hosszú" idő alatt történt

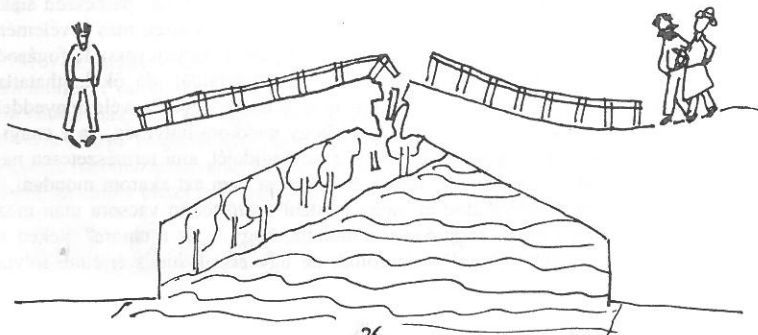
veled. Szeretnének 100%-ig a kedvedben járni, de legtöbbször ez az egész próbálkozás balul sül el. Pedig tényleg jó lenne, ha tudnánk miről beszélgetni, de igazából nincs közös témánk. Az iskola vagy az ő munkahelye téged nem érdekel, a mozi, a színház, a Dávid cipője, a Kata ruhája, meg a "Tocsi" pedig őket nem.

Szóval nincs mit tenni. Talán annyit mégis, hogy tekintettel lenni egymásra és olyan témát keresni, ami valamennyire mind a két félhez kötődik! Mert nem biztos, hogy az a jó, amit anya vagy apa csinált régen, úgyhogy nem árt, ha megpróbálják a mi nézeteinket is elfogadni, vagy legalább meghallgatni.

"HISZEN A GYEREK NEM FELNŐTT, DE EMBER!"

Szentesi Ágnes

2.b.

A büfé angyala

Az idei tanév elején mindenkiben óriási felháborodást keltett az a tény, hogy eszentül nem lehet elhagyni az iskolát a tanítás ideje alatt. Mi lesz velünk? Hol fogjuk csillapítani gyomrunk korgását? Aztán ez a probléma is megoldódni látszott. Az iskola vezetősége nem vette volna a szívére, ha sorban egymás után hullanak el az éhenhalt diákok, ezért a Helios Kft-nek felajánlotta a büfének nevezett kis odut.

Persze mindenki örült, hiszen ha már az anyukánk nem készítheti el nekünk a mindennapi tisztórait, akkor legalább a mosolygós és mindig vidám Erzsi néni gondoskodik rólunk. Rettentő igazságos, hiszen Ő nem engedi meg, hogy a negyedikesek és más jogta-

lanul előretolakodó harmadikosok a picik elé állhassanak. Van ebben a büfében minden, mi szem- szájnak ingere: túrós batyu, lekváros táská (persze itt nem csak a lemalackodott sulitáskákra gondolunk), kuglóf, csoki, üdítő és mindenekelőtt a ropi.

A büféhez nem lehet elég korán érkezni (max. lyukas órán), hiszen bármikor érsz is oda, tuti, hogy már óriási sor van. Jó látni ennyi diákot együtt. Csak egy szépséghibája van a dolognak: mindenki éhes és

biztos, hogy az összes csemete pont azt akar enni, amit te is. Következmény: Nem marad más neked ,csak egy-két zacskó ropi, pár csoki, na meg Erzsi néni. De ne csüggedj! Egy zacskó ropival és egy üdítővel remekül jól lehet lakni, na persze csak akkor, ha a folyosón nem találkozol kiéhezett egyedekkel. Ha különösebb rohamok nélkül áteveckéltél a tömegben, akkor teli a pocak. Így újult erővel figyelhetsz a soron következő órádra, persze csak ha érdekel.

Ezúton szeretnénk kifejezni hálánkat Erzsi néninek, hogy állja a sarat, és nem hal meg az unalomtól a szünetek közötti órákon.

KÖSZÖNJÜK ERZSI NÉNI!

Mészáros Ági

2.b

Drei Wochen bei Goethe-Institut

Damals, als wir uns um das Stipendium bewarben, hat Frau Kovacs gesagt, daß wir keine große Chance haben. Mit diesem Bewußtsein füllten wir die Teste aus und schrieben Aufsätze. Dann kam die angenehme Überraschung: Drei Schülerinnen aus der damaligen 2.b gewannen die Möglichkeit, 3 Wochen lang an einem Sprachkurs in Deutschland teilzunehmen. Die Freue war zuerst groß, aber sobald die Sommerferien sich näherten, hatte ich irgendwie keine Lust, drei Wochen des wertvollen Ferien mit Lernen zu verbringen. Trotzdem kam der Moment der Abreise.

Das Gute daran war, daß wir vorher die Liste mit den Namen und Adressen aller ungarischen Teilnehmer bekamen, so konnten wir die Reise gemeinsam organisieren. So kam es, daß zwei Minibusse der ungarischen Gruppe zur Verfügung gestellt wurden. Es war deswegen gut, weil wir uns unterwegs kennenlernen konnten, und als wir ankamen, hatten wir das

Gefühl, als ob wir uns seit 1000 Jahren kennen würden. Der Kursort übertraf alle Erwartungen: Altensteig ist ein Luftkurort im Schwarzwald, im Südwesten von Stuttgart, mit einem mittelalterlichen Stadtbild, zwischen Bergen und ausgedehnten Hochwäldern. Wir bekamen einen freundlich

hen Empfang, und lernten schnell die Betreuer und Betreuerinnen kennen, die sehr nett, freundlich und offen waren. Der Lagerplatz befand sich auf dem Gipfel eines Berges. Die Jungen und Mädchen wurden getrennt in verschiedenen Gebäude unter-

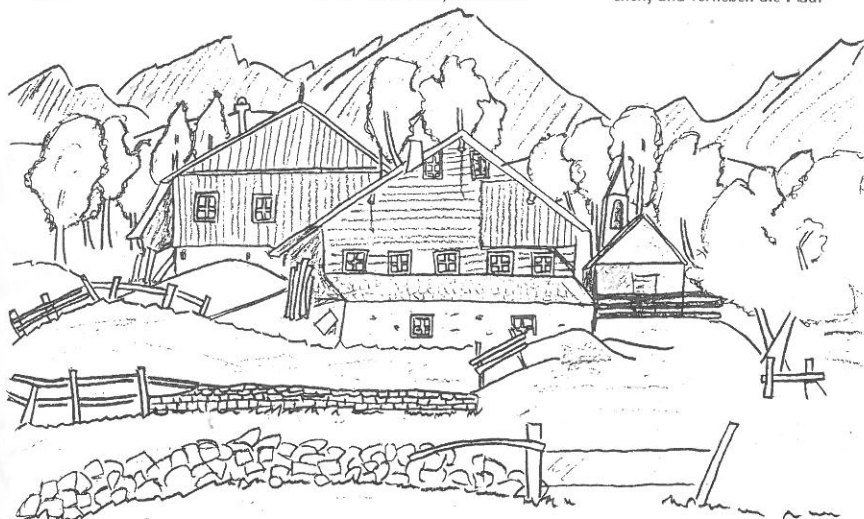
gebracht. Zur Internatsanlage gehörten daneben Schulräumen, Musikräume, eine Sporthalle und ein Speisesaal. Das Essen war königlich gut, wir aßen uns immer voll. Das ist aber kein Wunder. Man konnte auf den verschiedenen feinsten kalten und warmen Speisen wählen, ohne Grenzen, bis das Essen ausreichte. Wer könnte denn der Verführung eines Tisches widerstehen, der mit allen Feinheiten überfüllt ist. Die 20 Teilnehmer des Kurses kamen aus 20 verschiedenen Ländern, sogar aus den fernsten Punkten der Welt, z.B. aus den USA, aus Kanada, Peru, Mexiko, Pakistan, Singapur, Hong-Kong usw. Wir bauten auch mit ihnen gute Beziehungen aus, und lernten ihre Länder und Gewohnheiten kennen. Ein kleines Problem bedeutete aber die Sprache. Nämlich die Teilnehmer, ausgenommen die Ungarn, kamen nicht mit einem Stipendium, sondern sie haben die vollen Kosten des Kurses, 2750 DM bezahlt. Deshalb war es für sie keine Voraussetzung, über

deutsche Sprachkenntnisse kamen fast alle Teilnehmer überhaupt nicht oder kaum Deutsch konnten. Die Mehrheit sprach entweder Englisch oder in ihrer Muttersprache. Als wir zu jemandem etwas auf Deutsch sagten, starrte er uns blöd an, und fragte: "Do you speak English?"

ungarisch spricht, wie wir. Außerdem hatten wir 2 Betreuerinnen, die auch aus Ungarn kamen, und mit ihnen sprachen wir auch ungarisch.

Der Unterricht dauerte jeden Tag von 9 Uhr bis 1.30, inzwischen hatten wir eine halbe Stunde Pause. Der Unterricht war nicht so ernst, wie in der

Schwimmbad statt. An manchen Tagen hatten wir keinen Unterricht, sondern wir machten Ganztagesausflüge in der Umgebung, nach Freiburg, Stuttgart, Tübingen, wo wir nicht in die Museen gehen mußten, sondern wir konnten frei einen Stadtbummel machen, und verließen die Kauf-

Nach einem Sprachtest wurden die Teilnehmer auf die Klassen verteilt, die ihrer Leistung entsprachen. Dank der Deutschen Sprachkenntnisse kamen fast alle ungarischen Teilnehmer in die beste Klasse, in die Gruppe "Oberstufe". Wir bekamen einen Lehrer, von dem sich später herausstellte, daß er eigentlich Ungar ist, und so gut

Schule. Wir hatten eine Pflichtlektüre zu lesen, ein bißchen Grammatik, außerdem Kennenlernspiele und Stadtrally. Ich glaube nicht, daß dieser Unterricht zur Entwicklung unserer Sprachkenntnisse in großem Maß beitrug, aber umsonst war es auf keinen Fall. An besonders heißen Tagen fand der "Unterricht" im

häuser gefühlten Einkaufstaschen. Unser Stipendium umfaßte nämlich außer dem Kostem für die Unterkunft, den Kurskosten und die Verpflegung ein Taschengeld von 100 DM und einen Reisekostenzuschuß von 400 DM. Weil die Eltern die Reise schon vorher bezahlt hatten, verfügten wir über 500

DM um uns in Kosten zu stürzen.

Die Nachmittage gehörten immer uns. Jeder konnte machen, was er wollte. Es gab eine Menge von Freizeitmöglichkeiten, vor allem im Bereich der Sports: Schwimmen, Fußball, Handball, Volleyball, Basketball, Federball, Tennis, Tischtennis, Kanufahren, Jogging, Joga, Stretching usw. Außerdem konnte man baden, Schmucke machen, Märchen hören, Karten spielen, Gesellschaftsspiele spielen, an kleineren Ausflügen teilnehmen, die Kurszeitung schreiben. Am Ende der Kurse erschien nämlich eine Kurszeitung mit dem Titel "Altensteiger Express", und darin wurde der Name und die Adresse aller Teilnehmer veröffentlicht. Das abendliche Programm war Disco, am Anfang jeden zweiten Abend, am Ende des Kurses jeden Abend. Sie dauerte normalerweise von 11-12 Uhr, aber die

letzte Disco dauerte die ganze Nacht, bis zur Ab. Die Disco wurde manchmal (\$) einer Pjyamaparty (Eintritt nur im Schlafanzug!) oder einer Cocktail-Party abgelöst.

Die Betreuer und Betreuerinnen gaben sich wirklich sehr viel Mühe, damit wir uns gut fühlten. Aber als wir sie in der Disco zu einem Nirvana "Lied" mit einer Bierflasche in der Hand toben sahen, hatten wir das Gefühl, das sie sich besser unterhielten, als wir. Sie waren auch in anderer Hinsicht sehr locker. Sie haben keine große Sache daraus gemacht, wenn jemand in der Nacht aus dem Gebäude entsprang, oder wenn sie jemanden in einem nicht allzu vernünftigen Zustand fanden.

Es gab ein Ereignis, das die Teilnehmer in zwei Parteien teilte, nämlich das Finale der Fußball-Weltmeisterschaft.

Zwei große Fernseher wurden auf dem Platz vor der Schule

abgestellt, und die Faus der brasilianischen Mannschaft gerieten in Konflikt mit den Faus der italienischen Mannschaft (Arme, enttäuschte Italiener!). Ein anderes Ereignis, eine Basketball-Meisterschaft zwischen den Goethe-Kursen vereinigte wieder die Teilnehmer des altensteiger Kurses. Sie kamen darauf, daß sie während dieser drei Wochen zusammengehört und EINE Gemeinschaft gebildet hatten. In dieser Atmosphäre vergingen die letzten Tage der drei Wochen. Wie alles Gute, ging auch dieser Kurs zu schnell Ende. Kurs ist aber nicht das passende Wort dafür, eher Ferien, Urlaub, Spaß. Und wenn jemand sich nicht vorstellen kann, was an einem Sprachkurs Spaß sein kann, der soll es selbst erleben. Außerdem jeder soll das Stipendium versuchen, verlieren kann man nichts, nur gewinnen, und zwar viele Freunde und ein ewiges Erlebnis.

Pál Orsolya

3.b

Aranyköpések I.

Manhalt Tanámő: "Szükségem van valamelyik sarokkal-felcsillanó szemekkel. Ez jó lesz!"

Sikúr Tanár Úr megnyilatkozása kémia órán:
"Milyen szép szavakat lehet képezni a szerves kémiában: konstitúció, szubsztitúció, prostitúció..."

Hum Tanámő a 3.a-ban:
"Az alvajárók gyülekezete egy nyúlserg hozzátok képest!"

Morbid vicc a 3.a-ban:
-Megszóltait az atomerőmű riasztójal
-Mit lehet ilyenkor csinálni?
-Siess a temetőbe, hogy legyen hely!

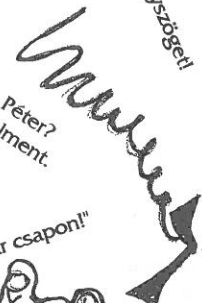
Farkas Tanár Úr és V. Kata párbeszéde:
-Egy pillanat. A lányoknak minden kedden van ám edzés!
-És ma lesz, Tanár Úr?
-Kedden van?
-Igen!
-Lány?
-Igen!
-Elmúlt hat éves?
-Igen!
-Akkor lesz!

Matek óra a 3.a-ban:
-Mondjatok biztos humorszókat!
-Háromszög!

Muth Tanámő a 2.b-ben: Hol van Péter?
Henrik: Velem volt utoljára mikor elment.
-István, jó a házi feladatod?
-Ha a Gáboré jó?

Valaki a 3.a-ból: "Nyakd már csaponi!"

Hartmann Tanámő dolgozatának feladataiból az 1.b-ben:
Fordíts le az alábbi mondatokat:
Hamis, mint az oroszlán. Szőke, mint az ég.

Nyvatörténelem 3.c-ben:
-Sord fel az Igenképzőre!
-Ándé, andé, andé.

Schmidt Tanámő nyelvtan órán: "Gabi, jó amit mondtál, csak nem jelentkezéti, és elindítottál egy demokratikus anarchiát"

Unsere Schülerzeitung wurde berühmt

An einem schönen Nachmittag, als ich mich auf unsere Redaktionsversammlung begab, bekam ich von Frau Fekete ein Ausgabe von der "Neue Zeitung". Sie zeigte mir einen Artikel, in dem der Autor unsere Schülerzeitung lobte. Er hatte nur eine negative Bemerkung, und zwar: wir schreiben zu wenige deutsche Artikel. Also daran müssen wir schnell etwas ändern.

Der Artikel aus der Neue Zeitung:

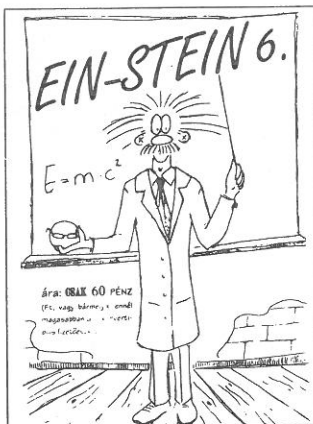
NZjunior

SCHÜLERZEITUNG

7

„Ein-Stein“, die Schülerzeitung des Zweisprachigen Gymnasiums Lajos Tolnai in Jink/ Gyöng, hat eine Vergangenheit, denn NZ-junior wurde die Nr. 6. Jahrgang IV zugeschickt. Es ist allerdings die erste, die wir in die Hand bekamen. Nun, wie das Gymnasium ist selbstredend auch die Zeitung zweisprachig, wobei allerdings das Ungarische weit überwiegt. Denn die Zeitung in Nicht-Zeitungs-, sondern Buchform – mit insgesamt 125 Seiten – enthält nur 15 deutsche Beiträge, die aber in einwandfreiem Deutsch. Entdeckt haben wir allerdings auch einige Umbruchfehler (z.B. doppelt gesetzte Passagen!), aber das kommt in den besten „Familien“ vor.

So, worum geht's nun in den deutschen Aufsätzen? Tragen des Thema ist das Schülerzeitungsseminar in Bad Marienberg, zu dem Jugendliche aus mehreren Ländern gekommen waren, um sich kennenzulernen, Meinungen und Erfahrungen auszutauschen, und um natürlich zusammen eine Zeitung zu schreiben für ein gemeinsames Europa. Auf das Schülerzeitungsseminar kommt man mehrmals zurück, jeweils unter anderen Gesichtspunkten wie „Europas Zukunft in den Händen der Jugend“ oder

„Europa und Europäische Union – für den Durchschnittsbürger“. Zu diesem Thema wurden Straßenpassanten befragt. Nach Ansicht der Schüler war das Ergebnis ziemlich deprimierend.

Im April dieses Jahres waren Schüler der 10. Klasse aus Jink auf Klassenfahrt in Darmstadt. Ihre Erwartungen, Erlebnisse und Erfahrungen dort, positive wie negative,

finden in „Ein-Stein“ ihren Niederschlag. Da ist z.B. zu lesen: ...*Unsere Gastgeber waren furchtbar verwundert, daß wir einen CD-Player einschalten konnten...* oder: *„Gib's in Ungarn etwas zu essen?“* Doch nach den Tagen in Deutschland ziehen die Schüler das Fazit: *„Unsere wichtigste Erfahrung war, daß es zwischen uns mehr Verbindendes als Trennendes gibt, und wir glauben, daß das für Europa hoffnungsvoll ist.“* Angenehm überrascht waren die Darmstädter Gastfamilien übrigens von den guten Deutschkenntnissen der Schüler aus Jink.

Einige Mitglieder des Redaktionsteams von „Ein-Stein“ waren zu Besuch in der Partnerschule in Chemnitz und lassen natürlich die Leser ihrer dortigen Erlebnisse teilhaftig werden. Der preisgekrönte Film des Regisseurs Steven Spielberg „Schindlers Liste“ bzw. dessen Thematik beschäftigte natürlich auch die Jugend in Jink stark, das findet auch in der Schülerzeitung Niederschlag. Die Entstehungsgeschichte der unverwüstlichen Levi's-Jeans wird übrigens auch in Deutsch erzählt.

So, und zum Schluß soll noch erwähnt werden, daß zur Auflockerung alle Beiträge ideenreich und originell illustriert sind.

Das war aber nur der erste Schritt unserer Schülerzeitung zu der Berühmtheit.

Wir waren auch im Radio zu hören und Péter Fonyódi, Viola Kemler, Edit Böröcz, Dóra Torma und ich mußten über unsere Schule und über den Umweltschutz sprechen. Péter sprach auch über unsere Schülerzeitung. Sie waren sehr begeistert davon.

Also, ihr könnt auf euren "Ein-Stein" stolz sein!

Edit und Dóra unterhielten sich mit der Reporterin über den Umweltschutz. Unsere Unterhaltung wurde auch von dem Fernsehen aufgenommen. Ihr konntet es am 26. November sehen. Der "Ein-Stein" ist also berühmt geworden. Sehr gut! Nur genauso weiter!

Mészáros Ági

2.b

Mc'mackó Buffet

Ide lerajzolható Micimackót vagy Taot...

...és volt egy jó napod, mert megtetted!

Nyitva: hétfőtől-péntekig de. 07-09h
da. 12-21h
szombat-vasárnap da. 17-21h

Kérjük keresse fel a

DELTA **Áruház**

ahol: vas-műszaki,
papír-játék,
ruházat-cipő

osztályainkon
nagy áruválasztékkal
állunk vásárlóink
rendelkezésére

NIRVANA UND SEINE MUSIK

Zuerst was fällt ihr über Nirvana ein? Nirvana kam aus Aberdeen, einer Stadt im US-Bundestaat Washington, einer Stadt mit vielen arbeitslosen, Drogen und Hoffnungslosen.

Ich glaube nicht die totale Vernichtung, sondern eine Rockbande. Aber wir können es sagen, daß diese Rockbande auch die totale Vernichtung ist mit seiner individueller Musik. Jeder weiß, daß Kurt Cobain, Kopf und

Sänger der Bande, selbst getötet hat. Cobain war krank, er litt unter Depressionen und war heroinsüchtig. Er hatte schon von allem genug: vom Geld, von seiner Frau,

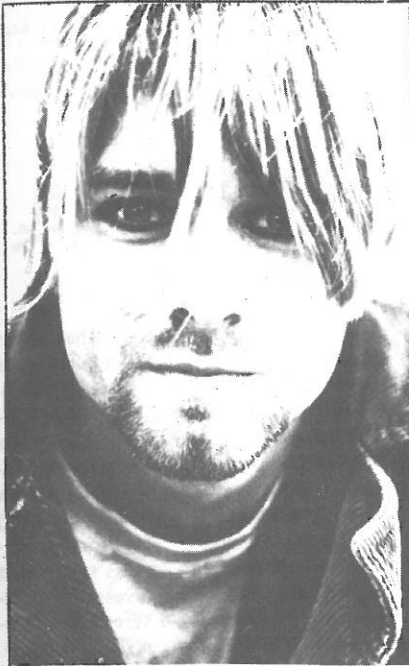
von seiner Musik. Diese Musik hatte die achtzehnjährigen (auch Jüngern) ihre Ängste, Sehnsüchte und Enttäuschungen ausgedrückt und ihnen hatte es nicht so, wie ein lauter Lärm getönt.

losigkeit. Kurts Vater war Automechaniker, seine Mutter Sekretärin. In ihm brach ein Leben zusammen, als seine Eltern scheiden ließen. Er wurde herumgeschubst und fand selbst in der Musik. Mit 16 hatte schon sein erstes Rockkonzert. Hier traf auf seinen späteren Mitspieler, Chris Novoselic. Sie haben beschlossen, eine Bande zu gründen. Nahmen noch einen Bassisten und Drummer. Nirvana war geboren.

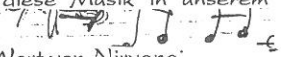
Kurt hatte keinen Job aufgenommen, er hatte von Wohnung zu Wohnung gezogen, aber hatte auch unter Brücken und auf den Straßen geschlafen. Anfang hatte die Bande in Klubs gespielt, danach hatten sie einen Chance gehabt: kam ein Manager, der arbeitet. Das erste Album erschien 1989 und kostete etwa 900 Dollar. Es folgte das erste Amerikatournee und die Tourneen waren so gut, daß sich ihr Album

35000-mal verkaufte. Es giben
anderen kleinen Alben, wie
Bleach oder Incesticide, aber alle
Jünger warteten auf das Erscheinen

Hendrix oder Jim Morrison, die
schnell leben und früh sterben muß-
ten. Er hatte selbst umgebracht, als er
beides (Depressionen und Drogen)
nicht mehr aushalten konnte. Mit dem
Tod Kurt Cobains endete die Ge-
schichte über Nirvana. Dave Grohl,
der Drummer, hatte einmal in einem
Interview gemeint: "Als Kind habe
ich mir gedacht, Rockstar wäre ein
tolles Leben. Drei kleiner Verlierer
kamen groß raus und verkaufte einen
Haufen Platten. Und das war's denn
schon."

Nirvanas Musik war manchmal nach
einer Mischung Heavy Metal und
Beatles, manchmal wie Punk und
manchmal klingt es überhaupt
niemand vorher etwas neues, das
dem Trio niemand vorgemacht hat.
Wie Musikkritiker schreiben, aus
Nirvana bleiben nur Hitparaden-
Schrott und MTV-Gesäusel, aber ich
sage, daß diese Musik in unserem
Herz blieb.

Das letzte Wort von Nirvana:
Also Nirvana war eine gute Rock-
bande, die viele Schwärmer ange-
zogen hat, die diese nerv-tötender
Musik geliebt haben und ich glaube
diese Schwärmer werden bis jahre-
lang treu, wie ich.

Rasch werden
die CDs

in die Auslage
gelegt.

Sam Morgen
des 9. Aprils

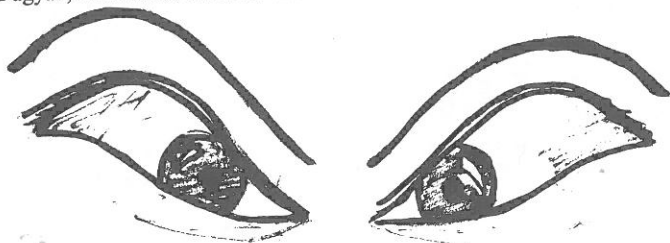
Der Tod
ist doch
der beste Werbeträger.

(des nächstens Albums: Nevermind.
Diese Album wurde millionenmal ver-
kauft. Sie wollten die ganze Welt
kennenlernen. Tournée um Tournée
folgten. Kurt setzte es arg zu. Dro-
gen werden vermutet, seine Frau galt
ja als heroinsüchtig. Als im Jahre
1992 eine Tochter geboren wurde,
galt schon beide als drogenverseucht.
Im 1993 erschien das neue Album:
In Utero. Wieder von Auftritt zu
Auftritt, von Pressetermin zu Presse-
termin. Kurt begann an einem für ihn
sinnlos Leben zu zerbrechen. Ein
Kultfigur sollte Kurt sein, wie Jimi

Berger Zoltán
2.b

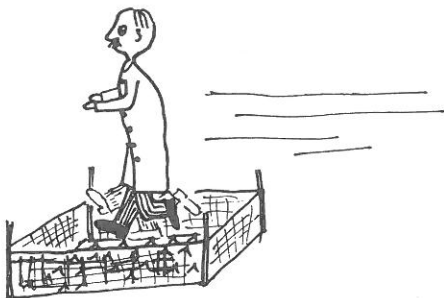
Pistike

Pistike egy teljesen hétköznapi punk gyerek volt. Szülei -akik mindhárman (2 anya, 1 apa) a gazdag Addams család tagjai -megfelelő nevelésben részesítették. Élete elég unalmas volt. Egész nap az iskolában ült, s az éppen bent lévő tanár agyvelejét vizsgálta. Kevés szerencsével ugyan, mert soha nem tudta visszarakni.

Nos, mint már mondtam, élete elég unalmas volt, egy napot kivéve. Ez a nap is hasonlóan kezdődött, mint a többi. Édesanyja fél 7-kor felkeltette, s friss gerincvelőt adott neki reggelire, amelyet kb. 10 perccel az előtt szedhetett ki a Supermarketben az egyik vásárlóból. Ez volt Pistike egyik kedvenc eledele. Reggeli után hátára csapva a négerbőr hátizsákját, elindult az iskolába. Hirtelen nagy csattanást halott. Arra gondolt, hogy Laci bá', az iskola mindenese, beleesett az általa felállított magasfeszültséggel ellátott, szögesdróttal kibélelt elefántcsapdába. Ám a fűtőcára kiérve meglátta a csattanás okát. Az iskolabusz, rajta "hón szeretett" edzőjével (akinek nagy sajnálatára még nem sikerült az agyvelejét kiszedni) durrdefektet kapott egy eltaposott sündiszno tüskéje miatt, és szegény polgármestert magával sodorva felkenődött a tanácsház falára. Pistike nagyon elszoromodott, és sírni tudott volna, mikor belegondolt, hogy ő nem látta, hogyan szedik le a falról a kőművesek a polgármester egyes testrészeit. Mikor közelebb ment, észrevette, hogy körülötte véres belek, testrészek és belsőrészek fekszenek. Lába előtt ott feküdt "hón szeretett" edzője felsőteste. Pistike kapva kapott az alkalmon, s gondolván, nem esik messze az alma a fájától, elindult megkeresni a hozzáillő fejet. Nemsokára meg is találta. Miután körülnézett, és meggyőződött ar-

ról, hogy senki sem figyel rá, gyorsan betette a fejet a táskájába, majd nyakába szedte lábait, és elindult hazafelé. Útközben arra gondolt, milyen jó lesz már megnézni, hogy csak imitál ja-e az edző a hülyeséget, vagy tény leg nincs agya. Ám útközben a fej és a négerbőr egy mesztic emberré egye sült. Pistike észre sem vette, hogy már nem egy táskát cipel a hátán, hanem egy szörnyet. A mesztic, aki furcsán hasonlított az edzőre, lepattant a hátáról, megfogta Pistike nyakát, és addig

szorította, amíg Pistike nagy kínok között ki nem hányta neki a múlt héten lenyelt szertári szikét. Majd megfogta volt tanítványát, és a szívében megforgatta az éles szertári kelléket. Pistike ennyit már nem tudott kiállni, és kilehelte lelkét (már ha egy törzsgyökeres, háromszülős Addams sarjnak lehetett). A mesztic megfordult, s elindult az iskolába, hogy megtartsa edzését.

Pistike talán még ma is ott fekszik, szívében a szikével, ha el nem rohadt azóta.

Tanulság: Ne kételkedj edződ IQ szintjében, mert egy óvatlan pillanatban még a szívedet is kitépheti.

Megjegyzés: Pistikéjét azért nem tépte ki, mert utálja a nullás vércsoportot.

Nagy Dávid

2.b

A vízben

Csak úszom... víz a víz. Kellemesen hűvös, kristálytisza. Megtiltották, hogy erre jöjjenek, de nem tudom, miért. A táj talán még szebb is, mint a forrásnál. Erdők, mezők, virágok és sok-sok kedves ismeretlen. Mi ez a zaj? Á, ezek gyerekek. Hogy kiabálnak! De most mit akarnak? Miért szednek köveket? Jaj, ne! A fejem! Ez fáj! Ne dobáljatok! Semmi rosszat nem csináltam! Na, végre lehagytam őket. Miért gyűlölnék ennyire? Talán tényleg vissza kellene fordulnom... De érdekes! Mik ezek a nagy furcsaságok? Talán ezek a házak? Akkor ez a város! Ezt még megnézem, aztán visszafordulok. Mennyi ember! Miért dobálnak bele ilyen füstölgő izéket a vízbe? De mi is ez? Ilyet már láttam. Volt ott a forrásnál két ember. Az

egyiknek ilyen volt a szájában. Meggyújtotta és beszívta a füstöt. De ő nem dobta bele a vízbe! Lehet, hogy meg lehet enni? Te jó ég, de rossz íze van! És milyen büdös. Egy kicsit

éhes vagyok. Még szétnézek, aztán visszafordulok. A barátaim már biztosan keresnek. Mi ez már megint? Mi ez a sűrű lé a víz tetején? Ilyet még nem láttam. De szép színes! Olyan, mint a szivárvány. Megnézem közelebről. De szörnyű szaga van! Jaj, belement a szemembe! Jézusom, nem kapok levegőt! Miért öntötték ezt a vízbe? Hát persze, ők emberek. Talán ők is gyűlölnék, mint azok a gyerekek. Segítség! Nem törődnek velem! Nem kellett volna idejönnöm! Barátságatlanok! Szivtelenek! Nem bírom tovább... Megfulladok! De ők nem törődnek velem!... Mert én... csak egy... egy HAL vagyok... voltam...

Nyíró Szabina

2.b

Mein Herz bleibt noch immer in Gyönk ...

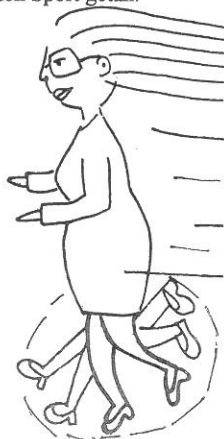
Nach sechs wunderbaren Jahren in Gyönk arbeite ich jetzt am Karinthy Frigyes Gymnasium in Budapest. Das Gymnasium hat 4 Klassen pro Jahrgang, die a-b-Klassen lernen fünf Fächer (Mathe, Bio, Geo, Physik, Geschichte) auf Englisch, die d-Klassen lernen nach dem normalen Lehrplan, die c-Klassen bestehen aus je einer Gruppe mit erweitertem Zeichen-Unterricht und einer deutsch-zweitsprachigen Gruppe. Die Schule hat als erste in Ungarn das nationale Abitur im letzten Schuljahr mitgemacht, und zwar mit sehr guten Ergebnissen im Vergleich zum Weltdurchschnitt. Mit diesem Abitur in der Hand wird man ohne weiteres auf eine der 800 Universitäten der Welt aufgenommen. Das "winzige" Problem dabei ist, daß die Kosten (Vorbereitung, Prüfung) auf 150000 bis 200000 Ft gehen, die hauptsächlich von den Eltern getragen werden müssen. (PéNZ beszél, kutya ugat.)

Die Schule existiert erst seit 1986, da wurde ein modernes Gebäude mit allen möglichen Ausrüstungen für den englisch-zweitsprachigen Unterricht gebaut. Etwa 600 Schüler lernen hier. Ich hatte natürlich meine Ängste vor der neuen Arbeitsstelle, und besonders von den Schülern. Ich hatte nämlich früher einige schlechte Erfahrungen mit Elite-Schülern der Hauptstadt. Diese Ängste waren aber umsonst, die Schüler sind hier genauso nett und freundlich wie in Gyönk, natürlich mit einigen Ausnahmen, die es überall gibt.

Mit Ausnahme der deutsch-zweitsprachigen Gruppen spielt hier das Englische die erste Geige, und ich habe anfangs den Rat bekommen, ich sollte diese Schüler nicht so sehr mit Deutsch belasten. Nach einem Monat habe ich aber festgestellt, daß diese Vorstellung weder mir noch den Schülern paßt, und seit dem mache ich keinen Unterschied mehr, und alle meiner

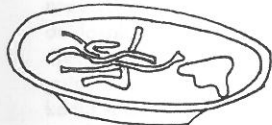
Gruppen lernen mit Fleiß und Freude Deutsch. Sie fühlen sich einfach besser, wenn man sie ernst nimmt und ihnen Forderungen stellt. Die erste große Erfolgserlebnis war für mich als ich an einer Tafel winzige fast unmerkliche Buchstaben las: "I love Papp Ida!". Nach einem Monat in der Schule fand ich das wirklich toll!

Die Schule ist nicht hoch gebaut, deswegen ist sie ziemlich breit. Vom Lehrerzimmer bis zu meinen Unterrichtsräumen brauche ich etwa 4 Minuten, so ist auch was für den Sport getan.

Ganz gut ist es dann, daß die Pausen 15 Minuten dauern, so habe ich immernoch Zeit für eine Zigarette. Die Stunden beginnen immer um X.00 und enden um X.45. Damit Schüler und Lehrer rechtzeitig in den Unterrichtsräumen erscheinen, gibt es hier eine Vorklinge nicht vor Ende der Stunden, sonder vor Ende der Pausen.

Wenn wir schon bei Pausen sind: Es gibt hier einen Kiosk mit einer sehr großen Auswahl, aber die Preise sind hoch: Irgendeinen Kuchen oder ein belegtes Brötchen kriegt man nicht 30 Ft. Dagegen die Mensa. Ein jeder Schüler kann Gott Dank sagen, daß er das Mittagessen in Gyönk bekommt. Hier wird nämlich das Essen irgendwoher hergebracht, wo tausende Portionen gekocht werden, und hier werden sie nur ausgeteilt. Und was man bekommt, ist sowohl in der Mänge als auch in der Qualität unvergleichbar mit den "Produkten" der Gyöinker Internatsküche.

Das heißt: eure Küchenfrauen bieten Euch min-

destens 4x so gute Speisen als uns die hiesigen.

Die Schule ist für den Englisch-Unterricht ausgerüstet. Der deutschsprachige Zweig existiert erst ab diesem Schuljahr offiziell (es gibt je eine Gruppe im 1. und im 2. Jahrgang). Nach Gyöinker Verhältnissen war es sehr komisch, daß es hier keine Unterrichtsmaterialien, Lehrbücher usw. sind, es muß alles erst besorgt werden. Wir haben nur einen einzigen Gastlehrer, er gibt Geographie. Geschichte und Mathe wird noch auf Deutsch gelernt. Die Deutschkenntnisse der Schüler sind ungefähr auf dem Niveau, wie die der Gyöinker Schüler. Es gibt vielleicht nur keine so großen Unterschiede unter den einzelnen Schülern.

Sie sind keine Internatschüler, so fahren sie jeden Tag 30-90 Minuten in die Schule, und die selbe Zeit dann am Nachmittag wieder nach Hause. Sie haben 32 bis 37 Stunden pro Woche, im allgemeinen keine 0. Stunde, dagegen oft 7.-8.-9.-10. Stunden. Zu Hause ist ihr erste Beschäftigung das Essen. Am Nachmittag oder am Wochenende verbringen viele sehr viel Zeit (oft 8-10 Stunden pro Woche) mit den verschiedensten regelmäßigen außerschulischen

Tätigkeiten (Sport, Arbeitsgemeinschaften, Privatstunden, usw.). Die englisch-zweisprachigen Schüler lernen am wenigsten (2 Stunden am Tag), die deutsch-zweisprachigen am meisten (5 Stunden/Tag - Sie lesen auch nicht so viel). Die "Englischen" haben hier ein nulltes Schuljahr, vielleicht fällt ihnen später das Lernen deswegen leichter. Die Schule hat viele Partnerschaften in der ganzen Welt. So fahren die Schüler (auch die im normalen Unterricht) sehr viel weg oder empfangen gerade ihre Gäste oder lernen längere Zeit (Monate bis 1 Jahr) im Ausland. Und das scheint auch nicht auf Kosten des Lernens zu gehen.

Einen Unterschied zwischen den Gyöinker und diesen Schülern sehe ich darin, daß sie trotz der hohen schulischen Anforderungen auch für andere Sachen Zeit finden, und nicht so ermüdet sind. Und ich sehe den Grund dafür nicht so sehr darin, daß es in Gyönk natürlich nicht so viel Angebote für die Freizeit gibt, sondern darin, daß es nicht so viel Freizeit gibt - ein Internatsschüler kann sich seine Zeit einfach nicht frei einstellen.

Ich unterrichte eher die unteren Jahrgänge (1.-2. Klassen), und da wird

kaum geraucht. Nach Schätzungen der Schüler raucht etwa 20% der größeren Schülern, und sie trinken ab und zu mal ihr Bierchen oder Wein mit Cola, aber wirklich nur ab und zu.

Die "Englischen" werden im Gebäude ziemlich getrennt unterrichtet, so gibt es nicht so viele Kontakte zwischen ihnen und den anderen. Manche sagen, daß sie Spannungen zwischen den beiden Zügen empfinden, aber mindestens so viele behaupten das Gegenteil. Eine spezielle Lage haben dabei die deutsch-zweitsprachigen Schüler, deren Existenz noch nicht so richtig zur Kenntnis genommen wurde.

Um Euch die hiesigen Schüler ein bißchen beschreiben können, habe ich sie einen Fragebogen ausfüllen lassen, und dabei die letzte Nummer des "Ein-Stein" gezeigt, damit

sie sehen, wofür ich die Dateb sammle. Sie waren von der Zeitung sehr begeistert, wollten gleich welche kaufen, und haben gefragt, wieso wir eine Druckerei gefunden haben, wo eine so schöne Ausführung zustande kommen konnte. Na ja! (Wiederholt Dank an Herrn Szabadi.) Hier gibt es schon was, was sich Schülerzeitung nennen will, steckt aber noch in den Kinderschuhen: 12 Seiten fotokopiert, ohne ständige Redaktion, von einer Klasse ausgedacht, ein paar Comics, Witzen, aktuelle Ereignisse - wie gesagt noch in den Kinderschuhen. Ich bin wirklich stolz auf den "Ein-Stein"!

Zu Kollegen oder Schülern habe ich noch keinen nahen Kontakt gefunden, ich habe auch nicht so sehr danach gesucht. Das kommtz aber sicher mit der Zeit. Die Nestwärme

von Gyönk findet man aber nirgendwo anders... Im November wurde der Karinthi-Tag veranstaltet, wo ich zwar schon dabei war, mein Herz weilt aber immer noch in Gyönk, und ich freue mich eher schon auf die Tolnai-Tage. Ich bin immer noch in Gyönk zu Hause, und die dort verbrachten 6 Jahre werden die schönste Zeit meines Lebens bleiben.

Papp Ida

Unsere ehemalige
Deutschlehrerin

Elrejtettünk hibákat az újságban! Aki a legtöbb hibát leadja a szerkesztőségben, ingyen kap majd egy Ein-Stein8-at. Ide gyűjtögethettek:

Diákolimpia - adósok maradtunk

Ebben az évben ismét megrendezték a budapesti Népstadionban a diákolimpiát. Június 15-én Palásti Gábor György is indult a 400 méteres síkfutáson, miután a maximálisnál több ponttal megnyerte a megyei döntőt.

Gyurit Farkas Tanár Úr vitte fel koscsival a versenyre. Mi Szekszárdon gyülekeztünk a buszpályaudvaron, és érkezésünkkel meglepetést akartunk okozni Gyurinak.

A verseny kettőkor kezdődött, de mi már egy órákor a stadionban csücsültünk.

A levegő fűledt volt, a nap forrón tűzött. Tágra nyílt szemekkel kerestük a

Tanár Urat és Gyurit, hamar ki is szűrtük öke a tömegben. Farkas Tanár Úr nagyon megörült nekünk, de mi is boldogok voltunk, amikor volt győnki diákokkal találkoztunk, hogy együtt izguljunk Gyuriért. Ő a második futamban került sorra. A rajtjel elhangzása után úgy indultak a fiúk a starthelyről, mint a puskagolyók. Kis csapatunk lelkesen bízta a győnki fiút: "Palásti, hajrá!!!"

Farkas Tanár Úr is feszült volt: "Ez az, menjél fiam!!!" -kiabált. Izgatottan ugráltunk és bíztattuk Gyurit, aki két körön keresztül igazán kitett magáért.

Nagyon vártuk az eredményhirdetést, és végre a mikrofonba szólva egy féfi megköszörilte a torkát és így szólt: "A 400 méteres síkfutásban a harmadik helyen a győnki Tolnai Lajos Gimnázium diákja, Palásti Gábor György végzett...", de a továbbiakban mi már csak arra gondoltunk, hogy: "sikerült neki, megcsinálta!" (A két fiú csak azért tudta megelőzni, mert a lába fájta egy kicsit.)

Az eredményhirdetés után Gyuri feljött a lelátóra apukájával és a Tanár Úrral, akik velünk együtt örültek a sikernek. Mi is gratuláltunk neki, és megcsodáltuk az érmét.

A verseny vége után elköszöntünk a Tanár Úrtól és Gyuriéktól, majd a pályaudvar felé vettük az irányt. Megint véget ért egy nap az életünkben, de ez egy egészen különleges nap volt. Soha nem fogjuk elfelejteni.

BankósTeréz és Régi Gabriella

Diákolimpia - adósok maradtunk

Ebben az évben ismét megrendezték a budapesti Népstadionban a diákolimpiát. Június 15-én Palásti Gábor György is indult a 400 méteres síkfutáson, miután a maximálisnál több ponttal megnyerte a megyei döntőt.

Gyurit Farkas Tanár Úr vitte fel kocsival a versenyre. Mi Szekszárdon gyülekeztünk a buszpályaudvaron, és érkezésünkkel meglepetést akartunk okozni Gyurinak.

A verseny kettőkor kezdődött, de mi már egy órákor a stadionban csücsültünk.

A levegő fülledt volt, a nap forrón tűzött. Tágra nyílt szemekkel kerestük a

Tanár Urat és Gyurit, hamar ki is szúrta őke a tömegben. Farkas Tanár Úr nagyon megörült nekünk, de mi is boldogok voltunk, amikor volt gyönki diákokkal találkoztunk, hogy együtt izguljunk Gyuriért. Ő a második futamban került sorra. A rajtjel elhangzása után úgy indultak a fiúk a starthelyről, mint a puskagolyók. Kis csapatunk lelkesen biztatta a gyönki fiút: "Palásti, hajrá!!!"

Farkas Tanár Úr is feszült volt: "Ez az, menjél fiam!!!" -kiabált. Izgatottan ugráltunk és biztattuk Gyurit, aki két körön keresztül igazán kitett magáért.

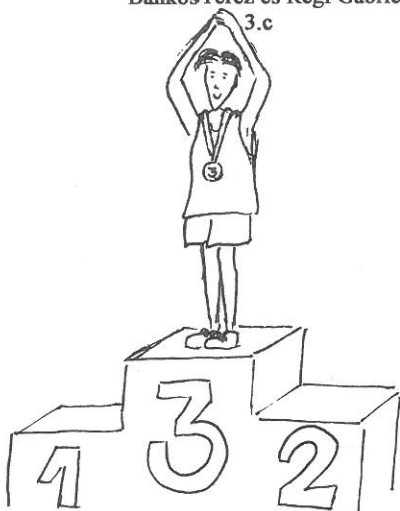
Nagyon vártuk az eredményhirdetést, és végre a mikrofonba szólva egy féfi megköszöri a torkát és így szólt: "A 400 méteres síkfutásban a harmadik helyen a gyönki Tolnai Lajos Gimnázium diákja, Palásti Gábor György végzett...", de a továbbiakban mi már csak arra gondoltunk, hogy: "sikerült neki, megcsinálta!" (A két fiú csak azért tudta megelőzni, mert a lába fájt egy kicsit.)

Az eredményhirdetés után Gyuri feljött a lelátóra apukájával és a Tanár Úrral, akik velünk együtt örültek a sikernek. Mi is gratuláltunk neki, és megcsodáltuk az érmét.

A verseny vége után elköszöntünk a Tanár Úrtól és Gyuriéktól, majd a pályaudvar felé vettük az irányt. Megint véget ért egy nap az életünkben, de ez egy egészen különleges nap volt. Soha nem fogjuk elfelejteni.

BankósTeréz és Régi Gabriella

3.c

KRIMINALITÄT- EINE BRANCHE BOMBT

Beschäftigt man sich mit dem Thema Kriminalität, so ist das Fernsehen hierbei ein wichtiger Faktor. Man wird dadurch beeinflusst, und man erhält ein falsches Wirklichkeitsbild, wodurch die Hemmschwelle zur Gewalt sinkt. Aber darüber hinaus gibt es nationalspezifische Probleme in Ungarn, die ebenfalls eine nicht zu unterschätzende Rolle im Hinblick darauf spielen. Mit dem Zusammenbruch des Ostblocks hat es in Ungarn einige gesellschaftspolitische Veränderungen gegeben. Hervorstechend ist vielleicht, daß es die Mittelschicht kaum mehr gibt, und daß die Kluft zwischen Arm und Reich immer größer wird. Dieses überwiegend internationale Problem führt in Ungarn zu einer bedrohlichen Entwicklung. Der Jugend fehlen Perspektiven für eine Zukunft, was besonders durch Ungarns Selbstmordrate mit der Japans die Höchste der Welt, deutlich wird.

Speziell hier am Balaton führt die ungeheure Masse der Touristen, die jeden Sommer kommen, zu immer

neuen Rekorden von Diebstählen und anderen Verbrechen. Im Folgenden werden wir die Hintergründe der Situation und deren Entwicklung näher beleuchten.

Zuerst möchten wir auf die Drogenproblematik eingehen. In den 70er und 80er Jahren wurde das Rauschgift aus der Türkei und anderen Staaten über Ungarn in den Westen verschoben, während sich inzwischen eine Drogenszene herausgebildet hat, die die ungarische Polizei nur schwer bewältigen kann. Aufgrund der negativen Arbeitsmarktentwicklung sowie einem Trend, durch das Nehmen von harten Drogen Reichtum zu beweisen, kam es bei der jüngeren Generation zum verstärkten Drogenkonsum. Um Rauschgift zu erwerben, muß man über die Hauptumschlagplätze, die sich hauptsächlich in den Großstädten befinden, bescheid wissen. Man bekommt nicht wie in Deutschland auf offener Straße Stoff angeboten. Es gibt LSD auf Briefmarken oder auch Marihuana-Zigaretten, die mehrere 100 Ft kosten. Für

harte Drogen hingegen bezahlt man 5000 - 6000 Ft pro Gramm. Vor kurzer Zeit wurde der erste Cannabisanbau in Ungarn von der Polizei aufgedeckt. Wie in Deutschland wird auch hier über die Legalisierung von weichen Drogen diskutiert. Ein grundlegender Unterschied zwischen den Drogenszenen unserer Länder ist, daß sich die ungarische noch in der Entwicklung befindet und es noch möglich wäre, durch Großeinsätze der Polizei das Ganze stark einzuschränken. Die größten Mengen von Drogen werden an den östlichen Grenzen Ungarns beschlagnahmt.

Eine andere Problematik ist, daß nach der Öffnung der Grenzen die ukrainischen Prostituierten in Ungarn ihrem Gewerbe nachgehen und viel niedrigere Preise verlangen als die ungarischen. Da die Lebenshaltungskosten in der Ukraine deutlich niedriger sind als in Ungarn, reicht das Geld für die Ukraine-

rinnen. Aber die Ungarinnen können sich nicht mehr von ihrem Gewerbe ernähren. Ein weiteres großes Problem in diesem Zusammenhang ist die steigende Aidsrate in Ungarn, auch hervorgerufen durch mangelnden Schutz im Umgang mit den ukrainischen Prostituierten.

Doch nicht nur das macht der ungarischen Polizei zu schaffen, sondern auch der von den Zigeunern organisierte Schwarzhandel. Eines der Zentren ist der achte Bezirk von Budapest. Allerdings stellt dies erst die Spitze des Eisberges dar: Es gibt in Ungarn zwei Arten von Verbrechen: die Armen - die kleinere Straftaten begehen, um zu überleben, oder weil sie wegen ihrer schlechten Lage frustriert und aggressiv

sind - und die Reichen, die Verbrechen begehen, um noch reicher zu werden. Schwieriger ist es mit dem organisierten Großverbrechen. Es werden z.B. viele Autos aus Deutschland nach Ungarn verschoben und dort verkauft. Ebenso werden Luxuslimousinen in Ungarn gestohlen und in die ärmeren östlichen Staaten gebracht. Ein weiterer Zweig ist die Waffenschmuggelerei über die Südgrenze nach Serbien und Kroatien, bei der - wegen des Krieges dort - Millionenumsätze gemacht werden. Auch die Wirtschaft schreckt nicht vor kriminellen Methoden zurück, um wettbewerbsfähig zu bleiben. So wurden beispielsweise Paprikapulver aus minderwertigem Paprika mit Blei "gepanscht", um dem Ganzen eine intensivere Färbung zu verleihen, damit das Produkt attraktiver wird. Wegen dieser Lebensmittelvergiftung erkrankten schon viele Ungarn. Ähnliche Manipulationen sind bei Suppengewürzen und Waschpulver bekannt. Diese Vielfalt an Verbrechen zeigt, daß die Polizei nur mühsam die öffentliche Ordnung aufrechterhalten

kann. Zwar wird die ungarische Polizei mit Geld aus dem Ausland unterstützt, doch es reicht nicht aus, um die Arbeit der Polizisten gerecht zu bezahlen. Ein ungarischer Polizeibeamter verdient mindestens 14000 Ft, der Durchschnittslohn liegt allerdings nur unwesentlich höher. Deshalb ist der Beruf des Polizisten in Ungarn unattraktiv, und sie sind nicht angesehen in der Bevölkerung, weil meistens diejenigen den Beruf ergreifen, die keine anderen beruflichen Möglichkeiten haben. Aufgrund des geringen Lohnes ist Korruption keine Seltenheit.

FAZIT:

Nach diesem Überblick läßt sich abschließend sagen, daß es mit dem Negativtrend auch in Zukunft so weitergehen wird, wenn nicht bald eine grundlegende Reform der Polizei durchgeführt wird. Dazu könnten verstärkte Unterstützungen aus dem Ausland beitragen. Trotz dem gravierenden Anstieg in den letzten Jahren ist die ungarische Kriminalitätsrate im Vergleich zu den der westeuropäischen Staaten kaum höher.

P.S.: BEI DEN RECHERCHEN HALFEN UN: CSABA KISS UND LA'SELÓ KOVÁCS VON DER POLIZEI IN FONYÓD.

Tonio Groeger
Martin Werle
Klaus Hofmann
Anett Szigethy
Zita Söth
Barbara Vincze
Griesek, J. J. J. J.
Balázs Bogdán
Falk
J. J. J. J.

GREGOR HASSEMER

Levél az Ein-Stein 7-be

Gondoltam, illene írnom valamit idén is a jó öreg Ein-Stein-be. Tudom, a szerkesztőség mindig örül "külső munkatársaknak". Nehezen vettem rá magam az írásra, mert úgy gondoltam, amiről írhatnék így öregdiák szemmel, azt már többen leírták előttem előző számokban, hogy nehéz átállni az egyetem személytelenségére, hogy hiányoznak régi iskolám kopott (de ballagásokra mindig újrafestett) falai, a Tolnai Hegyhát, az osztály...stb. Ez mind így is van, de nem hiszem, hogy Titeket, a ma gyönki diákjait ez igazán lekötne, szerencsére csak pár év múlva éreztek talán ilyesmit.

Mivel Péter megkért, írok inkább egy pár sort magamról: a Budapesti Közgazdaságtud. Egyetemre jelentkeztem, de mivel a töri felvételire való készülés helyett inkább újságot csináltunk, 1 ponttal lecsúsztam a ponthatárról, s így a Miskolci Egyetem Közgazdaságtud. karára kerültem. De egyáltalán nem bántam meg sem az újságra fordított időt, sem azt, hogy most itt vagyok Miskolcon.

Miskolcra (én is így voltam ezzel) mindenkinek elsőre panelrengeteg és gyárkémények jutnak eszébe. Pedig egyetemistaként egész más itt. Külön egyetemváros van, több mint 6000 diákkal, 250 éves diák hagyományokkal és óriási diákélettel. Ha pl. minden filmklubba elmennék, ami érdekel, naponta legalább két filmet megnézhetnék. Rengeteg a jó koncert, zenei klub, előadóest. Hát igen, ezek egy nagyváros előnyei. Egy kis falunak egész más előnyei vannak. Szerencsésnek mondhatja magát, akinek mindkettőből kijut diákévei alatt. (Csak ne lenne ilyen nyomasztóan sok zh...)

Régi osztályommal, a barátokkal természetesen - amennyire az idő és a tér engedi - jó a kapcsolat. Jellemző dolog ez volt gyönki diákokra. Levelezünk, telefonálunk, keressük egymást, eljárunk egymás gólyabáljaira stb., ezek tényleg jóleső dolgok. Bár kevés az időnk, a bálókra azért mindig megpróbálunk visszajárni. Ezek a szalagtűzők, ballagások ma már kész öregdiák találkozó, egy újabb gyönki hagyomány. Szerettem a hagyományokat is. És az újságot is. Ezért kedves olvasó, ne kritikai szemmel nézd e könyvecskét, mert tudom, kis szerkesztősége mindent megtett, hogy a legmagasabb színvonalat produkálja Számotokra. A szerkesztőségre, ezért is - azért is, ma is büszke vagyok.

Illés Gábor ME

Kaland a strandon

Hideg őszi este volt. A heti élmények hatása alatt úgy gondoltam, hogy kikapcsolódom egy kicsit. Elindultam tehát sétálni. Kutyám farkcsóválva próbált meggyőzni róla, hogy jobban teszsem, ha őt is magammal viszem. de úgy döntöttem, hogy ezúttal egyedül megyek. Utamat a strand felé vettem. A falevelek utolsó perceiket megszámlálva ragaszkodtak az ágakhoz. Csak egy erősebb szellő kellett, és elindultak végső útjukra. Ebben a nagy hidegben egy kis melegségre vágytam. Ahogy lenéztem a medencékre, eszembe jutott a nyári nyüzsgés és egy történet, aminek én is szereplője voltam:

Az ég drágaköve vakító sugarakat lövellt a vízre, földre, levegőbe, na meg a strandolók hypóreklámra emlékeztető bőrszínére, minek következménye az lett, hogy vagy leégett az illető, vagy még a négerek is elfogadhatónak találták testszínét. A strandon mindenféle népség volt. Kicsik és nagyok, fiatalok és idősek, magasak és alacsonyok, soványak és kövérek, férfiak és nők, hosszúhajúak és kopaszok, szőrösök és csupaszok, egyszóval mindenki, aki számításba jöhet egy meleg nyári délután. E furcsa népség közt elvegyülve napoztam én is a barátnőmmel. Be voltunk kenve napolajjal, nehogy ártsen a bőrünknek a nap. Úgy néztünk ki, mint két olajoshal, akiket most vettek ki a konzervből, és már csak arra várnak, hogy valaki megegye őket. Arra bizony várhattunk. A strandon lévő fiúkkal rendszerint úgy jártunk, mint amikor bemegyünk egy vendéglőbe, és az asztallapokra sorra ki van rakva az az elutasító cédula, hogy: FOGLALT. Így tehát korgó gyomorral, éhesen távoztunk az ilyen helyektől. Tovább vizsgálgattuk az árukészletet, mint két vevő az ékszerüzletben, akik minden egyes darabot felpróbálnak, megvizsgálják. Szétnéztem a parton, a vízben, még a levegőben is, hátha egy sárkányrepülőn találok meg szívem lovagját, de csak az ég juhásza kacstintott le rám bárányfelhőivel. Csalódott képpel néztem vissza a partra, és ekkor megláttam Őt! Magas volt, izmos, vállas, jóképű, szőke hajához jól illett napbarnított bőre. Megböktem a barátnőm kezét, aki letett a fiúk bámulásáról, helyette inkább Robin Cook-ot választotta. Mikor meglátta, rögtön elkezdte vizsgálni. Vitába fogtunk, hogy magyar lehet-e vagy külföldi. Én a magyar mellett döntöttem, a barátnőm persze az ellenkezőjét állította. Úgy gondoltam, kiderítem. Már csak azért is, mert a barátnőm fogadást ajánlott. Elindultam tehát felé, mint aki mágnest nyelt és ő lenne a csavar, amihez hozzá akarok ragadni. Milyen dolog az, hogy csak úgy odamegyek és megszólítom?! Még ha fiú lennék, elmenne a dolog! Aztán eszembe

jutott, hogy a régi időkben is kezdeményeztek a hölgyek. Csak leejtették zsebkendőjüket jelezve az érintett férfinak, hogy meg szeretnék ismerni- s közben csábosan mosolyogtak rá, hogy az illető vajnak képzelje magát és elolvadjon. Közben odaértem. Leültem mellé és ránéztem. Ő pedig, mintha azt kérdezné tőlem: "Mit akarsz?", visszanezett rám.

-Hello! -mondtam neki kissé zavartan.

-Hello! -vágta rá.

Nem tudom miért, de nem magyarul kérdeztem őt tovább, hanem minden idegennyelv tudásomat elővéve kérdeztem meg, hogy:

-Sprichst du Deutsch?

Erre ő csak a fejét rázta, mint a kinek nincs nyelve. Angolul kérdeztem tovább.

-Do you speak English?

Ő megint csak a fejét rázta. Sajnos több nyelven nem tudtam megkérdezni, ezért csalódottan megszólaltam.

-Na most mit kérdezzek tőled?

Ő bután nézett rám, mintha azt kérdeztem volna, hogy miért született meg. Elkezdtem kézzel-lábbal mutogatni és tagoltan beszélni.

-Én Hajni vagyok. És te? -mutattam magamra, majd őrá.

-Zsoszó-válaszolt, én pedig megkönnyebbültem, hogy legalább eddig eljutottam. Tovább mutogattam tehát, de az egésznek csak az lett a vége, hogy negyed óra elmúltával sem tudtam meg róla semmit. Már feladtam a reményt, mikor odajött hozzá egy tíz év körüli kölyök és azt mondta: " Gyere Zsolti, megyünk haza! " Ő pedig erre csak ennyit mondott: " Oké, mindjárt. " A kölyök eltűnt.

-Te magyar vagy? -kérdeztem.

-Igen.

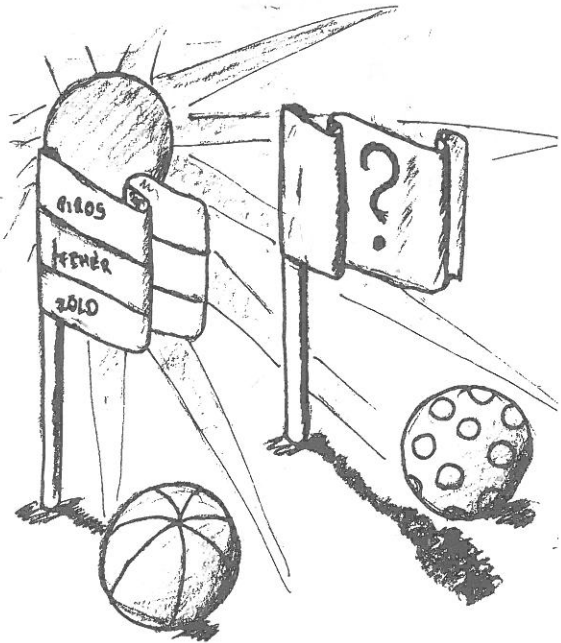
-És miért nem mondtad már a lelegején? -tudakoltam kissé felháborodottan.

-Hát nem kérdezted. Akkor meg minek mondjam?

Én csak ültem és néztem magam elé. Már negyed órája szénvedek, hogy megértessem vele a mondókámat és tessék! Magyar! Döbbsentem néztem rá. Jól átvert!

-Azért nincs harag, ugye? -nézett rám égészínkék szemével. Én kissé zavartan válaszoltam: "Nincs." Aztán bemutatkozott és azt mondta, hogy ő holnap is lejön a strandra. Megbeszéljük, hogy újra találkozzunk.

Én pedig vidáman mentem vissza a barátnőmhöz, hiszen szereztem egy új ismerőst, na meg megnyertem a fogadást: magyar volt.

Tóth Hajni
1.b

Hiányzol

Ülök az asztalnál,
 előttem üres lapok.
 Kintről Zaj hallatszik ...
 a Fák sírnak?
 vagy a Szél jajong?
 A Tücskök kardala szól,
 már sötétedik,
 a Gyertya lángja halványon
 táncol, lobog,
 és én olyan egyedül vagyok,
 mint ez a Gyertyaláng
 Illatod száll felém,
 idehozta a késő nyári Szellő,
 de Te nem vagy itt!
 A Hold már felkelt,
 sápadt arcával felém fordult.
 Emlékszel? akkor is
 a Holdat néztem
 s Te szorosan átöleltél,
 megsóköltél, s azt kívántuk
 bár örökké tartana ez az Este

s ha ez nem is, de a Nyár:
 A fülembé súgtad,
 hogy szeretsz,
 és a könnyeimen át
 belenéztem zöld szemedbe.
 A Búcsú kegyetlen,
 jéghideg fuvallata
 végigsöpört rajtunk,
 és éreztük, hiába minden,
 Más akarta így.
 És most egyedül vagyok,
 leveled tartom a kezemben,
 s vele együtt illatod.
 Fényképed hever az asztalon,
 átkarol a hideg Fájdalom,
 előttem üres lapok.
 Utolsóként lobban a Gyertya,
 füstje furcsa jeleket
 rajzol a Sötétbe...
 És én csak várok Rád.

Nyíró Szabina
 2.b

Omega

1994.IX.3. Szombat, Budapest: Népt Stadion.

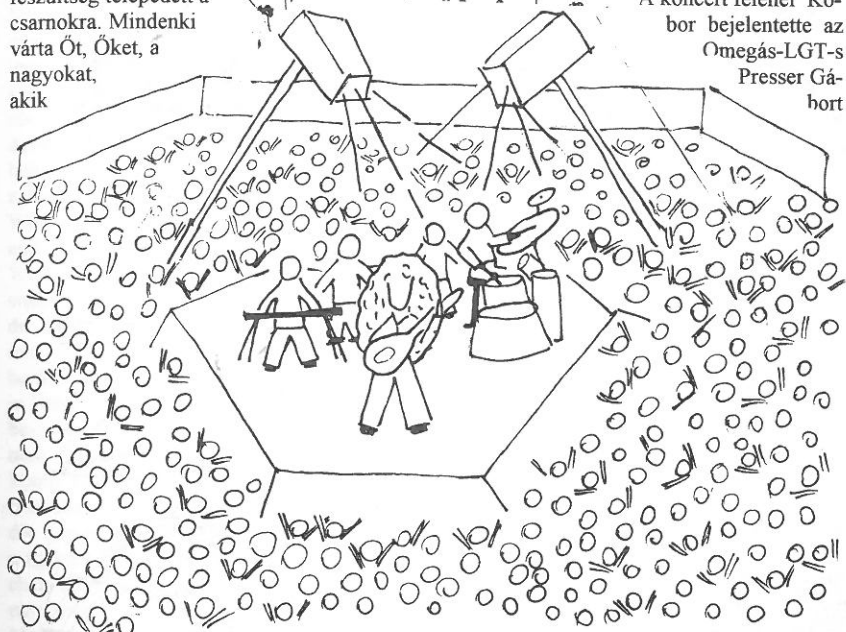
A stadion zsúfolásig megtelt. Gyönyörű látvány volt a kilencvenezer ember színes kavalkádja. 1/2 8-kor a "Love" zenekar lépett a színpadra a béke jegyében. 8-kor, mikor elhangzott utolsó számuk, az "Are you gonna go my way?" után, óriási feszültség telepedett a csarnokra. Mindenki várta Őt, Őket, a nagyokat, akik

Kóbor Jánost. De sajnos vele együtt megérkezett az óriási zuhé is.)

Mikor felsendültek a Gammapolis első akkordjai, a tömeg felhőrdült, hogy végre...Az eső csak zuhogott, és nem óhajtott elállni. A sok ezer ember együtt zúgta az "Ezüst esőt", ami túlzottan is aktuális volt. A színpadon

őreg bőrig (szó szerint értendő) ázva tombolta végig a 3 órás műsort. Elhangzottak az "igazi slágerek", hallhattunk kevésbé ismert számokat is. A hangulatot fokozta a gyönyörű tűzijáték, a lehető legkorszerűbb világítás, de a primet akkor is Ők vitték el, Ők, a nagyok.

A koncert felénél Kóbor bejelentette az Omegas-LGT-s Presser Gábor

tíz év után újra összeálltak, hogy nekünk még as-
egy utolsót (?) játszanak.

Eljött a várva várt pillanat, a színpadon megpillantottuk Meckyt, azaz

gették, a szintetizátor és a gitárok hol szóltak, hol nem. Ennek ellenére a hangulat jobb nem is lehetett volna. Sok fiatal és

is. Megérkezését hatalmas tapsvihár fogadta. Ott volt Somló, aki ugyanolyan tökéletesen előadta az "Azt mondta az anyukámat", ahogy 15 évvel ezelőtt...

Mindenkin folyt a hideg eső, fújt a szél, de ez kellett, valahogy talán jobban összefogta a társaságot, és éreztük: itt minden nekünk szól. Presser Pici kegyetlenül bővölte a szintetizátort, Benkó Laci is elő-előbukkant a fények forgatagában, Mecky pedig csak énekelt, csak énekelt, rendíthetetlenül. A közönség

önmagából kikelve tombolta végig a "Petróleumlámpát", a "Nyári éjkeasszonyát", az "Örültek óráját", a "Sötét a várost" és még sorolhatnám. Együtt hatódtunk meg, mikor meghallottuk a "Fekete Pillangót", a "Fegyverkovácsot" vagy a befejező számot, a "Gyöngyhajú lányt". Mikor lementek a szín-

padról, és a tömeg szál-lingózni kezdett a kijárat felé, olyan monumentálisnak és üresnek tűnt minden. Vége. I évekészültek rá, gyakoroltak, és most vége. Csodálatos volt, felejthetetlen. Talán 10 év múlva találkozzunk ugyanott, szeptember 3-án.

Schlichter Csilla

I. szonett

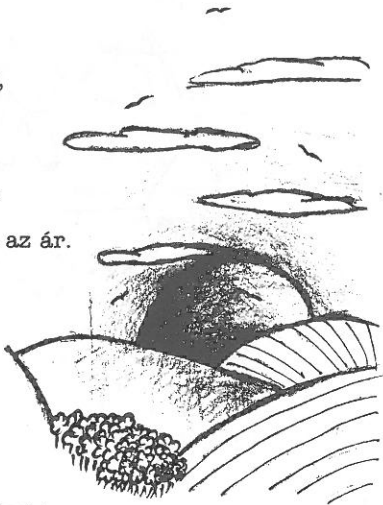
Ha már úgy érzed , összedől a világ,
ha már azt hiszed, nem bírod ki tovább,
akkor se vedd el magadtól életed;
ki tudja, tán még csodák is léteznek.

Ha már nincsen senki, akit szerethetsz,
ha már a földön boldogságot nem lelsz,
akkor hagyd csak, engedd, hogy vigyen az ár.
Hisz egy erős ágat mindenki talál.

Hidd el, lesznek ennél boldogabb idők,
annyi minden van még, mi előtted áll,
s aki elég okos, mindent megpróbál.

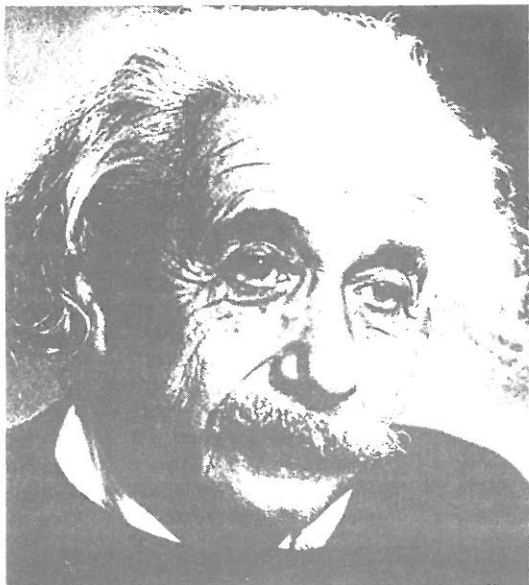
Így hát te is szedd össze minden erőd,
ha mindenki elhagy, akkor is bízzál,
mert hidd el, gyávaság jele a halál!

Nyíró Szabina
2.b

Wie ich die Welt sehe...

Wer war Einstein? Das weiß doch jeder Mensch - könnte sofort die Antwort lauten. Zumindest glaubt man es zu wissen. So viel weiß man bestimmt, daß er nämlich der Namensgeber unserer Schülerzeitung ist und außerdem ein Person war, dessen Persönlichkeit jahrzehntenlang die Wissenschaft und die ganze Welt überstrahlte. Ich finde also - wenn ich nur diese beiden Gründe in Betracht ziehe-, daß die Zeit gekommen ist, über diesen Mann einen Artikel zu schreiben. Ich möchte für die Leser meine Schrift möglichst interessant machen darum versuche ich eine solche Seite unseres Mannes vorzustellen, die ihr vielleicht weniger kennt. Seine Meinung zu den bedeutendsten Themen seiner Zeit und seine Weltanschauung überhaupt. Einstein war der einzige Wissen-

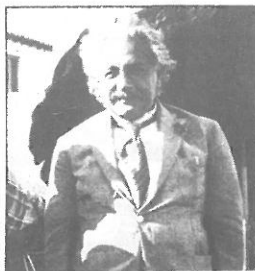

A. Einstein

schaftler in der Geschichte, dessen Gestalt noch während seiner Lebenszeit ein Mythos geworden ist. Millionen von Menschen haben ihn geschätzt, auch solche Leute, die von Wissenschaft keine Ahnung hatten. Man mußte nichts von seiner Relativitätstheorie oder seinen zahlreichen Entdeckungen wissen, um seine einzigartige starke Persönlichkeit zu erkennen. Er war ein überaus

bescheidener Mensch, hatte es nicht gern, wenn man ihn gepriesen hat, daneben konnte er ein offener Typ gewesen sein, der immer eine eigene Meinung vertritt. Er nahm sich Zeit, um die Briefe von Kollegen, Politikern, Bekannten und Unbekannten zu beantworten. Er war kein verschlossener Wissenschaftler. Ab und zu spielte er Ping-Pong mit Ede Teller oder Schach

mit Lasker. Während seiner Arbeit fand er in der Musik Ruhe, er spielte auch selbst Geige. Die Künste hat er manchmal

fast mehr, als die Wissenschaften geschätzt. Einstein war ein großer Kämpfer für die Freiheit, ein handelnder Pazifist, Humanist und Philosoph. Er dachte, daß Gewalt immer die moralisch niedrigeren Menschen ziehen würde. Vielleicht hat er es schon irgendwo in seinem Inneren gespürt, daß in den folgenden Zeiten Gewalt wie eine Wolke -die immer dunkler wird- die Welt bedeckt. "Ich schätze den Menschen nicht, der mit Genuß in Reihe zu Musik marschiert; dieser Mensch bekam sein Gehirn, nur aus Versehen, es hätte eine Wirbelsäule auch ausgereicht!" -laute-ten seine Worte. Eine Ironie des Schicksals war,

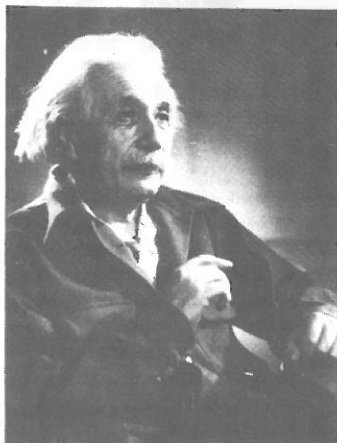
daß gerade Einstein Präsident Truman damals darüber aufgeklärt hat, wie wichtig es wäre, daß, sich auch die Vereinigten Staaten mit der Atomforschung auseinandersetzen. Er befürchtete nämlich, daß die Nacis auch Atomwaffen entwickeln könnten. Nach der Tragödie in Hiroshima und Nagasaki sagte er mit Schmerz und erbittert: - "Wenn ich das vorhergesehen hätte, hätte ich nicht mal einen Finger gerührt." Er mußte Deutschland in 1933 wegen seiner jüdischen Herkunft verlassen. Er trat aus der preußischen Akademie der Wissenschaften -deren Mitglied er seit 1913 gewesen war-

aus, hat aber weder die Akademie, noch seine Heimat -trotz aller Grausamkeiten- jemals verleugnet. Er hat schon sehr früh erkannt, daß die technische Entwicklung der Menschheit vergleichbar ist mit einem mit Rasierklingen spielenden dreijährigen Kind, und die Rasierklingen haben gerade sie, die Wissenschaftler in die Hände des Kindes gegeben. Er betonte immer, daß der Mensch seine eigene Zukunft nur mit der Abschaffung aller seiner Waffen -und somit mit der friedlichen Anwendung der Atomenergiesichern kann. Nach dem Weltkrieg konnte er aber keine allzu große Wir-

kung auf die Politiker und Soldaten ausüben, obwohl er noch härter gekämpft hat. Ihm wurde bald bewußt, daß statt Frieden der kalte Krieg mit der wahnsinnigen Bewaffnung auf die Menschheit zukommt. Ein Rennen, bei dem es nur Verlierer geben kann. Er warnte die Völker vor dem Nationalismus, der in den Augen der Menschen als Vaterlandsliebe gilt, der aber in Wirklichkeit eine gewisse Feinseligkeit ist, die die Nationen gegeneinander wendet. Die einzelnen Länder sollten ihre Konflikte nicht mit Gewalt lösen nur so können wir weitere fürchterliche Kriege verhindern. Das können wir allerdings -und das ist auch meine eigene Meinung -auch auf unser

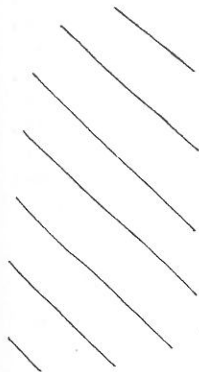
eigenes Leben beziehen. Zwischen den heutigen Meschen sind zu viele Spannungen vorhanden. Es entstehen alltäglich Konflikte, die man vermeiden könnte. Es erbittert mich, daß es in unserer sogenannten demokratischen Welt immer noch Leute -beziehungsweise Politiker und Soldaten- gibt, die über Leben und Tod von Millionen Menschen entscheiden können. Wie kommt man überhaupt dazu über das Schicksal anderer Menschen willkürlich zu entscheiden? Solange solche Fragen gestellt werden müssen, haben die vernünftigen Bewohner der Erde immer noch gewaltige Aufgaben zu lösen.

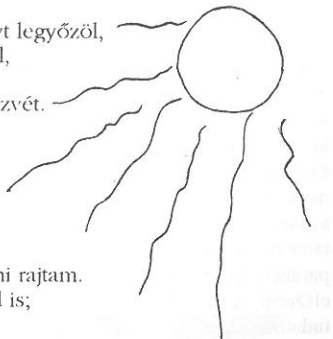
Wer mehr davon erfahren will, wie Einstein die Welt gesehen hat, kann in seinem Buch -mit dem Titel meines Artikels (Hogyan látom a világot)- nachlesen.

Fonyódi Péter
2.b

Ezt a verset egyik vasárnap este -miután megérkeztem- találtam az asztalomon, szerzője egy kis cetlin azt kérte, tegyük bele az újságba. Íme: (a szerk.)

Enged minden keménység
szemednek, mellyel minden fényt legyőzől,
s ha valaki meghalhat az örömtől,
akkor haljon e tőrtől,
ha ritka szépségen győz ritka részvét.
Ha lelkem tűz hevét még
nem ismeri: halottá dermedek
első pillantásod ígéretére;
szemem oly szomjan égve
itta ellenséges tekinteted.
S kínom az nem lehet,
hogy nincs módodban könyörölni rajtam.
Végtelen szépséged s kegyelmed is;
minél inkább segítsz,
csak jobban elveszítsz,
s ki rádnéz, megvakítod óhatatlan.

EGÉSZ ÉJJEL

Esős idő volt. Borongós őszi estén fe-
küdtem az ágyamon. Mellettem névtelen
levelek feküdtek szanaszét a földön. Új-
ságból kivágott betűk töltötték ki az ócska,
gyűrött papírokat. Mindet én írtam ma-
gamnak. Hosszú, kínzó álmokat őriznek, a
nem létező éjszakák véres árnyainak
emlékét. Nem tudtam, hogy csalódott
vagyok, vagy inkább valami borzasztó
dolog közeledtét érzem. Lassan kivert a ve-
ríték, testemet átjárta egy á-
ramütésszerű rezgés. Körü-
löttem sosem látott tárgyak
forogtak rémisztő gyors-
sággal. Verejtékes arcom
megpróbáltam felemelni a
párnámról, mely oly sok éj-
szakán ringatott álomba,
most egyre erősebben so-
dorta a képzeletem egy nem
létező világba. Könny he-
lyett vér csorgott arcomról,
és fejem több tonnás súly-
ként feszült az ágyhoz. Egy
rosszarcú baba vicsorgott
rám a régi, ócska szekrény
tetejéről. Egy másik baba
sírt. Lassan elborult elmék
tipikus dünnögését, majd zokogását és
emberfeletti rettenetes ordítását hallottam.
Hangos recsenéssel kitért az ágy lába.
Arccal a földre estem. Tenyerem szétha-
sogatták az üvegszilánkok. Észrevettem,
hogy kitért az ablak és be-beccapdosott az
eső. Egy ismerősnek tűnő arc jelent meg a
keretben maradt szabdaló üvegdarabok
között. Arc, mely ködszerű volt, és voná-
sait nem tudtam pontosan kivenni. Arc,
mely egyre torzult, gyűrött volt, és kiült rá
a fagy. Ez a sors arca, és arca a múlt-
tamnak. Mely követeli az elszámolást, és
parancsolja a halált. Éreztem, a torkom
elszorul, a szemem lecsukódik. Még volt
tudatom, de testem már nem engedelmes-

kedett. Ócska rongydarabként heverték
mellettem végtagjaim. Ökolbe szorított ke-
zem kinyílt, és a bőrkereszt a földre esett.

Az arc eltűnt, egy kéz ragadott meg,
mely vitt a sötétbe és a reménytelenségbe.
Majd elengedett, és mint céltalan kóbor
vándor keringett testem a semmiben. Igen,
meg akartam halni, nem akartam küzdeni,
azt hittem, nincs a Földön küldetés, azt
képzelttem - ő én bolond - hányszor hittem,

hogy nincs az életnek értel-
me. Kinevettem, ki azt
mondta: Él! S most itt va-
gyok a semmiben: testem bár
nincs, de a lelkem nem al-
szik. Nem hunyja le fáradt,
megviselt szemét. Pedig nem
lát. Mert itt sötét van, és
nincs élet, nincs küzdelem,
itt nincs boldogság! Itt nincs
nevetés! Itt nincs semmi!!!
Csak a lelkem. Vágyom az
otthonomra, vágyom a ku-
darra, a szenvedésre, a si-
kerre, a célokra és a küzde-
lemre. Én nem csak egysze-
rűen a földön akarok lenni.
Enni és inni és létezni, mint

a férgek. Én élni akarok!

Engedj vissza, te ki idehoztál, te hatalom,
te kedves sors. Kinek arcát csúnyának lát-
tam. Ráncosnak, öregnek, amilyennek az
életemet hittem. Túlságosan befejezteknek.
Most mosolyog. Fehér kezét nyújtja, és
együtt indulunk haza, kéz a kézben a sors
és én. És reggel mosolyogva ébredek, és
újra és örökre és csak nekem csiripelnek a
verebek. Tiszta, édes a levegő, mosolyog-
nak a fák, és már nem látom torznak és
réginek ezt a kedves szobát.

Mácz Katalin
3.b

A **MARK-KOMM. Kft** /Marketingkommunikációs-, Reklám és Rendezvényszervező Korlátolt Felelősségű Társaság/, mint a Magyar Marketing Szövetség alapító tagja a Dél-Dunántúlon működő egyetlen teljeskörű szolgáltatást nyújtó marketing cég.

Célunk, hogy igényes, színvonalas munkával közelebb hozzuk egymáshoz a termelőt, kereskedőt és a vevőt, illetve a szolgáltatót és a fogyasztót.

A piacot nem meghódítani, hanem megtartani ma a legnehezebb feladat. A folyamatos jelenlétnek, a megfelelő színvonalú megjelenésnek elengedhetetlen feltétele a szakmailag felkészült, korrekt partner.

Mi szeretnénk Önnel és cégével folyamatosan együttműködni, a lehető legkedvezőbb megoldásokat alkalmazva az eredményesség érdekében.

És még valami: mi elérhető árú szolgáltatásokat, takarékos módszereket ajánlunk, mert nem biztos, hogy az a hatásos, ami drága!

Ajánlataink:

- *Értékesítési és marketingprogramok*
- *Vásárlói szokásvizsgálatok, piackutatás*
- *Vásárokon, szakmai bemutatókon az Ön cégének bemutatása*
- *Cégeképviselő és teljes arculattervezés*
- *Nonprofit szervezetek marketingje*
- *Városmarketing*
- *Reklám-, hirdető és cégtáblák tervezése és kivitelezése*
- *Világító feliratok, betűk, emblémák készítése*
- *Üzletek külső homlokzata, eladóterek tervezése, kivitelezése*
- *Kiállítások, bemutatók installációinak elkészítése*
- *Transzparenszek, időszaki és folyamatos hirdetőtáblák elkészítése és kihelyezése kandeláberekre*
- *Nagyméretű hirdetőtáblák készítése és kihelyezése közlekedési utak mellé*
- *Egyedi feliratok, zászlók készítése textil, selyem anyagra*
- *Levélpapír, névjegykártya, boríték egy és több színben, egyedi méretekben és minőségben*
- *Jegyzetömbök, önátíró számlatömbök emblémás, cégneves változatban*
- *Naptárak, névjegykartyatartók, gyűjtődossziék készítése, cégnev és embléma dombor és filmyomása*
- *Termékkatalógusok, ismertető, szórólapok, plakátok, prospektusok tervezése, kivitelezése*
- *Kiadványok, könyvek teljes szakmai gondozása, elkészítése*

Több, mint 300 betűtípusból választhat. Ön megrendeli reklám, vagy tájékoztató szövegét, és mi elkészítjük közel 100 színben, illetve árnyalatban.

Cím: MARK-KOMM Kft., 7100 Szekszárd Bajcsy Zs. u. 3.

Tel./Fax: 74/311-996

Egy rossz szokás...

Sokan az iskolában egy nagy szenvedély rabjai vagyunk, melyről nem, vagy csak nagyon nehezen tudnánk leszokni. Ez a szenvedély a ... körömrágás.

A diák rághatja a körmét az utcán, buliban, szünetekben stb., csak le ne bukjon. Itt Gyöngön nem veszik jó néven a körömrágást. Sőt, a kollégiumban minden egyes lebukás után -5 ponttal honorálják ebbéli tevékenységünket, s így próbálják leszoktatni az embert káros szenvedélyéről.

Tudom, hogy a körömrágás káros az egészségre, ezért ha lehet, túl korán ne kezdjétek, de szerintem nyugtató hatása (is) van. Nincs is jobb annál, mint egy nehéz és kimerítő dolgozat után jól lerágni a körmünket.

Véleményem szerint, egy bizonyos kor felett, és annak, akinek otthon megengedik, hogy rághassa - azt itt sem kellene üldözni.

Azzal is tisztában vagyok, hogy nem vetne jó fényt az iskolára a sok lerágott körmű diák, de ezt meg lehetne például kijelölni, ún. körömrágó-helyiségekkel illetve helyekkel oldani, és akkor csak ott hódolnánk szenvedélyünknek.

Azonban van még egy körülmény (az egészségkárosodás mellett), ami a körömrágás ellen szól: elég mélyen a zsebünkbe kell nyúlnunk. 20 alkalom majdnem száz forintba kerül, és ez sem sokáig elég. Főleg akkor nem, ha megkínáljuk társainkat is frissen manikűrözött körmünkéből, mert ők már lerágták az övéket.

Körömrágók! Kérlek benneteket, ha már képtelenek vagytok abbahagyni, legalább úgy rágjatok, hogy a nem rágókat ne zavarjátok. Például ha lehet, vonaton csak a kocsii körömrágószakaszában harapdáljátok körmeiteket. Asztalnál is csak akkor illik (?), ha már mindenki befejezte az evést. Stb.

Remélem, senki sem érti félre rövidke kis cikkemet, én senkit nem akarok - Isten ments! - körömrágásra buzdítani (gusztustalan, rossz szokás!), de aki már rágja, azt próbáljuk szenvedélyéért nem ... megkülönböztetni.

Mészáros László

4.b

(nyam-nyam)

Gondolatok II.

"Világéletemben hittem benne, hogy a nap legcsodálatosabb pillanata, amikor reggel felébredünk. Mindegy hogy vacakul érezzük-e magunkat vagy jól, egy biztos: aznap még bármi történhet velünk! És az sem számít, ha az esetek többségében semmi különös nem történik. A lehetőség benne van a reggelekben."

Monica Baldwin

"Az ember nem napokra emlékszik, hanem pillanatokra."

Cesare Parese

"A jó főnök: nem iszik, nem dohányzik, nem nőzik...és nem is létezik !"

"A boldogtalanság: tűnődés mások boldogságán."

"Az idő erősíti a barátságot,
de gyengíti a szerelmet."

"Jól használd fel idődet! Értékessé csak az lehet, aki akar. Ám a legtöbb ember elsüllyed a közepszerűségben. Nem erölteti meg magát, nem használja fel az alkalmat, nem ismeri fel a pillanatot. Jobb alkalomra, szerencsésebb időpontra vár, és ebben a tétlen várakozásban elvesztegeti erejét, képességeit, idejét."

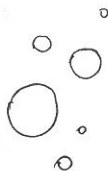

Johann M. Sailer püspök

"Minden másban a gyakorlat teszi a mestert, a szerelemben a mester teszi a gyakorlatot."

"Semmi nem bosszant úgy sok mai fiatalt,
mint az, hogy (néha) megértik."

"Talán nem jobb birtokolni, mint elveszíteni valamit."

"Vonakodva választjuk az ismeretlent, mert megrázkódtatást és csalódást okozhat, vagy egyszerűen csak félünk, hogy nem tudunk megbirkózni vele. És mégis, összes csalódásával, és meglepetésével együtt az ismeretlen gazdagíthat igazán."

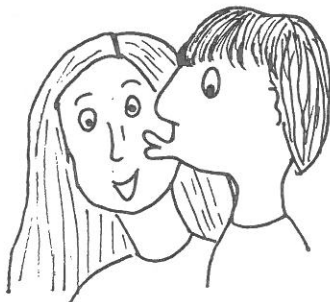
Anne Morrow Lindbergh

Az igazi testvér

A következő cikket a szerző valószínűleg álmodta. Merthogy igazi testvér létezik, na de ilyen?! Ha testvér, akkor ugye az tökéletes már nem lehet. Valami hibája kell, hogy legyen. Ha egyszer kétszer mégis feltűnően kedves hozzád, akkor holtbiztos lehetsz benne, hogy valamit akar tőled. Higgyétek el nekem, tapasztalatból tudom.

A cikkhez jó szórakozást és főleg jó álmodozást kívánok.

Az igazi testvér mindig melegen üdvözli tesóját, mellőzve a vállvergetéseket és a hátba-csapkodásokat. Ha szeretett testvérkéje meglátogatja, boldogan fogadja, s az asztalra tálni kezd mindenféle ételleket, hiszen biztos benne, hogy látogatója éhes. Ezek után helyel

nek nehogy rosszul essen. Nem engedi, hogy kiszolgálják. Ha az iskolában egy péksüteménnyel vagy üdítővel a kezében sétál és a folyosón megpillantja éhező tesóját, szélsébesen rohan hozzá és jószívűen megkínálja s megvárja, míg jól lakik. Ha esetleg ez nem történik meg, akkor óhaja szerint megvendégeli a büfében. Ő csak a maradékot -ha egy-általán marad valami- fogyasztja el. Otthon, ha valamit nem hisznek el a szülők testvérének, ő rögtön bizonygatja, hogy. "De bizony úgy volt!" -és pártjára áll. Hogyha még így sem si-kerül meggyőzni őket, akkor ő önként magára vállalja annak hibáit. Az otthoni takarításban nem segít neki, hanem egyedül megcsinálja azt. Ha mód van rá, még pluszmunkát is végez, hogy tesóját megdícsérjék. Veszekedés kezdetekor ő rögtön békülni próbál, esedezve bocsá-natért könyörög, vagy bevallja, hogy nincs igaza. Így a vitát elég hamar lezárja, és nem lesz belőle nagyobb bonyodalom. Előfordul, hogy tesókának rossz kedve van, valami miatt ide-ges. Ilyenkor esze ágában sincs bosszantani, hanem minél inkább próbál a kedvében járni. Amikor észreveszi, hogy testvére segítségre szorul, meg sem várja a kérést, azonnal fela-jánlja szolgálatait. Péntekenként hazautazáskor a csomagok cipelését magára vállalja. Leg-jobb, ha csendben marad és csak akkor beszél, ha kérdezik.

Egy jó tanács: Senki ne akarjon tesójából igazi testvért faragni, mert az már nem is testvér, hanem rabszolga.

Utóirat:

Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de nekem nem kellene ilyen testvér. Megbolondulnék, ha mindig a kedvemre tenne, és nem tudnék kivel vitatkozni. (Bár azt hiszem, ez a veszély nem fenyeget!) Szóval ajánlom minden testvérnek: Ha már nagyon elegend van a kedves rokonból, akkor gondolj arra, milyen rossz lenne, ha így viselkedne veled.

Próbálgj vele jóban lenni (nem is olyan nehéz) és meglátod, már nem is akarsz álomtestvért.

Vili Szilvia

2.c

A bevezetést és az utóiratot írta: Mészáros Ági 2.b

...Szemfüles...

Hát igen. Ebben az újságban is van Szemfüles. Az anyagot ti magatok adjátok a kezünkbe, úgyhogy nincs túl nehéz dolgunk. Tehát akkor vágjunk bele!

Miután tavaly fájdalommal elbúcsúztattuk Bálintot, egy új szívtipró lépett a helyébe, a megtestesült amerikai álom. (Aki olyan kis "macis".)

Megérkeztek az új elsősök is: **FRISS DIDIK A DIACON!!!** Rasta-tincses tyúkot igen ritkán lehet látni, ám köztük ilyen is akadt. Ő (HL...) sajnos már foglalt. Minden este hófehér ló helyett trabantton jön el érte a bonyhádi hercege.

A hercegek ugye várakban élnek? És a hercegnők? Még **ROM SI(N)CS**, tehát **IN(M)ÓRA** emberek és romboljuk le körülötte a várat, hogy mindenki számára elérhető legyen!

A rudabányai őseibert, **SAMUT** is elérte a végzele, ugyanis rátalált egy **GA(Á)LL**, és feltámasztotta. Amikor szegény őseiberünk megismerte **SZÜLVÍÁT**, (fonetikus kiejtés! - a Szerk.) inkább visszalépett az örök vadászmezőkre.

Újságunk a zene jegyében íródott és ez a rovatunkon is érződik. Hallottunk egy esetről, amikor **JANKÓ** csak úgy r(d)epechelt az örömtől, hogy megszabadult a **BENDE**-bandától és megfogadta, hogy ezentúl csak **RE(ag)GI**-na zenét hallgat. A **BENDE**-banda exelőzenekara a **MÉSZI DÉSZI** felhagyott a rock-kal és beállt kertésznek. Csak és kizárólag re**BARBARÁT** termelt. Miután a re**BARBARA** kikelt, felka**VARGA**ta a lelkivilágát egy egy eslés kapcsolattal.

De térjünk csak vissza egy pillanatra a vakációra! Nyáron ugye senki sem ideges. (Ha igen az egyéni probléma!) Mindenki élvezi a napfényt, a vizet, a Balatont, Balatonberényt. Így volt ez egy **SZEN-TES(I)**kedő lánnyal is, aki egyáltalán nem ka**VARGA**ta fel magát egy ilyen ügy miatt. Sőt! Mintha arra ment volna ki a játék, hogy minél több skalpot gyűjtsön össze. A festett hajá kovács (**SCHMIDT**) skalpját is a magáénak mondhatja,

vagy nélán a kovács tette magáévá a SZEN-
TES(I)kedő lány skalpját!? A következő skalpot erő-
szakkal, PUSKÁ(DI)val szerezte. Az elsős fiúk
személyében rajongótáborra is akad??

A henteslány - még tavaly - megpróbált pályát mó-
dosítani, és csak a verebekkel foglalkozott (VILI a ve-
réb). De aztán meguntta és átpártolt az óriásokhoz.

CSILLA-gunk az égen újra felragyogott. Ezúttal
áldozata BALÁZS volt, a KOVÁCS. Kapcsolatuk
meglepően sokáig tartott, de már elfújta a szél, s
CSILLA-gunk újra szabadon ragyog. Hoppá! A ra-
gyogásról jut eszünkbe a sugárzás... (Paks! - a
Szerk. HÖHÖHÖ!) A Paksról immáron három
éve elpárOLGAtott lány a BERG(ER)ekbe párol-
gott, és még most is a fellegekben jár - mint mindig.

A BAKONY(I)ban nyaral már két éve AL-
BERT Einstein unokahúga. Talán ők hozták divatba
a hegyekbe való utazást. Ezért utazott egy kis MOL-

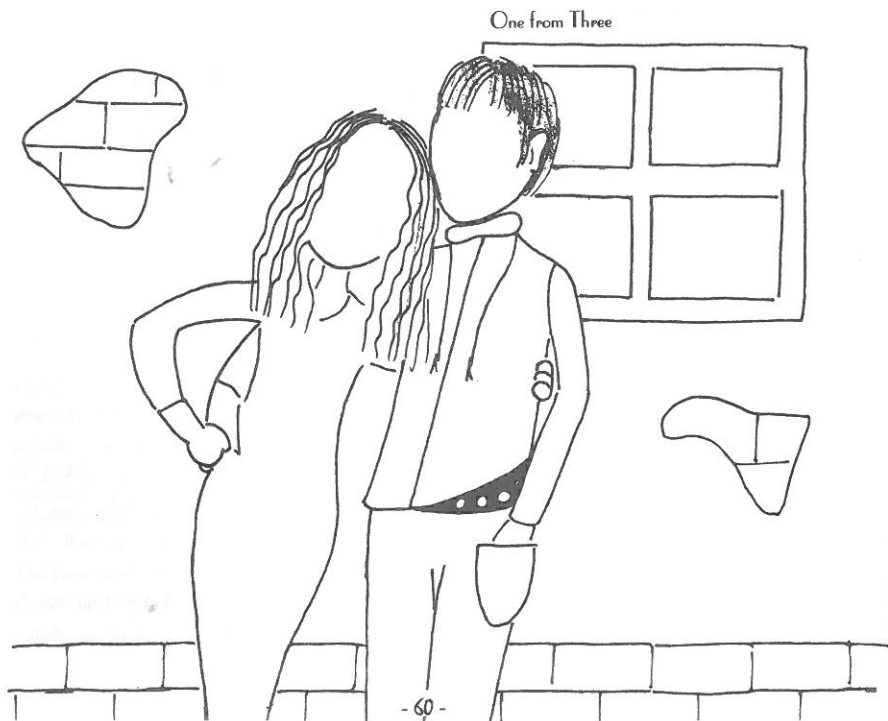
NÁR BARANYÁ(I)ba, hogy megtalálja a sze-
rencséjét. QKI is rájött, hogy bevaló gyerek és
megtalálta párját egy m(P)AJORBAN.

"ZENG(Ö)jen a dal!" -énekelte MELINDA, s
így indult a Rockmaratonra. A hangos zene elől egy
szöke CO(M)P(I)os herceg mentette meg. Ez a
maraton sem mondható GYÉ(M)nek a szerelem te-
rén, még KATA számára sem.

JÁKOB felüllette a NYER(GES)egbe a kicsi
lányt.

Édes a szerelem. Nagyon is tudja ezt a szöke pipike
és a fekete fiú. Ugyanezt tapasztalhatta a dél-szláv
háborúból szökött BRIGI, aki teljesen belefeledkezett
a CSOKIba.

Hát ezek volnának az új hírek. Reméljük min-
denkinek sikerült valami újat mondani. Legyelek e-
zentúl is szorgalmasak ilyen téren, hogy soha ne le-
gyünk téma szűkében.

Die ungarische Tageszeitung Somogyi Hírlap hatte uns am zweiten Tag unseres Seminars eingeladen; ihre Redaktion in Kaposvár zu besuchen. Empfangen wurden wir von dem stellvertretenden Chefredakteur Bíró Ferenc, der uns in einem kurzen Überblick die Entwicklung der Zeitung, ihre heutige Situation und ihre Inhalte darstellte.

Sie wurde 1947 als "Volkszeitung" gegründet und stand bis 1989 unter dem Einfluß der Kommunistischen Partei. Aufgrund des Kaufes durch den Axel-Springer-Verlag nach der politischen Wende, bot sich nun die Gelegenheit zum Aufbau einer überparteiischen Zeitung. Obwohl durch die Übernahme dieses Verlagshauses die größten finanziellen und technischen Probleme gelöst werden konnten, ist es fraglich, ob diese dominante Stellung des Verlages, der in Ungarn noch neun weitere Zeitungen betreibt, nicht die Objektivität der Zeitung beeinflusst.

A szeminárium második napján - meghívásuknak eleget téve - látogatást tettünk a Somogyi Hírlap szerkesztőségében Kaposváron.

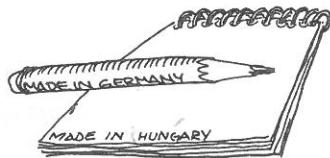
A lap főszerkesztő helyettese: Bíró Ferenc fogadott bennünket. Nagy vonalakban bemutatta az újság tartalmát, jelenlegi helyzetét s rövid áttekintést adott eddigi történetéből.

Az 1947-ben alapított napilap 1989-ig a Somogyi Néplap nevet viselte és egészen addig a kommunista párt befolyása alatt állt. A politikai fordulat után a német Axel-Springer vette meg a lapot s így lehetőség nyílt egy politikailag semleges újság létrehozására. Ezzel tulajdonképpen az anyagi és technikai gondok megoldódtak, kérdésessé vált azonban, hogy egy ilyen szerződés - amelyhez hasonló kilenc további magyar újság kötött a Springerrel - nem befolyásolja-e a lap objektivitását.

Anstatt sich nur an den weltweit aktuellen Nachrichten zu orientieren, stellt Somogyi Hirlap Berichte in den Vordergrund, welche das Komitat betreffen. Darüber hinaus informiert die Zeitung über das Neueste aus Politik, Wirtschaft und Sport. Auch Berichte, die Jugendliche und Rentner betreffen, sind mehrmals wöchentlich in der Zeitung enthalten.

Während unseres Aufenthaltes in der Redaktion haben wir festgestellt, daß kein gravierender Unterschied zur deutschen Zeitungsbearbeitung besteht.

Der Tag beginnt - hier wie dort - mit einer Redaktionssitzung, in der die Themenschwerpunkte der nächsten Ausgabe und ihre Struktur festgelegt werden. Der Vorsitz der Sitzung wechselt täglich und der leitende Redakteur

bestimmt die Artikel. In Deutschland hingegen übernimmt diese Aufgaben der Chefredakteur allein. Ein weiterer Unterschied besteht darin, daß manchmal ungarische Journalisten themenübergreifend arbeiten. Auch ist es in Deutschland nicht üblich, die "Layouter" wöchentlich zu wechseln. Ihre Informationen bezieht diese Tageszeitung von der ungarischen Nachrichtenagentur MTI, anderen ungarischen Zeitungen und Mitarbeitern vor Ort (und Josef F!).

Az újság szerkesztésekor a nagyvilág hírei mellett nagyjából a megyét érintő hírek kerülnek előtérbe. A szerkesztőkkel folytatott beszélgetésekből kiderült, hogy nincs számottevő különbség a magyar és a német újságírók munkája között.

A nap ugyanúgy egy szerkesztőségi gyűléssel indul, ahol a következő kiadás felépítéséről és fő témáiról döntenek. Az üléseket és a munkát nem minden nap ugyanaz a szerkesztő irányítja, tartalmilag viszont mindig a vezető szerkesztő határozza meg az újságot. A német szerkesztőségekben ez a feladat mindig a főszerkesztőre hárul. Különbséget jelent továbbá a magyar újságírók néha egyszerre több témára kiterjedő munkája. A német szerkesztőségekben a "layouterek" sem váltják egymást hetente.

Az információkat a Magyar Távirati Irodától (MTI), más magyar újságoktól és a vidéki tudósítóitól kapja az újság.

A számítógépekben végleges formájukat elért oldalak fax útján kerülnek a nyomdába.

Nach der endgültigen Fertigstellung am Computer werden die Artikel per Fax an die Druckerei durchgegeben. Über 50 000 Zeitungen werden jeden Tag durch ein eigenes Vertriebssystem an die Haushalte und Verkaufsstellen ausgeliefert. Obwohl sich die Zeitung aus Verkauf und Anzeigen jeweils zur Hälfte finanziert, mußte sie in den vergangenen drei Jahren mehrfach den Preis erhöhen.

Trotzdem versucht man, alle Bevölkerungsgruppen zu erreichen.

Több mint 50000 példány jut naponta egy saját terjesztő hálózaton keresztül az olvasóhoz. Annak ellenére, hogy az újság költségeinek felét fedezi az eladásból és a hirdetésekéből származó bevétel, árát az elmúlt három év során háromszor kellett emelni. A lap azonban még így is elérhető a legtöbb társadalmi réteg számára.

*Union H /
Fonyódi
Péter* *Stefanie Weik*

AMI cipő- és nyomatványbolt

Hogy hol? A faluközpontban!

Hétfő kivételével minden nap nyitva tartunk.

Kínálatunk: cipők, csizmák, zoknik, bőrtáskák, fotóalbumok, tollak, -betétek, nyomtatványok.

Megrendelésre a gyártótól szállítunk!

Udvarias kiszolgálás, bő áruválaszték!!!

Nézzen be hozzánk! Nem bánja meg!

"A lányok, a lányok, a lányok angyalok?!"

Ezzel a sorral kezdődik egy régi-régi sláger refrénje. Azért mertem megkérdőjelezni ezt a sort, mert a közösségekben és a baráti kapcsolatokban valahogy mindig csak a lányokkal van a baj. Mi vagyunk azok, akik valakit a "legjobb barátónknak" nevezünk, és esetleg egy hónap múlva már egy újabb "legjobb barátónnével" beszéljük ki az illetőt.

Elég gyakran esnek meg velünk olyan dolgok, mint például féltékenykedés (és itt nem egy párkapcsolatra gondolok), intrikák, sértődések, s azt sem igen tudjuk elviselni, ha semmibe vesznek bennünket. Amiket most leírok, lehet, hogy túl drasztikusak, és tudom, hogy általában nem ilyenek vagyunk, de ha finomabban fogalmazok, nem látja meg senki, mekkora a különbség ilyen téren a fiúk és a lányok között. Egy fiú nem túl gyakran mondja valakire: a legjobb barátom. Nekik minden barátjuk egyformán barát. A lányoknál valahogy csak a fekete vagy a fehér létezik. Valakit vagy elfogadnak és megszeretik, vagy valamit kifogásolnak benne, és előbbutóbb ellentét alakul ki köztük. De hát szürke is van a világon!

Ha valaki nem szimpatikus, azt miért nem tudjuk békén hagyni, és inkább a jó tulajdonságaira figyelni? De nem! Inkább folyton piszkáljuk és kibeszéljük az illetőt. Elismerem, hogy nagyon nehéz ezeket az indulatokat visszafojtani, de bele fogsz jönni. Azért is ilyen szembeötlő ez a különbség a lányok és a fiúk között, mert például egy osztályban a lányok mindig több apró csoportra bomlanak, míg a fiúk általában együtt vannak. Ezek a klikkek a lányoknál aztán folyton veszekednek, nem hagyják békén egymást, és ezzel aláássák az osztályközösséget is. Pedig mennyivel jobb lenne, ha nem azzal telne a délután, hogy X.Y. megint mit mondott rólad, és már elegend van belőle. Ehelyett nyugodtan beszélgethetnétek, zenét hallgathatnátok vagy olvashatnátok. Szerintem ez a te közérzeteden is javítana, arról nem is beszélve, hogy a sok idegeskedés úgyis csak árt.

Ezzel a cikkel nem akartam a fiúkat dicsérnitávol álljon tőlem-, de ilyen téren azért tanulhatnánk tőlük! Kedves fiúk! Azért ne teljete el nagyon magatokkal, hiszen messze nem vagytok ti sem tökéletesek, csak úgy éreztem, hogy nálunk lányoknál ez az egyik legnagyobb probléma. Hiba azonban nálatok is akad bőven, de erről talán majd legközelebb!

Mészáros Ági
2.b

A negyedikés kollégista fiúk oldala

Na, ilyet sem láttatok még ugye?

Ezt a ritka alkalmat egy Anonymus örökítette meg az utókornak. Szolgáljon ez a fotó mindenkinek példaképpül.

MR. MASON, THE AMERICAN

Here's an article that would tell you more about our school's first American teacher. His name isn't unknown to you: Mr. John Patrick Mason. Place: dormitory, a-building the ex-sick-room. Time: half past four p.m.

And here's the interview:

Dave and Tom: What did you feel when you left Chicago which is a "bit larger" than Gyöng?

Mr. Mason: Actually I'm not from Chicago. I'm originally from a petty small town near Chicago. So it's not anything really different for me. It's a little hard, time to time, to communicate with people, but I think that's a part of fun, too.

Íme egy cikk, melyből talán egy kicsit többet tudtok meg iskolánk első amerikai lektoráról. A név talán nem ismeretlen: Mr. John Patrick Mason. A hely: "A" épület, betegszoba (Mr. Mason lakása). Az idő: délután fél öt ("alternatív" tanóra). És a cikk:

Dávid és Tamás: Milyen érzés volt Gyöngre kerülni, az "alig" nagyobb Chicagoból?

Mr. Mason: Végül is én nem Chicagoból jöttem, eredetileg egy kis városban laktam a nagy város mellett. S ezért a "kisvárosi"¹ élet nem olyan ismeretlen számomra. A nyelvet viszont még nem nagyon ismerem

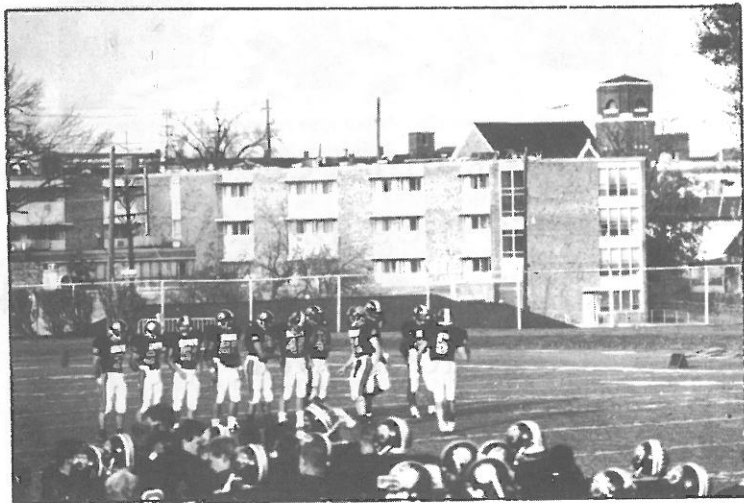
D. és T.: Hogyan esett a választás éppen Gyöngre?

Mr. M.: Tulajdonképpen Ja-

Hier folgt ein Artikel, damit ihr den ersten amerikanischen Lektor am unserer Schule besser kennenlernen könnt. Sein Name ist vielleicht nicht unbekannt: Mr. John Patrick Mason. Der Ort ist das frühere Krankenzimmer im "A" Gebäude (Mr. Masons Wohnung). Die Zeit: Nachmittag um halb fünf (alternativ Lehrstunde) und nun der Artikel:

Davi and Thomas: Was für ein Gefühl haben Sie gehabt, als Sie aus dem großen Chicago nach "kaum kleineres" Gyöng angekommen sind?

Mr. Mason: Also, ich bin nicht direkt aus Chicago gekommen, sondern aus

¹Az amerikai angolban nincs olyan szó, hogy falu.

D. & T.: Why did you choose Gyönk?

Mr. M.: Originally I was going to go to Japan. I didn't choose Gyönk. I went through this programme with my friend and I was placed here. I didn't know that it's a small place before.

D. & T.: How do you like Hungary?

Mr. M.: I enjoy it. I've been to Budapest, Szekszárd, Pécs, Paks and Mohács. I like the big cities. But Gyönk is nice too.

pánba mentem volna, de mivel a barátom is ide jött, ezért én is ezt választottam. Gyönköt nem én jelöltem ki, hanem a program, amelyre Amerikában jelentkeztem. Mégis meglepetést okozott nekem Gyönk mérete.

D. és T.: Hogy tetszik Önnek Magyarország?

Mr. M.: Eddig még csak Budapesten, Szekszárdon, Pécsen, Paksön és Mohácson voltam, de nagyon szépnek találom. Tulajdonképpen inkább a nagyvárosokat szeretem, de Gyönk is nagyon aranyos.

einer Kleinstadt neben ihm. Deshalb ist das kleinstädtische Leben für mich nicht unbekannt. Aber die Sprache kenne ich sozusagen "nicht so gut".

D. & T.: Warum haben Sie gerade Gyönk gewählt?

Mr. M.: Ich wollte eigentlich nach Japan fahren. Es hat aber nicht geklappt. Dann habe ich mich für Ungarn entschieden. Gyönk hat mir das Programm, wofür ich mich in Amerika gemeldet habe, empfohlen.

D. & T.: How do you spend your spare time in the afternoons or at weekends?

Mr. M.: Usually at home I'd tend to turn on the TV a lot. Here I've been reading a lot or studying "Deutsch" and I like to play billiards. During the weekend I

D. és T.: Mivel tölti a szabadidejét délutánonként és hétvégeken?

Mr. M.: Míg otthon voltam, elég sokat néztem a TV-t, de mióta itt vagyok, sokkal többet olvasok, szeretek biliárdozni és németet is tanulok. Hétvégeken pedig barátaimat látogatom, akik

D. & T.: Wie gefällt es Ihnen in Ungarn?

Mr. M.: Ich bin bisher in Budapest, in Szekszárd, in Pécs, in Paks und in Mohács gewesen, und mir gefällt alles sehr gut. Eigentlich liebe ich die Großstädte, trotz dem finde ich Gyönk auch sehr

either go to visit another American teacher or go to Budapest.

D. & T.: We've heard you're a great sportsman. What sports are you going in for?

Mr. M.: Yes, I love sports and I love basketball, football and baseball. I hope to do a lot of sports here and coach the students.

D. & T.: Did you win in any of the American Sports competitions?

Mr. M.: In college we won the Indiana state Championship in 1991 -in American football- and last year we ended the match with the best team of Indiana in a draw.

D. & T.: What other sports did you do?

Mr. M.: I ran and swam.

D. & T.: Could you tell us something about American scholar system?

Mr. M.: I haven't taught in the States, I've just graduated. All that I know is in the students' point of view. I have to say from what I know that it is similar with the Hungarian system, but mostly the teachers emphasize the students thinking for themselves.

D. & T.: Something about your family ...

Mr. M.: I have six sisters and one brother. We've kind of spread out: one in Japan, one in Florida. But we are very close and we love to get together.

D. & T.: Where did you

ugyanazon program keretében kerültek Magyarországra.

D. és T.: Hallottuk, hogy nagy sportember. Milyen sportokat űzött?

Mr. M.: Igen, nagyon szeretek sportolni. A kedvencem a kosárlabda, az amerikai foci és a bassetball. Sajnos a két utóbbira itt nincs lehetőségem, de remélem, később még a diákokat is meg tudom tanítani ezekre.

D. és T.: Vannak versenyen elért eredményei is?

Mr. M.: 1991-ben az ottani egyetemista csapattal megnyertük az Indiana Állambeli Amerikai Football Bajnokságot, és Indiana legjobb csapatával döntelent játszottunk.

D. és T.: Az iskolán kívül sportolt máshol is?

Mr. M.: Igen, futottam és úsztam is.

D. és T.: Mondana valamit az amerikai tanítási rendszerről, a magyarral összehasonlítva?

Mr. M.: Amerikában még nem tanítottam, s ezért inkább csak diákszemmel tudok véleményt mondani erről. Szerintem ezek nagyon hasonlítanak egymáshoz, és a problémák szintén hasonlóak. Amerikában a gyerekek sokkal inkább az önállóságra vannak kényszerítve.

D. és T.: Kérjük, mondjon valamit családjáról és az otthoni életéről!

Mr. M.: Hat nővérem és egy bátyám van. A család most egy kicsit szétszóródott,

hübsch.

D. & T.: Womit verbringen Sie Ihre Freizeit?

Mr. M.: Solange ich zu Hause war, habe ich viel mehr TV-Programme gesehen. Hier habe ich mehr Zeit zu lesen und Billiard spiele ich auch gern und ich lerne auch Deutsch. An den Wochenenden besuche ich am meistens meine amerikanische Freunde, diejenige die auch hier in Ungarn sind.

D. & T.: Wir haben gehört, daß Sie für Sport große Interesse haben. Welche Sportarten haben Sie schon ausprobiert?

Mr. M.: Ja ich treibe Sport sehr gern. Meine liebsten Sportarten sind: Korbball, American Football und Baseball. Die letzten zwei kann ich hier leider nicht treiben. Ich hoffe, daß ich die Luft in den Schülern zu diesen Sporten erwecken kann.

D. & T.: Haben Sie große Sportfolge erlebt?

Mr. M.: Im Jahre 1991 habe ich mit meiner Studentenmannschaft der Meisterschaft von Indiana gewonnen und im nächsten Jahr haben wir mit der besten Mannschaft von Indiana Unentschieden gespielt.

D. & T.: Haben Sie außer der Schule auch andere Sportarten ausprobiert?

Mr. M.: Ja, ich bin gelaufen und geschwommen.

D. & T.: Können Sie uns

use to spend your holiday?
Mr. M.: For spring and winter breaks we drove down to Key-West which is a popular place an island in southern Florida.

D. & T.: What about aims and plans for future?

Mr. M.: I planned I'm going back to Chicago and living either in Chicago or Indianapolis either becoming a college-university professor or teaching and coaching American football at high-school or getting the professional job: sales or management, that would be better financially, but teaching would be more enjoyable.

D. & T.: Most of pupils would like to know what's your favourite kind of music?

Mr. M.: I like American country music, I like Rolling Stones, Bruce Springsteen, Tom Petty, Jimi Hendrix and the Pearl Jam.

D. & T.: Do you have a massage for our students?

Mr. M.: Well, I'm very happy to be here, and I'd say I would enjoy getting the students outside the classroom setting. It would be fun to talk to them because many of my students speak pretty good English and I'd like to get to know them better.

ugyanis bátyám most Japánban él, és az egyik nővérem elköltözött Floridába.

D. és T.: Hol töltötték legszívesebben a szabadidejüket?

Mr. M.: A téli és a tavaszi szünetet is legtöbbször Key West-en, a Floridától délre fekvő kis szigeten töltöttük.

D. és T.: Van-e valami távlabbi célja?

Mr. M.: Vagy Chicagoba vagy Indianapolisba szeretnék visszamenni. Három lehetőségem is lenne ott. Továbbtanulhatnék, lehetnék tanár és fociedző, valamint menedzser. Az utóbbi lenne a legjobb anyagi szempontból, de a tanítás jobban érdekel.

D. és T.: Sokan kíváncsiak rá, hogy milyen zenét szeret.

Mr. M.: Szeretem az amerikai countryt, ezenkívül még kedvenceim a Pearl Jam, a Rolling Stones, Jimi Hendrix és Bruce Springsteen.

D. és T.: Utolsó kérdé-sünk: Mit üzen a diákoknak?

Mr. M.: Elsősorban azt, hogy nagyon boldog vagyok, hogy itt lehetek. Szeretnék a diákokkal az iskolán kívül is szorosabb kapcsolatot kialakítani, mivel úgy látom, hogy a diákok nagyon jól tudnak angolul. Én szívesen beszélgetek bárkivel.

etwas über die Unterrichts-methode von den Amerikanischen Schulen sagen, im Vergleich mit den ungarischen Methoden?

Mr. M.: Ich habe in Amerika noch nicht unterrichtet deshalb kann ich nur als Student eine Meinung bilden. Meiner Meinung nach gibt es viele Ähnlichkeiten, auch ähnliche Probleme.

Aber in Amerika lernen die Schüler früher auf eigenen Füßen zu stehen.

D. & T.: Bitte, sagen Sie uns etwas über Ihre Familie!

Mr. M.: Ich habe 6 Schwester und ein Bruder. Unsere Familie ist in der letzten Zeiten etwas zerfallen, mein Bruder lebt in Japan und eine von meine Schwestern in Florida.

D. & T.: Wo haben Sie Ihre Freizeit in Amerika am liebsten verbracht?

Mr. M.: Sowohl die Winter-, als auch die Frühlingsferien haben wir auf der Insel Key West verbracht, südlich von Florida.

D. & T.: Haben Sie irgendwelche Pläne für die Zukunft?

Mr. M.: Ich möchte später nach Chicago oder nach Indianapolis zurückfahren. Und dort würde ich drei Möglichkeit haben. Ich würde Lehrer an der Universität oder in einem Gymnasium werden, wo ich gleichzeitig Amerikan

"Szeretnék a diákokkal az iskolán kívül is
szorosabb kapcsolatot kialakítani."

Nagy Dávid és Vili Tamás
2.b

Köszönjük Gabi néninek az angol
fordításban nyújtott segítséget!

Footballtrainer wäre, oder ich könnte Manager werden. Finanzielle würde die letzte Möglichkeit für mich die beste sein, aber ich interessiere mich dafür, Schüler zu unterrichten.

D. & T.: Viele Schüler sind neugierig, welche Musik Sie mögen.

Mr. M.: Ich liebe die amerikansche Country u.a. Pearl Jam, Rollings Stones, Jimi Hendrix und Bruce Springssteen.

D. & T.: Unsere letzte Frage: Was lassen Sie den Schüler sagen?

Mr. M.: Vor allem möchte ich sagen, daß ich sehr froh bin, daß ich hier bin. Ich möchte mit den Schülern auch außer der Schule einen besseren Kontakt haben, denn ich habe den Eindruck, daß viele von den Schülern sehr gut Englisch können. Ich begegne ihnen immer wieder gern.

Einweihung der Novicen

Die erwartete 20. September war für die Anfängerkeine so großer Tag, denn Sie mußten einen kleinen Vortrag über sich selbst, über die Klasse halten. Die Schüler von der 1.a hatten schon seit einer Woche eine Entscheidung getroffen, als die 1.b nach "die Beine hängen ließ". Die Woche ging schlagartig vorbei, wir konnten immer noch nichts aufbringen. Die Idee kam erst am Nachmittag, und so hatten Sie nur fünf Kunden um die Vorführung zu proben. Die Zeit verging, der Abend war da, das Fest begann. Es begann mit einem Eid. Der Eid enthielt viele wichtige Dinge, die die Neuen in ihrem weiteren Gymnasialleben gebrauchen können.

Der Eid der Rotärsche:

"Ich, XY schwöre .....den Eid, und die folgenden Punkte zu befolgen:

-Ich lerne fleißig.

-Ich achte meine Lehrer, und befolge Ihren Rat, weil ich weiß, daß Sie nur mein Bestes wollen.

-Ich befolge den Rat der älteren Schüler, weil ich weiß, daß Ihre Tips Gold wert sind.

-Ich mache meinem Gymnasium keine Schade, den guten Ruf des Gymnasiums werde ich meinem besten Wissen, Gewissen, Zufolge mit Lernbettbewerben und Sportveranstaltungen festigen.

-Das Eigentum meiner Schule hüte ich wie mein Augenlicht.

-Mindestens zu meinem 18 Lebensjahr trinke und rauche ich nicht.

-Alle ehemaligen Schüler erwarte ich mit Freude zurück.

Ich bin stolz auf dem Namen "Hüpfen (Novex, Novice) des TLG", ehre und trage das Abzeichen der Hüpfen.

A tanárok esküje:

-Én XY az egyetemről épphogy kikerült, még kellő tapasztalatokkal nem rendelkező tanár fogadom, hogy a kollégium egyik legelnézőbb, a negyedikeseket pártoló nevelője leszek, és az alábbi pontokat legjobb igyekezetem szerint próbálom betartani:

-Ha egy negyedikest cigarettával a szájában látok, tekintetem szégyenlősen félrefordítom, és mintha semmi nem történt volna, továbbmegyek.

-A kilencórai kapuzárástigyekszem a lehető legkevésbé komolyan venni.

-Fizetésem egy részét a diákokkal való kapcsolat kiépítésére fordítom, lehetőleg egy minél kétesebb hírű szórakozóhelyen.

-Minél előbb beiratkozom egy olyan elsősegélynyújtó tanfolyamra, ahol főleg többé kevésbé, (de inkább többé) illuminált egyénekkel való bánásmódot elsajátíthatom.

-Igyekszem a diákokról keringő rosszindulatú híreket bizonyos körök felé, a lehető legkevésbé továbbítani.

Fogadom, hogy a KÖK javaslatait komolyan veszem, és próbálom megvalósítani.

Ígérem, hogy ezeket a pontokat minden körülmények között betartom,

Isten engem úgy segítjen!

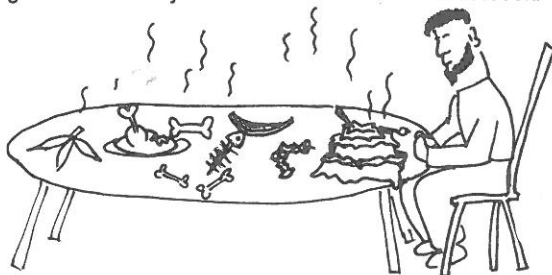
Inzwischen wartete all schaulustige Masse nur auf die Vorführungen. Die kleineren hatten einen gut organisierten Vortrag gehalten, die Gags waren toll, jede hat über die Taster getaunt, wie gut Sie das ganze hinkriegten. Die 1.b.: Ich glaube, daß die Größere viel mehr von uns erwarteten. Trotzdem wurde die Laune nicht verdorben, sie wurde immer besser. Die Novizen und die neuen Lehrer bekamen Ihren Austecker, den Sie bis zum 6. Dezember tragen müssen. So hatten die Vierkläßler die Baby eingeweilt, worüber sich die Neuen natürlich sehr, freuten, weil die Schule Sie in die Gemeinschaft aufnahm. Die Disco begann. Jeder tanzte häftig zu den Liedern. Es war eine Zusammenfassung von "Oldies" Der Höhepunkt kam beim Ertönen des Omega-Liedes: "Petróleum lámpa". Die Stimmung war ausgezeichnet, sogar spitze. Danach ging jeder vor Müdigkeit in das Internat zurück. So fing der Sonnabend an, mit vielen Erlebnissen und Freude...

Tóth Roland
1.b

T. gróf a háza árnyékában

T. gróf felébredt. Ezt nem önszántából tette. Á, dehogya! Orosz csörgőórája készítette erre. A gróf kissé morcosan felkelt, majd földhöz vágta a ketyegő szerkezetet. Valamivel megkönnyebbültebben indult el a konyha felé. Egy óriási üvöltés, a szomszédasszony meghalt az ijedtségtől; a gróf pedig, miután lenyelt pár jégkockát, jóízűen kortyolgatta brazil kávéját.

Az ital furcsa elváltozásokat okozott hősünk gyomrában, és arra készítette, hogy útnak induljon.

Pirosat jelző lámpákon átrohanva még "épen" elérte a villamost. Veszett száguldása miatt csak 3 autó ütközött össze. De ő erre akkor nem tudott gondolni, mivel ezer ember taposta lábát, 100 ember kapaszkodott a fülébe, és ráadásul kétoldról fosztogatták a zsebtolvajok. Éber szemei hirtelen valami különösét vettek észre: minden utas a kabátjába nyúlt. "Ez ellenőrt jelent" - gondolta a gróf. S valóban; az ezúttal kaktusznak álcázott jegyvizsgáló máris a jegyeket kérte. A gróf tudta, hogy a jegye a kabátzsebében van. Elhatározta, hogy kiveszi. Ez azonban nem ment, mivel a nagy tömeg (1102 darab ember) leszorította a kezét, és akárhogy is igyekezett, nem tudta

őket megmozdítani. Az ellenőr minden bizonnyal sok kávét ivott reggelire, mivel egyre idegesebb lett. Mikor a nagy nyomású vér már majdnem kiszakította a fejét, ráüvöltött T. grófra: - Ne játssza meg magát! Tudom, hogy nincs menetjegye! Felszólítom, hogy azonnal hagyja el a villamost! -és nyájasan hozzátette: A második felszólítás után lövők!

-Ennek a fele sem tréfa! - dalolta a gróf, és pacsirtává változva kiröppent a mozgó jármű ablakán.

Az úttesten nagyot koppant, majd... felöltve régi alakját, észvesztve menekült a járda felé. Mivel több incidenst nem

akart, gyalog folytatta útját munkahelye felé. Másfél óra séta után végre megérkezett a hivatalba. Főnöke már az ajtóban várta, és egy széket vágott a gróf fejéhez, majd habzó szájjal üvöltötte: - Dolgozói jogköréből azonnal eltanácsolom! Tűnés! T. gróf kissé szédelve az ütés erejétől eltámolygott.

Hirtelen hatalmas üvöltés szelte át a város halk moráját. Az áldozatok száma 243,25. A merénylet elkövetője T. gróf, ki miután észrevette, hogy az ABC - ben leértékelés van, örömmujongások közepette megdöntötte a helyből történő magasugrási rekordot. Kissé lehiggadva ment be az áruházba, és rögtön elkapkodta a gyanúsan olcsó élelmiszereket. Hazaérve neki is látott a hosszan tartó ebédnek, majd -felöltvén virágos pizsamáját- ágyba bújt. Mikor az óra éjjeli 1-et ütött, hangos

szírenázás verte fel a környéket: T.grófot vitték sürgősen az intenzív osztályra. Ránézéses vizsgálattal megállapították, hogy súlyos ételmérgezést kapott, a vacsora 123 éve megromlott. A műtét idejét reggel 6-ra tűzték ki az orvosok. A gróf számára oly hosszúnak tűnő éjszaka után végre megjelent a főnövér kedves feje az ajtóban. A boncolás kezdetét vette. 4 óra kemény munka után, mikor már majdnem végeztek, meghallották, hogy még további 1000 beteg odakint életveszélyes állapotban műtétre vár. Így hát T.grófot helyhiány miatt kitétték az utcára. Hősünk bevarratlan hassal, még kissé szédelegve az altatógáztól, elindult hazafelé. Egy padon megpihelve egykori... tanárját látta maga előtt elhaladni, de olyan gyenge volt, hogy nem volt ereje köszönni. A ... tanár ettől dühbe gurult és 10 éven túl sem gyógyuló sebeket ejtett a grófon, majd elégedetten továbbsétált.

T.gróf minden erejét összeszedve feltápáskodott, majd folytatta útját. Úgy látszik, hogy nem volt valami szerencsés napja, mivel a következő sarkon gyanús külsejű emberek támadták meg értékeit követelve. A gróf valami "rendőr"-szerű szót mormolt, de egy illetékes sem volt a közelben, így hát búcsút mondhatt az életétől. A király parancsára pantheonba temették és szentté avatták.

Azóta minden év december 24-én a fél emberiség rója le tiszteletét, -fenyőfát díszítve- a haza áldozata előtt.

Homolya Henrik
2.b

Aranyköpések II.

-Elnézést, hogy ideges vagyok, de azt hiszem, hogy ennél sokkal igényesebben tanítok.

Valaki a 2.b-ből: "Monyó, te alszol itt alattam?"

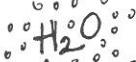
-Ha megvan valaki az megmondhatja.

....tudnátok a térképhez közeledni.

-A gazdasági világválság legglobban Németországot érintette a legmélyebben.

-Nem a levegőben beszélnek!

-Nézzük tovább egy lépéssel!

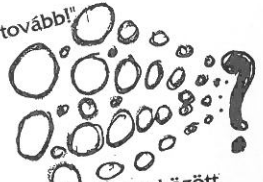
....pedig pirossal mondtam, hogy írjátok le.

Lukács Tanámő a 3.c-ben: "Nem farmerek voltak a telepések hanem barnamoszatok!"

Schmidt Tanámő irodalom óra elején: "Kezdjük el Goethe művészetét tovább!"

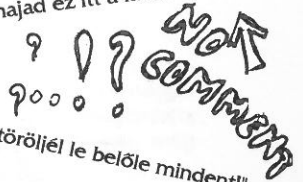

-Tanámő! El szeretném kérni a tanámő szöveggyűjteményét.
-Mit? (S. 1.)
-A szöveggyűjteményét.
-Kitől?
-A tanámőtől.
-...Melyiktől? (S. 1.)

Anonimus a 2.b-ből: "A te hajad ez itt a lábam között"

Lukács Tanámő a 3.a-ban: "Kicsit töröljél le belőle mindent!"

-Tanámő! El szeretném kérni a tanámő szöveggyűjteményét.

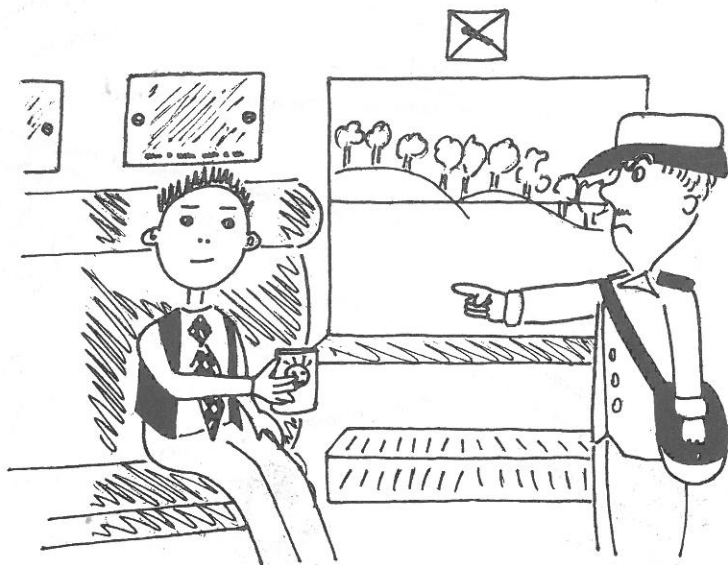
-Mit? (S. 1.)
-A szöveggyűjteményét.
-Kitől?
-A tanámőtől.
-...Melyiktől? (S. 1.)

Sikúr Tanár Úr: "Mivel védekezünk a savaseső ellen?"
V. Kata: Esemővel!!!

Egy utazás tapasztalatai

Szokványos vasámap este volt, és október elejéhez képest elég hideg. A Budapest felé igyekvő gyorsvonat fülkéjében hét ember érezte magát bezárva csomagjai közé. A két szemközti sarokban két párocscsa kuporgott. Az ajtó felőli oldalon a szerelmesek boldogan turbékoltak, a mellettük ülő fiatalember néha elkapott egy-egy hangfoszlányt, s jól elszorakozott magában. Ugyanakkor ártatlan volt, mert ha a fülkében égett volna a villany, a combjain heverő megviseit spirál füzetet tanulmányozhatta volna, ehhez azonban sötét volt, tehát maradt a szórakozás. A mellette ülő lány félálomban, közömbösen bámult ki a száguldó vonattra nehezedő hét óra utáni sötétségbe. Vele szemben ült a másik pár. A kerek arcú lány barátjához bújva elbűvölten nézte az annak keze alatt alakuló rajzot. Hideg volt a fülkében, a lány begombolta kabátját, s még szorosabban elhelyezkedett barátja megnyugtató ölelésében. Időközben kigyulladtak a lámpák, s a hetedik utas -egy korosodó hölgy- a nyolcadik helyet elfoglaló csomagjai aljáról előhalászott egy sportszeletet, melynek ezzel elérkeztek utolsó percei. Éppen ekezdte majszolgatni szerencsétlen áldozatát, mikor megjelent az ajtóban a kalauz. Miután -megzavarva a fülke nyugalmát- félrehúzta az ajtót, a fejénél jóval nagyobbnak tűnő kalapja alól bejelentette, hogy a menetjegyeket kívánja ellenőrizni. Erre -mintegy válaszként- a lány az ölelésből kibontakozva rákérdezett, hogy csak az ő fülkéjükben nincs-e fűtés. A kalauz erre zavartan le, majd felkapcsolta az ajtó feletti kapcsolót s megkérdezte, hogy világít-e már a fűtést jelző piros lámpa.

A lámpa még csak nem is pislákoltt, erre a kéruhás még zavartabban kijelentette, hogy van fűtés, csak kiégett az égő. Majd elvette a jegyet, amit a néni nyújtott felé, merthogy időközben végzett a sportszelettel. Utoljára a turbékoló duó férfi tagja járult hozzá saját jegye kezeltetéséhez, s vonakodva ugyan, de a kalauz határozott felszólítására diákigazolványát is mellékelte hozzá. Az igazolvány nem volt lepecsételve. Az érintett kissé szemtelenül -feltehetően a jelenlevőknek imponálni akarva- megkérdezte, hogy ilyenkor mi a teendő. -Nos, vagy itt és most kifizeti a jegy teljes árát, vagy leszáll Dombóváron és vesz egy kiegészítőt, s ezzel némileg olcsóbban megússza- válaszolt az ellenőr szigorúan a laza kérdésre. A szerelmes szabálysértő jól lepezett idegességgel mosolygott maga elé, s közben lazított nyakkendőjén, de nem mozdult.

Dombóvár után bemutatja a jegyet -hangzott a jegesnek szánt felszólítás, majd a fenyegetés: Az előbb találkoztam rendőrökkel a vonaton. A fülke előtt tényleg elmasírozott két honvéd egy magasabb beosztású tiszttel, de rendőrt nem látott senki. A fiú mégis jobbnak látta, ha enged, akkor is, ha közben azon gondolkodott, melyik a leghatásosabb kínzási módszer, amelynek ezt az akadémikusodó egyenruhás szemetét alávetethné. Még mindig mosolyogva bólintott, mire a kalauz minden kezelés nélkül elrakta jegyét s a diákját. Mielőtt a győztes büszkeségével távozott volna, közölte, hogy még így is szabálytalanul járt el, de csak azért, mert nem akart égni.

A ifjú potyautas -utitársai tanácsára- még Dombóvár előtt megpróbálta egy százassal elboronálni a dolgot. A kalauz -mint ahogy azt a néni a sok csomaggal megjósolta -megvesztegethetetlen maradt, hiszen jobbnak járt, hogy megtartotta páciense jegyét -mely jóval többre került a felajánlott összegnél- s Pesten még aznap este visszaváltotta pénztáros ismerősénél.

Fonyódi Péter
2.b

"WELCOME TO THE JUNGLE"

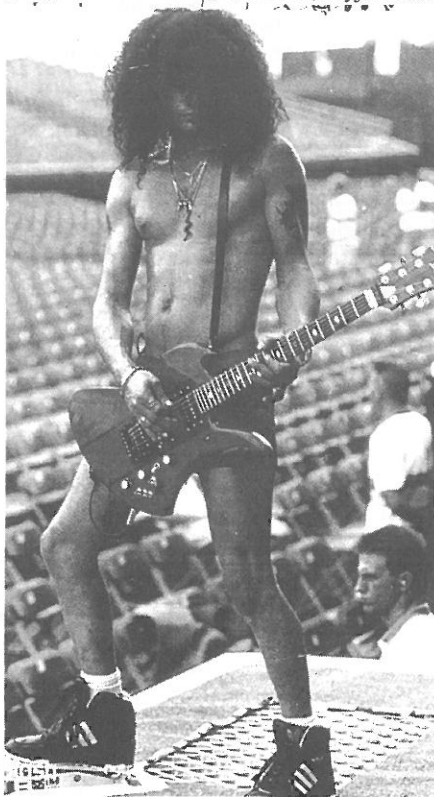
"Egy éjszaka Queensben ott aludtam az iskolaudvarban, amit egy nagy kerítés vett körül. Egyszer csak odajön egy fekete srác és azt mondja: Tudod hol vagy? A dzsungelben! És meg fogsz halni!" - mesélte Axl.

A helyszín Los Angeles, sehol másutt nem született volna meg ez az ötfejű szörnyeteg. Tagjait távolról sodorta ide az ábránd. Hogy kezdődött? Egy szép napon Duff McKagan, a leendő basszusgitáros eladta minden cuccát és vett egy gitárt. Fogta a sátorfáját és Los Angelesbe ment. Ott találomra jelentkezett egy hirdetésre: "Basszusgitárost keresünk. Aerosmith, Alice Cooper, Slash."

Megbeszéltek egy találkozót a Canter's-be. Ez a Los Angeles-i legendás éjjel-nappali csemegeáruház és rock-tanya. Találkozott Steve-vel és a haverjával, akit Axl egy későbbi koncerten így mutatott be: "Ebben a világban, amelyet persze nem ő teremtett, úgy közlekedik, mintha ő csinálta volna. Félig ember, félig vadállat. Nem is tudom, miféle lény. Egy kicsit lö kött, egy kicsit be van gerjedve, és úgy hívják: Slash." Így emlékszik Duff: "Elmentünk piálni az éjszakába, így

jött össze az az ócska banda. Slash bandája a Road Crew." Slash angliai félvér. A többi társával ellentétben jó gyermekkorra volt. Apja lemezborító-tervező, anyja David Bowie ru-

határát készítette. Igazán benne voltak a zenebizniszben. Aztán idővel elkezdte unni az iskolát. "Éppen lógtam a suliból, figuráztam a bringámmal, és akkor jött ez a srác, aki eszméletlenül nagyot nyalt a gördeszkájával. Azt hittem, hogy ott is marad. Odamentem, hogy megnézzem, mi van vele, attól kezdve együtt lógtunk." A gördeszkás pedig nem más, mint Steve Adler, a leendő dobos. A Road Crew átmeneti banda volt. Addig tartott, míg Slash nem találkozott két indiaival. A két ismeretlen művész neve: W. Axl Rose és Izzy Stradlin.

"Welcome to the jungle"

Axl így emlékszik: "Rengeteget dumáltak nekem, hogy keressek valami célt magamnak. Hát persze -mondtam-, majd ezt csinálom, meg azt csinálom. Persze csak azért, hogy bevágódjak a tanárnál, és jó bizonyítványt kapjak. Akinek jó eredményei vannak, azzal kivételeznek. De közben azt gondoltam: zenekarban akarok játszani,

és nagy dolgokat véghez vinni. Így aztán megbuktam..." Izzy 1979-ben megkapta a diplomáját és lóhalálában otthagytta Lafayette-t, majd nyilegyenesen vágatott

Hollywood fényei felé. Slash bekerült a csapatba. A zenekar neve: Hollywood Rose. Ebből, és az L.A. Gunsból verődött össze a Guns 'n Roses. Ez pedig 1985. június 6-tól végleges lett. Az édes otthont a Gardener Street-i próbahelyiség képezte. "Nagyon barátságos börtöncella volt" -jegyzi meg Slash. "Viszont, Istenem, milyen remekül szóltunk ott! Ez csakugyan egy zajos banda, de a világ minden kincséért sem vettünk volna le a hangerőből. Néhány Marshallal eszméletlen lármát csaptunk abban a parányi szobában, de olyan frankó volt, hogy a Sunset minden csövese és bandája ott lógott nálunk éjszakánként."

"Az a fura -tűnődik Axl-, hogy a mai napig hiányzik nekünk az a szufni."

Szépén, napról-napra meg kellett küzdeniük, hogy elérhessék a rég áhított célt. Így meséli Axl:

"Emlékszem, volt két év, amikor csak lézengtünk a Tronbadourban, és senki nem állt szóba velünk, mert mindenki azt hitte magáról, hogy olyan frankó. De végül mi is létrehoztuk a magunk stílusát, új híveket szereztünk, és tömegeket vonzottunk a Tronbadourba." Egyre ismertebbek és népszerűbbek lettek.

Aztán sorra kapták az ajánlatokat. Leszerződtek a Geffen-nél. A Guns n' Roses pályája egyre feljebb ívelt. Berobbantak a zenei világ sűrűjébe, és az első igazi albumuk, az Appetite for Destruction megjelent. Már nem voltak többé előzenekar, számolni kellett velük. Végigperzselték a földet, amerre csak jártak. Elindultak a koncertek és a turnézások, bejárták az egész világot. A sajtó keresztüzzébe kerültek, de megpróbáltak olyanok maradni, amilyenek voltak, és egyszerűen azt játszani, ami legbelülről jött. Igazán jó lehetett azokkal kiállni a színpadra, akiknek a zenéjén felnőttek, akik a példaképeik voltak, mint például a Rollings Stones és az Aerosmith. De most már ők is közéjük tartoznak. Nem szívesen írom le, hogy Steve-től és Izzy-től később megváltak, de sajnos így történt. Slash azt mondja: "Az a lényeg

hogy keményen meg is dolgozzunk azért, amiben hiszünk." És nem hiába. A '60-as évek nagyja a Rollings Stones, a '70-eseké az Aerosmith, a '80-asoké pedig nem más, mint a Guns n' Roses. "Életem legszebb napja volt. Éppen csak belevágtam a gitárba, és több mint 5000 ember emelte a levegőbe a kezét. Fantasztikus!" -véli Slash.

Ki tudja, meddig csinálják még, de egy biztos: a GN'R egy élő legenda.

Dombi Zsuzsa
2.c

Megkérdeztük őket...

Még hozzá az új nevelő-házaspárt: Andódi Lászlót és feleségét, Ági nénit. A faggatást az új kollégium 3. emeletén, a folyosó végén lévő csöppnyi kis

lakásban követ-
tük el. A kedves
alanyok teával
fogadtak min-
ket. A tea elfo-
gyasztása után
megkezdtuk a
faggatást.

Ein-Stein:

Meséljen vala-
mit a gyermek-
koráról!

Ági néni: Hát,
nem volt benné
semmi érdekes,
különös.

Mindig én vol-
tam a jó kis-
lány, a jó tanu-
ló, a kitűnő.
Minden iskolai
programban
részét vettem,
voltam kisdob-
os, úttörő, raj-
vezető, csapat-
vezető stb.

Laci bácsi: Én
is olyan voltam,
mint a többi
gyerek. Igaz,
nem voltam

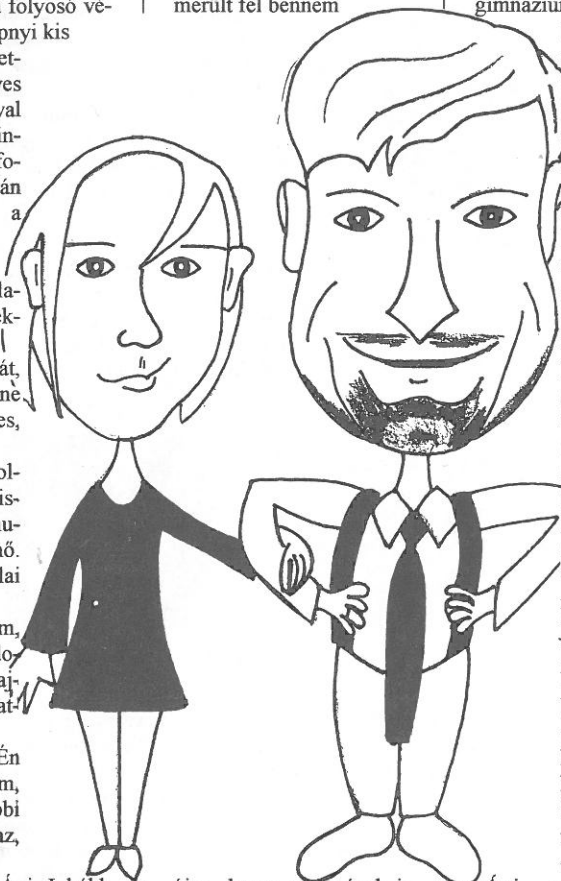
kitűnő, mint Ági. Inkább
iskola után a barátommal
mentem biciklizni, meg
ide-oda a városba, és csak
este mentem haza. Ettől
függetlenül a tanulmányi

átlagom nem volt rossz.
Ének-zenei iskolába jár-
tam. A zeneiskolát abba-
hagytam, és csak később
merült fel bennem

voltam, sosem gondoltam
volna, hogy tőri-ének
szakos tanár leszek. Az
egész onnan jött, hogy a
gimnázium II. osztályá-

ban ránk is, mint
az akkori fiatal-
ságra, nagy ha-
tással volt a ze-
ne. A haverok-
kal alakítottunk
egy könnyűze-
nei együttest.
Rájöttem, hogy
nem tudok zong-
orázni, hiába
van hangsze-
rem, ezért jó
lenne újra elkez-
deni a zeneis-
kolát. Akkor ez
nem ment na-
gyon könnyen,
hacsak nem volt
közjelező. Mikor
eljött a pálya-
választás ideje a
negyedik év ele-
jén, rájöttem,
hogy komolyab-
ban kell foglal-
koznom a zené-
vel. Az az érde-
kes, hogy nem
könnyű, hanem
inkább a ko-
molyzene kez-
dett el érdekelni.

Ági néni: Teljesen
véletlenül jött. Először az
orvosi egyetemre akartam
menni, de mikor megtud-
tam, hogy fizika is kell a
felvételihez, tudtam, hogy

újra, hogy a zenével is
kéne valamit foglalkozni.

Ein-Stein: Hogyan lett
tanár?

Laci bácsi: Inkább
műszaki beállítottságú

biztosan nem fog sikerülni, úgyhogy el is ment tőle a kedvem. Aztán negyedik év végére csak a biológia és a magyar volt az a tantárgy, amiből eredményes felvételeit tudtam volna tenni. Jelentkeztem is, de magyar szakon nem volt már hely. Így lettem biológiai-könyvtár szakos.

Ein-Stein: Hogyan kerültek Gyönkre?

Ági néni: Teljesen véletlenül, egyébként én itt lakom Szakályban, Gyönktől 12 km-re. Ennek azonban semmi köze sincs ahhoz, hogy ide kerültünk. Szombathelyen - a főiskolán - a hirdető táblán volt kiszúrva, hogy ilyen és ilyen tanárt keresünk. Más ajánlatok is voltak, de amikor eljöttünk ide egy beszélgetésre, nagyon megtetszett a dolog, s úgy határoztunk, hogy ide jövünk tanítani.

Ein-Stein: Hol ismerkedtek meg?

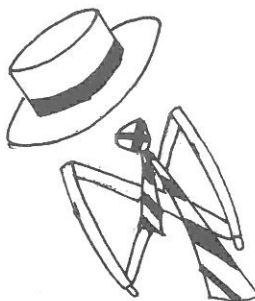
Laci bácsi: A főiskolán, a kollégiumban ismerkedtünk meg. Én egy évvel Ági felett jártam. Összebarátkoztunk, és ebből a barátságából házasság lett.

Ein-Stein: Mik voltak az első benyomások?

Ági néni: Én nagyon félve jöttem ide, hiszen a diákoknál alig vagyok idősebb. A negyedikesek is csak 5 évvel fiatalabbak nálam. Negatív tapasztalataim eddig még nincsenek, jól kijövök a diákokkal.

Laci bácsi: Tényleg nincsenek negatív tapasztalataink. Nagyon örülök, hogy a diákok vidámak és elevenek, de egy bizonyos helyen azért meg kell húzni a határt.

Ein-Stein: Milyen élményeket szereztek a kollégiumi "szecska" avató alkalmából?

Ági néni: Tartottam az eskütől, azért ismételtam szó szerint amit kellett. Laci viszont kicsit megváltoztatta a szöveget, és poénokat vitt bele. Ha ez az egész két hónap után lenne, valószínű, hogy én is bátrabb lennék, és más képp állnék a dolgokhoz.

Laci bácsi: Tetszett a műsor, az átalakítások pedig azért voltak, mert szerintem egy-két dolog "erős" volt benne. Szerintem a műsor nagyon jó volt, csak lehetne bővíteni rajta.

Ein-Stein: Milyen bővítésekre gondol?

Laci bácsi: Az egyetemen mi is szerveztünk ilyet. Ez két-három napig tartott, ahol az elsősök jobban megismerték egymást, és a nagyobbak is őket. Tehát hétfőn már úgy mentünk oda egymáshoz, hogy valamennyire tudtuk, hogy ki kicsoda, hogy a gólyatáborban milyen jól röhgöttünk, és hogy alig találunk vissza az albrétbe. Itt most nem az iváson van a hangsúly, hanem az ismeretség a fontos.

Ein-Stein: Van-e valami története annak, hogy hoztárogert és öltönyt visel?

Laci bácsi: Szeretek sokat beszélni, főleg, ha olyan témáról van szó, ami érdekel. A mi gimnáziumunkban is hasonló helyzet volt, mint itt. A lényeg, hogy ott is voltak kategóriák. A középiskolásokat általában a zenéjük alapján lehet megkülönböztetni, tehát hogy ki milyen zenét szeret. Akkor még így rétegződött a csapat: voltak, akik a Doors és a Rollings Stones után érdeklődtek. A középélet egy szolidabb zenét kedvelte, és volt egy harmadik réteg is, akik a maihoz hasonló discozenét kedvelték. Beismerem, ide tartoztam én is, és nem azért hallgattam, mert valakitől hallottam, hogy ez jó, hanem azért, mert tényleg tetszett és szerettem. Nyilván

ezért soha nem értettem azokat, akik leszűkített és szakadt farmerban jártak, pedig nekem is volt farmerem. Egy idő után a farmer számomra valaminek a jelképévé vált. Egy olyan dologévé, amit én soha nem akarok felfogni. Már akkor tudtam, hogy a farmer nem az én stílusom, ezért elkezdtem öltönyben és nyakkendőben járni, ami fantasztikus lazaságot adott nekem. Különbözik egy laza ember vagyok, de ez az öltözék valamennyire azért ösztönöz is arra, hogy komoly legyek és tudjak kulturáltan viselkedni.

Ein-Stein: Hallottuk, hogy előadásokat szokott tartani a Tanár Úr, mivel kapcsolatosak ezek, és le-

hetne-e rá lehetőség, illetve igény itt Gyöngkőn is?

Laci bácsi: Tartottam egy Gerschwin és egy Freddie Mercury emlékestet, és szerettem volna egyet Bachról is, de nem tudtam megvalósítani. Természetesen itt is tervezek hasonlókat.

Ein-Stein: Mit csinálnak legszívesebben a szabadidejükben?

Laci bácsi, Ági néni: A szabadidőnk a hétvégénk, amit teljesen kitölt a rokonok látogatása.

Laci bácsi: Leggyakrabban a kistestvéreimet - aki két és fél éves- látogatjuk. Rajta kívül van egy húgom, aki szintén törő-ének szakos tanárnak tanul, és öcsém, aki katona.

Ein-Stein: Milyen tervek vannak a jövőt tekintve?

Laci bácsi: Jelenleg Pécsre járok egy egyetemre. Ezt vagy befejezem, vagy egy másikat kezdek el, még nem tudom. Mindenekelőtt szeretném megszerezni a német középfokú nyelviszsgát.

Ági néni: Én egyetemi felvételtire készülök. Remélem, sikerülni fog. Természetesen én is szeretném letenni a német középfokút. Egyelőre az a tervünk, hogy ha lehet, minél tovább itt maradjunk Gyöngkőn!

Ein-Stein: Köszönjük szépen a felvilágosítást, és sok sikert kívánunk az egyetemen!

Szóval kedves Ein-Stein rajongók! Ők voltak új nevelőink! Reméljük, e riporttal kielégítettük kíváncsiságotokat! További jó szórakozást!

Erika és Gigi

2.b

Néha úgy érzem, hogy...

Néha úgy érzem, hogy el kell mennem.

Néha azt érzem, hogy végem már.

Néha nincs semmi reményem, hogy

Van még folytatás!

Néha elfog a kín,

Néha kínoz a vágy,

S üvölt a csend, hogy

Nincs megállás.

Néha sírni tudnék,

De nem merek,

Hát ha kinevetnek az emberek.

Néha úgy érzem, hogy nem megy tovább,

DE, néha úgy érzem, hogy itt vagy mellettem,

S, hogy menekül előlünk a halál!

Bagarol 2.c

Literatur - selbst gemacht

Literatur und Literaturunterricht - das sind Romane und Novellen, Gedichte, Balladen und Fabeln. Man kann sie lernen und erklären, interpretieren und analysieren. Alles veraltet?! Aber ist nicht interessanter, etwas selbst zu machen? Sich von der Literatur anregen zu lassen, etwas nachzuerzählen oder sogar etwas selbst zu erfinden? Ich habe es einmal versucht! Und es hat Spaß gemacht - vielleicht versucht ihr es auch einmal.

Es war einmal im fernen Bayern ein kleines Dorf. Dort lebte ein Mädchen namens Elisabeth. Sie war ganz allein und verlassen seit ihre Mutter tot war, aber nach ein paar Jahren fühlte sie sich besser, weil der Junge, den sie liebte, sie endlich wahrnahm. Er hieß Franz. Er besuchte das Mädchen immer öfter. Nach zwei Jahren entschieden sie, daß sie heiraten wollten. Sie fühlten, daß sich die ganze Welt über ihre Hochzeit freut. Die frische Frühlingsluft verbreitete sich in der ganzen Berglandschaft, die Vögel zwitscherten das alte Frühlingslied über die Liebe. Alles war wunderbar.

Aber eine Woche vor dem festgesetzten Hochzeitstag kamen die Soldaten des Königs. "Ein großer Krieg ist ausgebrochen!" - brachten

sie die Nachricht. Alle Männer, die kampffähig waren sollten ins Heer eingezogen werden.

Vergeblich verwahrten

sich Franz und Elisabeth, esnützte ihnen nichts. Die Soldaten faßten den Bräutigam und führten ihn mit sich fort. Die arme Elisabeth weinte lange Tage und Nächte. Sie wartete auf Franz, aber er kam nicht. Die Tage vergingen, die Monate vergingen... Schon seit einem Jahr war Franz weg, daß Elisabeth keine Nachricht von ihm hatte. Vergebens wartete sie auf Briefe, auf Botschaft: kein Lebenszeichen erreichte sie. Elisabeth ahnte bald, daß Franz schon nicht mehr lebt. Sie versuchte, das Gefühl zu bekämpfen, trotzdem wurde es ihr immer gewisser, daß ihr Geliebter tot sei. Sie konnte es sich aber trotz allem nicht vorstellen, daß das wahr sein könnte. Sie sagte immer zu sich selbst: "Er wurde sicher nur verwundet. Er muß gepflegt werden und kann nicht nach Hause kommen." Aber sorecht glaubte sie bald es selbst nicht mehr. Und eines Tages war sie überzeugt, daß Franz gestorben ist. Etwas ungewöhnliches war geschehen, gleichzeitig, überraschend: Die Zeiger der Wanduhr blieben stehen und Franz' Bild fiel runter und versprang. Da wußte sie, daß sie Franz verloren hatte. Sie weinte und wiesie erst nach vielen Wochen kam Elisabeth wieder auf die Beine. Aber sie entschloß sich den Tod ihres Bräutigams nie zu vergessen. So vergingen die Tage, und Elisabeth machte alle arbeiten um das Haus, um ihren seelischen Schmerz zu vergessen. Eines Tages war sie sehr müde und ging zu Birk zu Bett, um sich auszuruhen. Bald schlief sie tief. Um Mitternacht jedoch wurde sie wieder wach, weil Herzegekräppel zu hören war. Als sie auf den Gang des Hauses trat, war die Eingangstür schon offen und ein Mann stand auf der Schwelle. "Ich bin endlich zurückgekommen." sagte der späte Gast mit der ihr gut bekannten Stimme. Elisabeth lief näher heran, erkannte freudig ihr tot gememter Geliebter zurückgekommen war. Aber wie sonderbar sah er aus! Wie vorher, aber anders. Seine Hautfarbe war weiß, wie Schnee. Doch Elisabeth warf sich ihm freudig an den Hals und flüsterte weinend in sein Ohr: "Ich liebe dich!" Der Mann küßte sie und sagte: "Schnell zieh dich um, ich nehme dich mit mir. Ich bin gekommen, dich zu holen!"

"Wohin?" - fragte das Mädchen.

"Du sollst dich nur schönmachen! Wir verlassen diesen Ort. Beside dich!" - klang die Antwort. Elisabeth war sehr-sehr froh, sie zog ihr schönstes Kleid an, und als sie fertig war, trat sie vor Franz hin und sagte:

"Wir können los! Aber wohin gehen wir?" Der Mann antwortete jedoch nicht. Sie gingen auf das Hof, sprangen auf das Pferd und brachen auf. Das Pferd galoppierte sehr schnell mit den zwei jungen Leuten davon. Immer schneller ging der Ritt und das Mädchen erschrak darüber und fragte Franz: "Warum reitest du denn so schnell?" Eine Antwort bekam sie nicht, das Pferd lief aber noch schneller. Das Mädchen ängstigte sich noch mehr. "Was ist mit dir Franz? Warum reitest du so schnell?" - rief sie.

"Wir alle reiten so schnell." Das Pferd flog schon fast über die Erde. Das Mädchen stellte in ihrer großen Angst noch einmal die Frage: "Warum reitest du so schnell? Bitte Franz, langsamer! Warum reitest du so schnell?" Die Antwort war die gleiche: "Wir Geister reiten immer so schnell." In diesen Moment schlug die Uhr Mitternacht, das Pferd blieb plötzlich stehen und Elisabeth fiel tot aus dem Sattel. In Sekunden schnelle verschwanden Pferd und Reiter in der dunklen Nacht. Das tote Mädchen blieb zurück. Ihre Seele nahm der Reiter mit sich. Nun endlich war sie mit ihm vereint.

geschrieben:
Bankós Teréz
3.c

Übersetzung:
Rideg Zsuzsanna
3.b

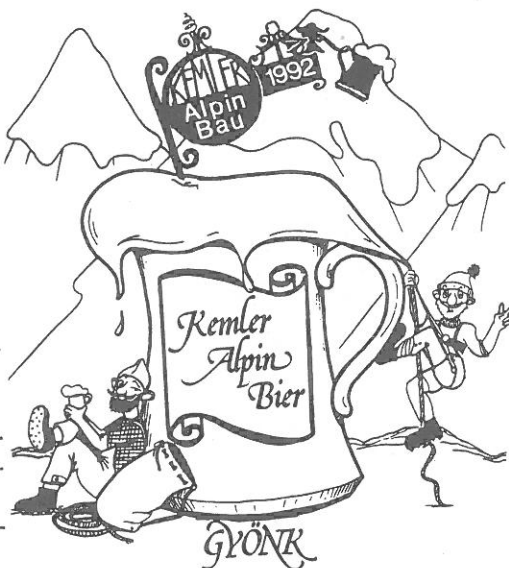
Aus einer Erzählung von Herrn Wakwitz

KEMLER ALPIN-BAU

SZOLGÁLTATÓ ÉS KERESKEDELMJ K.F.T.

IPARI ALPINISTA MUNKÁK "MINI SÖRFÖZÉS"

- Homlokzatok tisztítása, javítása, vakolása, festése
- Kémény, torony külső-belső karbantartása, életveszélyes fedkő újrabetonozása
- Házgyári (panel) épületek hézagztömítése
- Villámhárító-felújítás, -szerelés
- Omlásveszély megszüntetése
- Épülettartozékok le- és felszerelése
- Silók, tárolók karbantartása
- Üzemcsarnokok belső felújítása, homlokzat és tető üvegezése üzemszünet nélkül
- Kémények biztonsági jelzőcsikainak festése

Vállalunk továbbá minden olyan építőipari tevékenységet, ahol állványépítés nem lehetséges, ill. nem gazdaságos. A vállalat munkát megfelelő szakmai ismerettel végezzük.

Ügyvezető: **KEMLER HENRIK** építésztechnikus

Székhely:
2315 Szigethalom
Ifjúság útja 3.

Tel: (74) 387-043

Telephely:
7064 Gyönk
Ady Endre út 38.

Higiénia (ami nincs) a (régi) kollégiumban

Talán kevésbé emlegetett téma ez a nagy nyilvánosság körében -első helyen mindig is a táplálkozás állt-, de azt hiszem, hogy muszáj pár szót ejtenem róla, hiszen kollégiumi életünk szerves része.

Nem olyan régen történt, hogy egy szerdai naposjelentés során mindenki számára világossá vált: saját magának kell takarítania szobáját. A bejelentést nagy felhördülés fogadta, aminek jogosságát most nem akarom különösebben firtatni. Mindennek két oldala van: jó és rossz. Egyesek kezébe talán most került először seprű

és lapát -ha került egyáltalán-, mások számára viszont nem jelentett újdonságot az ilyen irányú elfoglaltság. Elég nagy baj, hogy a kollégiumnak már a takarításra sincs pénze, de ha már így van, ezután mindenki maga dönti el, hogyan látja el ezt a feladatot. Nem ismerek túl sok tisztaságmániást a környezetemben (legalábbis a diákok között), de aki akar, az tud hetente tíz percet áldozni a takarításra.

Na, de nem is ez a lényeg. Szobája válogatja. Aki itt él a kollégiumban, az tudja igazán, hogy milyen állapotok uralkodnak

a falain belül. Ha eddig még valaki nem tudta volna, léteznek olyan helyiségek, amit közösen használunk. Gondolok itt a mosdóra, zuhanyzóra és arra a WC-nek nevezett akármire, ami leginkább egy kert végében lévő trágyadombra hasonlít, bár, ha jobban meggondolom, még az utóbbi is rendezettebb körülményeknek örvendhet.

A történelemben jártas egyének ennek kapcsán felfigyelhettek arra a pusztá tényc, hogy ami "Közönsnek" van kikiáltva, azt akár úgy is vehetjük, hogy senki tulajdona. Magyarul ezt a dolgot mindenki kedvére piszkíthatja, rongálhatja, ami csak elképzelhető, minden megengedett. Miért is ne? Én csupán a használatát élvezem, nem kötelezett senki arra, hogy mindent az eredeti állapotában hagyjak. Hová lenne az emberiség, ha nem lenne örökös változás a világban? Mi volna akkor az élet értelme?

No, de azért létezik állandóság is. Mert miért nekem kellene tisztaságot hagynom magam után, amikor ott van Böske Imola szobatársam, és ott vannak a többiek is, akik a fülük botját sem mozdítják, ha erről a témáról van szó. Ha ők nem képesek erre, akkor miért pont nekem kellene összeszednem magam? -gondolják sokan.

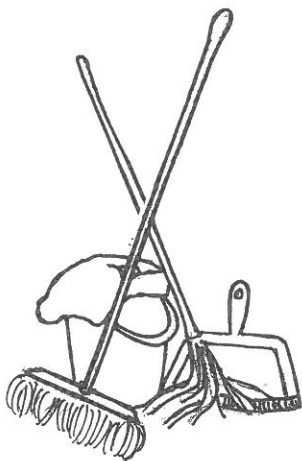
Egyesek hanyagsága miatt a kollégium többi lakójának kell vezekelnie. Ráadásul szegény, szerencsétlen, mit sem sejtő diákokat a "nagy tisztaság" láttán, akarata ellenére elfogja a kísértés, hogy ő is ott hagyja aznapi ebédjét a tethelyen. Saját érdekünk, hogy rendet tartsunk második otthonunkban, a kollégiumban. Mennyivel egyszerűbben menne az egész, ha nem len-ne szükség külön rendrakásra, mert vigyáznátok arra, amit használtok. Nem elég, ha csak egyetlen ember ügyel a higiéniára, de valakinek egyszer el kell kezdenie! Mikor lesz ez az "egyszer"? Megérjük ezt mi még valaha? Ez egyedül rajtunk, kollégistákon múlik.

Ha nehezedre esik is egy kis odafigyelés, hidd el, ezáltal TE is jobban éreznéd magad! Ne akarja senki azt állítani, hogy olyan nagy erőfeszítésbe kerül árvíz előidézése nélkül elhagynia a mosdót, vagy hogy kis természetére való tekintettel hűnyjunk szemet afelett, hogy nem éri el a WC kagyló fölött fityegő láncot (vagy még a WC kagylót sem).

Ha ezekre a helyekre visz az utad, jusson eszedbe, követni fog TÉGED majd egy másik társad is, és TE sem örülnél neki, ha következő látogatásod alkalmával leromlott állapotában kellene viszontlátnod ezeket a közhelyeket.

László Zsófia
2.b

Mit kérne a Télapótól?

Andódi Tanár Úr:
Attól függ, ha jól öltözött, gazdag ajándékot, ha csóró Télapó, két szem szaloncukrot...

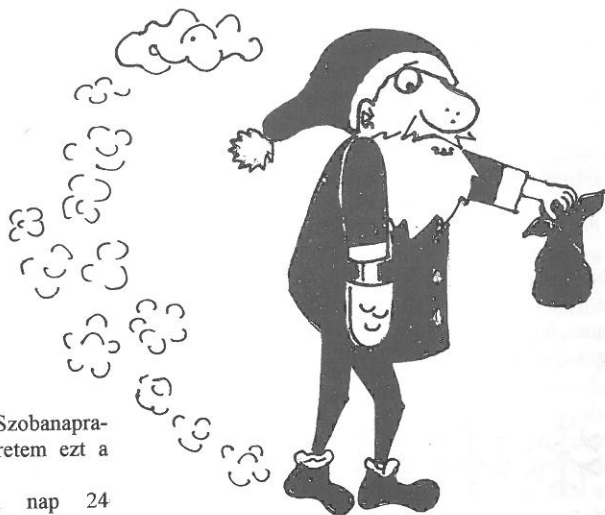
-És ha olyan közepes gyönki Télapó?
-Hagyjon békén!

Andódi Tanárnő:
Egy akkora dobozt szeretnék tele ragtapasszal, amivel egész évben le tudnám ragasztani az 1.a-sok száját.

Fritz Anikó Tanárnő: Szobanapraforgót, mert nagyon szeretem ezt a növényt.

Feketéné Tanárnő: A nap 24 órájához még legalább 10 órát adhatna a Télapó, hogy mindenre jusson idő.

Garai Tanár Úr: Hosszú, enyhe telet-pillanatnyilag ez minden kívánságom.

Hartmann Tanárnő: Egy olyan hipermodern egérfogót szeretnék, ami nem csak a kis egereket, hanem a nagy patkányokat is megfogja.

Hum Tanár Úr: Akkorá puttonya legyen a Téalapónak, hogy minden diáknak jusson belőle ajándék.

Hum Tanárnő: Mikulásvirágot. (Ebben az időszakban ez a kedvenc virágom.)

Kozáriné Tanárnő: Szorgalmas... diákokat!

Herr Lang: Ich wünsche mir, daß man den Kindern nicht immer die Rute ins Fenster stellen muß, damit sie vernünftig lernen und arbeiten. (Azt kívánom, hogy a gyerekeket ne virgácsol készítsék arra, hogy jól tanuljanak és dolgozzanak.)

Lukácsi Tanár Úr: Számítógépet!

Manhalt Tanárnő: Egészséget!

Mr. Maison: For St.Nick's day, I wish for a subscription to Chicago Tribune and Rollings Stone. (Karácsonyra egy előfizetést szeretnék a Chikago Tribune-re és a Rolling Stone-ra.)

Herr Meyer: Szaloncukrot! (Ő is magyarul mondta)

Muthné Simon Erika Tanárnő: Nyugalmat...és ebben minden benne van, békességet...Ha a tanulók rendesen dolgoznak órán, megvan a nyugalmam.

Schmidt Ibolya Tanárnő: December 6-án lesz egy hivatali ügyem, és szeretném, ha ez sikerrel járna.

Frau Sedemund: Einen Schockoladennikolaus! (Egy csokoládémikulást)

Tuba Tanár Úr: Minél kevesebb indokolatlanul felmentett diákot az órán. A tanulók saját érdekükben szeressék a testmozgást és a testedzést.

Herr Wackwitz: Ich möchte so eine Tablette haben, wovon die Kinder fleißig werden. (Egy olyan tablettát szeretnék, amittől a gyerekek szorgalmasak lesznek)

Farkas Tanár Úr: Egy puttony datolyás haltojásma-got.

Daubner Tanárnő: Jó lenne, ha a Téalapó zsákjában benne lenne az a sok szép könyv, amelyeket a könyv-árusnál sóvárogva nézek (főleg a hátsó borítólapon feltüntetett szám miatt). Ezekon kívül meg sok-sok türelmet hozhatna, mert az néha elfogy.

Daubner Tanár Úr: Mosolygós, derűs diákarcokat.

Sikúr Tanár Úr: Minden osztályban ötös témazárókat.

Petz Péter Igazgató Úr: Még több vidám, egészséges, szorgalmas, okos diákot kívánok az iskolának, és a kollégiumnak! Olyanokat, akik nem ijednek meg saját árnyékuktól, és bátran vállalják önmagukat. Azt kívánom, hogy az Ein-Stein 1995-ben megnyerje az országos újságíró pályázatot.

Csak egyetlenegyszer

Meleg nyári vasárnap délután volt. Mo-
hács utcáit ellepték a kikapcsolódásra vá-
gyók. Szülők gyerekeikkel sétálgattak, ke-
zükben olvadó fagyival. Idős bácsikák és
nénikék botjaikra támaszkodva nézelődtek
a fehér padokról. Egy kislány lufival sza-
ladt anyukájához. Lány Duna-illatot hozott
a szellő, mire az idilli csendet egy hatal-
mas robbanás fülsüketítő zaja törte meg. I-
gen, bekövetkezett, amire már oly régen
számítani lehetett. Néhány hónapja, hogy a
szerb erők a magyarországi határtelepülé-
s-

ket riogatták,
most azonban
megelégték a
fenyegetőzést, s
a tettek véres
mezejére lép-
tek. Sokan meg-
haltak azon a
békésnek ígér-
kező vasárnap
délutánon. Fér-
fiak, nők, gyere-
kek, idősek egy-
aránt, mikor a
sétálóutcát elő-
zönlötték a
harcra kényszerített fiatal szerb
katonák. Hisz
ők sem akartak
legyilkolni ár-
tatlan embere-
ket,

azonban mögöttük álltak tisztjeik, a-
kik kizárólag drasztikus, dogmatikus né-
zeteket vallottak. Egy fiatal magyar fiú ült
és sírt, karjaiban barátnője holttestével. A
lány kezén ott ragyogott a gyűrű, két napja
volt az eljegyzésük. Igaz, az ENSZ-erők-
nek sikerült visszaszorítaniuk a brutális tá-
madókat, de ki fogja a sok ember lelkén

támadt sebeket begyógyítani? Ki tudná en-
nek a fiúnak a bánatát elosztalni, ki bará-
tnője halála után senkivel egy szót nem
váltott, csak hallgatott, és a lánytól kapott,
könnyeivel elázott zsebkendő t gyűrö-
gette. Minden áldott nap órákat ült a teme-
tőben és beszélt hozzá. Éjszakánként csak
a hold fényes ábrázatát bámulta, aludni
nem tudott, s mikor nagy nehezen álom
jött volna a szemére, ismét hallotta a vi-
dáman csengő, ismerős hangot és felriadt.

Eleinte csak álmában, később azonban

nappal is egyre
többet beszélt
vele, s bosszút
forralt. Más
már nem fog-
lalkoztatta,
csak a bosszú-
vágy. A lány
értelmetlen ha-
lálának meg-
bosszulása. Egy
éjszaka, mikor
mindenki sze-
met lefogta pu-
ha kezével az
álom, ő csele-
kedni kezdett.
Lépései vadul
visszhangoztak
a lépcsőházban.
Célja a herceg-
szántói határ-

átkelőhely volt. Kezében fogta apja va-
dászpuskáját. Beszállt az öreg Wartburg-
jába. Az út nem tartott sokáig, hisz éjszaka
nem volt forgalom, és ő száguldhatott célja
felé. Ahogy kiszállt az autóból, azonnal
megpillantotta a barikádok előtt örködő
szerb katonát. Vérben forgó szemekkel e-
melte fel az élesre töltött puskát...

Azonban az öt sortüze gyorsabban érkezett a vártnál. A fiú összerogyott, s utolsó szavai ezek voltak: "Pokolba a háborúval". Most valahol onnan fentről figyelhet min-

ket kézenfogva a menyasszonyával, és óva intenek bennünket mindenemű háború kezdeményezésétől és folytatásától.

Rideg Zsuzsanna

3.b

Közösség, avagy a jószellem Gyönkön

Sétálok az utcán. Mindenüft ismerős arcok köszönnek rám, és egyre inkább érzem, hogy mekkora szerencsém volt azzal, hogy ide kerültem.

Ötthon a barátok csak csodálkoznak azon, hogy mennyire jól érzem itt magam. Ők, akik büszkék arra, hogy nagy, modern iskolába járnak, furcsálják, sőt szokatlannak tartják, hogy ennyire ragaszkodom a kollégiumhoz, ami ráadásul egy kis községben, a világtól "elzártnak" áll. Sokszor érzem úgy, hogy sajnálom azokat, akiknek az életük folyamán nincs semmi ilyesmiben részük, mint nekünk itt Gyönkön. Ők nem ismerik meg soha az igazi közösséget, talán el sem tudják képzelni, hogy létezik ilyen.

Járhatnak szép, nagy, új iskolába, tanulhatnak a legkülönbözőbb módszerek szerint, ha nem ismerik meg az életet.

Mert higgyétek el nekem, hogy semmiféle modern módszer és tanulás nem ér többet annál, hogy itt vagyunk egymásnak.

Hát hol van még egy ilyen iskola, mint a miénk? Melyik városban fordul elő az, hogy szinte az egész iskola kollégista, és a diákok éjjel-nappal együtt vannak?

Valószínűleg az sem hiába történik, hogy megannyi végzett diák jár vissza hozzánk, és még mindig fáj nekik, ha arra gondolnak, hogy igazából már nem tartoznak ide. Re feleldjétek: "Rem múlik el semmi, ha nem felejtjük el, és élnek az emlékek még valahol." Szóval a mi helyzetünk semmiféle modern iskolával nem pótolható, és legyetek büszkék arra, hogy egy ekkora közösségbe tartoztok, és ami a legfontosabb: **VIGYÁZZATOK RÁ!**

Mészáros Ági

2.b

Woodstock und die Blumengeneration

Die Geschichte begann mit dem Untergang der Hippieperiode. Etw. dann, als unsere lieben Eltern, um ihre lieben Eltern zu ärgern, oder aber um sich zu unterhalten, lange Haare hatten und Trapezhosen trugen.

Im Januar 1969 erschien eine Anzeige in New York: "Junge Leute, mit unbeschränkten Kapital suchen geschäftliche Vorschläge." Diese paar Zeilen brachten das dreitägige Jugendfest in Gang, das später ein Symbol wurde, und welches in diesem Jahr sein 25. Jubiläum erreichte.

Das Konzert wurde im Febr. 1969 noch für 5000 Leute geplant, im Aug. wurden aber schon 50-100 Tausende Einladungen geschickt. An den Ort (White Lake) - 200 km von New York entfernt - strömten schon die Blumenkinder. Am Abend am 15. 08. schien das Essen und auch die Zahl der aufgestellten Toiletten viel zu gering zu sein. Es regnete auch.

Die Jugendlichen tobten bei den Konzerten von Jimmy Hendrix, Jennis Joplin, Joe Cocker... aufgelockert und von Drogen betäubt. Sie machten einfach nichts

anderes, sie hörten nur die Musik, tanzten... und liebten einander. Sie waren frei, wenn auch nur für paar Tagen, aber sie rangen alle gesellschaftlichen Gegensätze nieder. Das Konzert war geschäftlich ein Mißerfolg, aber die halbe Million Jugendliche bewies der Welt, daß sie nicht anderes wollten als Unterhaltung und Musik.

Die Zahl der Verletzten wegen der Masse lag um 5000, ein Dutzend Babys sind zur Welt gekommen. Es wurde ein Plattenalbum, ein Film und ein Begriff geboren: Woodstock.

P.S.:

Für das 25. Jubiläum dieses Festivals wurden auch zwei Konzerte geplant, die aber -wegen des Mangels an Interesse- nicht organisiert wurden. In ganz Europa "nostalgieren" nur wir, alleine. Zwischen 18. und 25. Aug. 1994 wurde auf der Insel Óbuda das Eurowoodstock (die II. Studentisland) veranstaltet.

Dieses Festival erinnerte uns am ehesten an Woodstock. Im Inte-

resse der Authentizität, im Nahmen der Älteren traten die Popgruppe wie z.B.: Ten Years After, Jefferson Airplane, Starship und noch viele andere auf.

Videozette (Stawberry and blood, Easy rider...) und verschiedene Theatervorführungen steigerten den kulturellen Charakter.

Es gab alles wie in Woodstock: Lärm, Schmutz, Blumen...und Liebe, und was das wichtigste ist: viel-viel Musik! Musik, die vielleicht wieder Liebe den Jugendlichen verkündet.

Daß dieses "Studentisland" ein Erinnerungsfest war, wissen wir alle. Während der letzten 25 Jahre ist nicht nur eine Generation aufgewachsen, aber eine andere wurde auch älter, ihre Gesichter, ihre Körper gehörten schon der Vergangenheit, nur ihre Erinnerungen flammen noch lebhaft. Eins ist sicher. Jenes Festival, dort auf der anderen Seite der Welt, artikuliert vieles, was mit den Jugendlichen zusammenhängt.

Woodstock ist also eine Legende geworden, an die wir uns noch lange Zeit erinnern können.

Hand-drawn musical notation and sketches. It includes a treble clef, various notes, and a wavy line. Below the notes, there is a handwritten signature 'Uracs Ami' and the number '2.b'. At the bottom, there is a handwritten line of text in a cursive script: 'Zedek fajvan, de marcol vanyon nem golan'.

Trauben...Disco...Theater

Nachdem wir uns an einem Mittwoch Abend mit dem Internatsfutter vollgestopft hatten, teilte uns Herr Hum mit, daß wir auch dieses Jahr die Gelegenheit hätten für das Internat Geld zu verdienen. Aus dem Einkommen sollte dann ein Lautstärker und ein Theaterbesuch finanziert werden. Als Herr Hum erwähnt hat, daß die Bemühungen unternehmungslustige Schüler jeweils mit zehn Extrapunkten belohnt werden, nahm die Teilnehmerzahl gewaltig zu.

Am nächsten Montag war es soweit. Die andere Schüler litten noch in der Schule, als wir schon dem Anlaß entsprechend gekleidet mit Messern und Baumscheren bewaffnet auf den Bus warteten. Um zwölf Uhr starteten wir in Richtung Kölesd. Eine Stunde später waren wir schon an der frischen Luft zwischen den endlosen Reihen von Weinstöcken. Zuerst haben wir fleißig

gearbeitet, aber bei der fünfzigsten Bütte brach die Traubenschlacht aus.

Der Abschied von den Weinstöcken war wirklich sehr schwer und vor allem klebrig.

Es war trotzdem ein gutes Gefühl - nachdem wir eine halbe Stunde auf den Bus

hatten warten müssen- das Ortschild von Gyönk an der Grenze des Dorfes wiederzusehen. Das schönste Ereignis des Tages war dennoch das Duschchen.

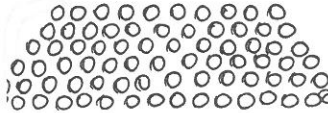
Hier könnte die Geschichte eigentlich zu Ende sein, aber es gab noch eine Fortsetzung:

Die Früchte unserer Arbeit (den tollen und schwarzen Lautsprecher) konnten wir schon bei der nächsten Disco ausprobieren. Das arme Ding entsprach nicht gerade unseren Erwartungen, aber es konnte nichts dafür, denn nachdem die Disco

"blitzschnell" zu Ende gewesen war, stellte sich heraus, daß der Fehler nicht an unseren "Kleinen" lag.

Wir haben die Möglichkeit -ins Theater zu gehen- natürlich auch ergriffen. Viele haben sich gemeldet, aber nur 45 von ihnen konnten an einem wolkigen Sonntag mit nach Kaposvár fahren. Die Fahrt bezahlte das Internat, wir mußten nur für die Eintrittskarten 100 Forint ausgeben. Die 2.b vertrieb sich während der Fahrt die Zeit mit fröhlichem Gesang. Die Vorstellung fand in einem der Studioräume des Theaters "Csiky Gergely" statt. Titel des Stückes war: Tóthék

Wir waren ziemlich enttäuscht, als wir erfuhr, daß die Vorführung in einem Raum von der Größe eines "Mauseloches" (ungefähr 100 Plätze) veranstaltet wurde. Die Geschichte war aber wirklich gut, hat so in Allgemeinen uns allen gefallen. Das Thema des Stückes war ein Konflikt zwischen der Familie Tóth und einem verrückten Soldat. Der Major verbrachte seinen Urlaub bei der Familie. Nach zwei Wochen gelang

es dem Major, die arme Familie fast in den Wahnsinn zu treiben. Für seine merkwürdigen, aber auch komischen Taten mußte er schließlich mit seinem Leben bezahlen. Die Familie hat ihn viergeteilt. In der Pause der Vorstellung konnte man Bier und gebratene Äpfel kaufen. Während der Rückfahrt ist nichts Bemerkenswertes passiert. Wir sind kurz vor Mitternacht in Gyöng angekommen.

Insgesamt hat sich die Arbeit gelohnt und wir hoffen, daß nächstes Jahr wieder das "Eineweche-System" wiederkehren wird. (Eine Woche Urlaub mit Weintrauben)

Berger Zoltán,
Homolya Henrik,
Fonyódi Péter
2.b

Mindhalálíg beacikli

Mindhalálíg bicikli. Ilyen és ehhez hasonló gondolatokkal érkeztünk augusztus 2-án Gyöngre, Farkas Tanár Úr házához, ahonnan másnap a biciklitúra indult.

A Tanár Úr udvarában felvertük a sátrakat, és próbáltunk aludni, persze nem sok sikerrel. Szerdán reggel ötkor madárcsicsergés helyett szeretett ébresztőnk, Taróczy Tamás selymes és bársonyos hangjára ébredtünk. Frissen és üdén láttunk neki lebontani a sátrakat.

Hat óraker azután kezdetét vette a nagy kaland. Mint komoly és megbízható felnőtt, Kocka ment elől, mi pedig a "kicsik"-szép sorban utána. Keszőhidegkút után kénytelenek voltunk megvonni a végzett diáktól a felnőtt címet, mivel elfelejtett lefordulni a regölyi elágazónál. Csupán 10 km-t tettünk meg feleslegesen.

8 óra körül megérkeztünk Tamásiba.

Igazán büszkék voltunk magunkra, hogy a táv negyede már mögöttünk van. Pedig a neheze csak ezután következett Tamásiból Tab felé vettük az irányt. Ez volt az az útszakasz, amikor többször is megfordult a fejünkben, hogy mit is keresünk mi ezen a biciklitúrán.

Végül győzött bennünk az akarat, hogy bizonyítsuk a Tanár Úrnak: a lányok sincsenek fából.

Nem volt hiábavaló a fáradozásunk, kaptunk dicséretet rendszeren.

Délután 2-kor érkeztünk meg Balatonföldvárra, az aznapra tervezett szálláshelyre. Felvertük a sátrakat, és lementünk fürdeni a strandra.

A nap korántsem ért véget olyan hamar, mint gondoltátok. Hajnali háromkor a csodálatosan tiszta, csillagos égbolt alatt álltunk neki enni. Másnap reggel hatkor ismét arra a gyönyörű bársonyos hangra ébredtünk. Egy óra múlva aztán a Tanár Úr elkiabálta magát: "Lóra!" Ez bizony szó szerint fájó ponton érintett bennünket. A Balatonföldvár-Balatonberény szakasz közel nem volt olyan fárasztó, mint azt gondoltuk. Péntek reggel egy kis hiba csúszott a számításainkba. A hét órai kelés helyett fél kilenckor ébredtünk. Felpattantunk a biciklikre, és Zalaegerszeg felé vettük az irányt. Zala megyébe érve egy tréfás kedvű társunk felkapcsolta a lámpát a biciklijén. (Homály megye - a szerk.). Az Egerszegen eltöltött éjszaka sokkal inkább hasonlított a szánkózásra, mint az alváásra. Reggel arra ébredtem, hogy a többiek nem igazán díjazták a csodaszép Zalai-dombságot. Szombat

reggel ismét nyeregbe szálltunk, és Zalaölvő felé indultunk. A lövői tó partján egy szép kis tisztást találtunk, tűzrakó hellyel, meg mindennel, ami kell.

Páran a vízbe indultak, mi pedig inkább előbányásztuk az autóból a polifomokat, (ugyanis az is volt nekünk) és leheveredtünk. Egy röpke óra múlva hatalmas ordításra ébredtünk: "Jó reggelt, Vietnam!". A Tanár Úr ért vissza a strandolásból a táborhelyre, s nem tudta szó nélkül hagyni a lustálkodást. Miután kiverte szemünkéből az álmot, nekifogtunk felverni a sátrakat. A Tanár Úr a szokásosnál egy kicsit hangosabban kiabált, mert a fején egy walkman-ből hangosan szólt az LGT. "És jött a doktor..."-énekelte a Tanár Úr-"...és azt mondta, hogy nagyon beteg vagyok". Hát, ami azt illeti, lehet, hogy volt benne valami. Miután a sátrak már álltak, elkezdtünk krumplit és hagymát pucolni. Minden jó úton haladt, csak a bográcsálványt felejtettük Berényben.

A paprikás krumpli kifogástalanul sikerült, jól is lakott mindenki. Este tábortűz mellett beszélgettünk, zenét hallgattunk és örültünk annak, hogy együtt lehetünk.

Másnap mi, lányok pihenőnapot tartottunk, míg a fiúk a 15 km-re fekvő Óriszentpéterre kerekedtek át.

A következő napok nyugodtan teltek, (nyugodtan, nem pedig unalmasan!!!) már akinek persze. Többször repültünk (mi, lányok) hatalmas ívben a vízbe, voltak hosszú harcok a labdáért, szóval élveztük egymás társaságát.

Hétfő este egy óriási vihar kapott el bennünket. A sátrak szerencsére száraz búvóhelynek bizonyultak. Aznap éjszaka a Tanár Úrék sátra bizony egy kicsit zsúfolt volt, de sok jó ember kis helyen is elfér.

Kedden délután indultunk vissza Zalaegerszegre, majd szerdán B.Berénybe.

Mint minden jó dolog, sajnos ez is hamar véget ért, de a szép emlékeket nem veheti el tőlünk senki.

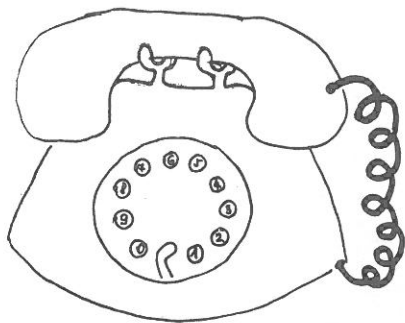
Most is csak azt tudom írni, mint a sítáborról szóló cikk után:

KÖSZÖNJÜK FARKAS TANÁR ÚR!

Mészáros Ágnes

2.b

Téves(ki)kapcsolás

A 12-esben ülünk. Mindjárt becsengetnek. Németóra lesz, és kivételesen nem kellett mára tanulni. Nem volt se írásbeli, se szóbeli, se átnézni való.

Hirtelen kopogás hallatszik a folyosón. Biztos Ő az ... és igen: benyit a tanáró. Kezében a sok könyv mellett üres papírok. Rossz jel. Lepakolja a könyveit és lerakja a táskáját. Kezébe veszi a III-os németkönyvet, és kinyitja vele az ablakot. Mikor elkezd osztani a lapokat, már csak reménykedni tudok ... Talán gyakorolni adja, hogy ne teljen a fületünk, vagy emlékbe.

Reménykedve kapaszkodom ezekbe az ötletekbe, bár én sem gondolom komolyan. Megkér minket, hogy helyezkedjünk a padokkal minél távolabb egymástól. Magamban még egy imát is elmondok:

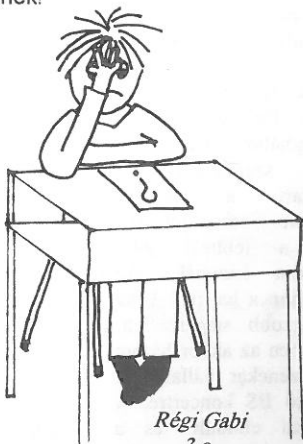
*"Mianyánk, ki ott üldögész a puha felhőkön,
nézz le ránk, akik a kemény székeken sínylődünk.
Akard, hogy könnyűt kérdezzen, és legyen meg a te
akaratom mint a mennyben, úgy az osztályban is.
Ámen."*

Elkezd diktálni a szavakat. Szódoga! Csak ismerjem őket! De sajnos egyiket sem ismerem. Ó Istenem, miért nem hallgattál meg? Mit csinálsz? Fogadjunk beszerezteél egy Tv, és az MTV-t hallgatod. Tipikus tünet: nem halld meg, amit nem akarsz. Kérlek hívd ki a teremből, keressék telefonon! Téves is lehet, csak hadd maradjunk egyedül a teremben. Csak egy kicsit! Kérlek!

Na, nézzük a szavakat! Kötél ... ismerős, s-betűvel kezdődik, és die nem ; der vagy das? Miért is nem tanultam ezt meg? Nem tudom. Biztos elfelejtettem. NEM!!! Ma mással kellett volna lennünk! Persze! Hiszen szerda van, és ilyenkor nincs Vele óránk. Meg kéne mondani!

De most? Biztos azt hiszi, hogy most találtam ki. Nem kéne megint kifogást keresni. De nekem van igazam. A diáknak, a tanárral szemben? Esélyem sincs. Mégis meg kellene mondani. Aki mer ... 1, 2 ... csörgés. A telefon! Éljen! Telefonhoz hívják! Mégis van Isten. Miért nem hallgat el? Talán álmodom?

Kinyitom a szemem. Otthon vagyok a szobámban. A puha ágyban fekszem és csörgök a telefon. Nem akarja abbahagyni. Felkelek, hogy felvegyem, s akkor hallok anyu hangját: Téves.

Régi Gabi
3.c

Valami véget ért

Gondolom, a cím hallatán sokaknak egy fájdalom bűcsű jut az eszébe. De leginkább azoknak a kedves olvasóknak, akik november 12-én a Budapest Sportszarnokban töltötték idejüket. Vagy ha valami okból nem sikerült eljutniuk a koncertre, ott hon a lemezeket hallgatva bűcsűztatták el kedvenc együttesüket. Egy fergeteges siorsorozat zárult le sokak fájdalmára. A függöny lement, s az egyik legnépszerűbb magyar popzenekar befejezte pályafutását. Mostanában sokan gondoltak vissza a kezdetre, a lámpalázás fellépésekre, és az izgalommal teli koncertekre. 7 évvel ezelőtt egy kis csapat tűnt fel a "Csillag születik" versenyen, nem is gondolva arra, hogy pár év múlva már a slágerlisták csúcseit ostromolják a Bonanza Banzai dalok. De így lett. A rajongótábor csak egyre nőtt, szeretetével a zenekart a csúcsra segítette. Sorban jelentek meg a jobbnál jobb Bonanza kazetták. Az "Induljon a banzai" 1989. legnagyobb slágere lett. 1991-ben az akkor három éves zenekar vállalkozik az első BS koncertre. A "Banzai elindult" és a

siker "Jelei" egyre jobban mutatkoztak az "1984" megjelenése után, majd nem sokkal később felépítették a "Pillanat emlékművét". A lemezbemutató koncertről felvétel készült, ami a Bonanza 5. "Live" című albuma lett. A siker felbuzdí-

több millióan imádtak és imádnak ma is világszerte. A BS bulikon a több tízezres tömeg szinte egymást taposva várta a koncert kezdetét. A feketeruhás rajongó tábor elbódultan üvöltötte a visszaváró szavakat. De a bulinak vége

APROPÓ TÖMEG...

totta a zenekart. Kovács Ákos a BB frontembere a következőket mondta a Pillanat emlékművéről: -Összefoglaló lemez, amely megmutatja, mit tudunk és mivé lettünk. Ákos mindig is a szíven viselte a zenekar sorsát. Zenei ténykedése előtt felvételizett a Filmművészeti és a Közgázra. Dalszövegeket írt, és egy szindarab zenéjét is ő szerezte. (Bertold Brecht - Baas) A Banzai másik két tagja Hauber Zsolt és Menczel Gábor. Zsolt segít Ákosnak egyéni produkciójában. Ezen három embernek munkája hozta össze azt a ma is népszerű popzenekart, amelyet

lett. Ezután még felfoghatóbb banzájok következtek. Egy ilyen koncert volt például a Kertészeti Egyetem klubjában. A terem falai öt számot bírtak ki, s a nagy lelkesedéstől az épület elkezdett ringani, a vakolat pedig lepergett a megrepedezett falakról. A koncert félbe szakadt. Fábíán Tibor menedzsmentje alatt ez a kis együttes nagy csillaggá nőtte ki magát. Kovács Ákost, Hauber Zsoltot és Menczel Gábort az egész világon ismerték. A bonanzások világtalálkozóira több százán érkeztek a Felvidékről, Erdélyből, Németországból, Svédországból, sőt az Egyesült Államokból is, s a Depeche Mode imitatorainak nevezett zenekar újabb szuperbulit csapott a BS-ben. Elképesztő fényorgiák és fergeteges show várta a rajongókat. De a sikerből még ennyi sem volt elég. 1992-ben a Bonanza a-

ranylemez kapott a legutóbbi koncertfelvételért, és az új kazetta "Elmondattott" címmel ugyancsak nagy sikert aratott. Mostanra a Bonanza Banzai nagy sikerszerűt tudhatott maga mögött. A Sportsarnok megint feketebe öltözött, az Ákos hajviseletű fiatal tinik majd szétszedték kedvenceiket, amikor a három fiú újra a színpadra lépett. A rajongók szavazata alapján az Év Koncertje, az Év Dala, az Év Nagylemeze, az Év Videoklippje, az Év Együttese elismerésekkel illeték a zenekart. Tavaly átvehették a Bravo-Otto díjat, amely az első ilyen díj volt a magyar együttesek történetében. Kovács Ákos a Bonanza mellett saját produkcióval is megpróbálkozott. A közönség gyorsan elfogadta, s legalább olyan rajongás vette körül, mint az együttest, s lassan az Ákos és BB dalokat együtt énekeltek.

Majd felröppent a hír: a zenekarban konfliktusok

támadtak, az együttes felbomlik. A BB rajongókban valószínűleg egy vi-

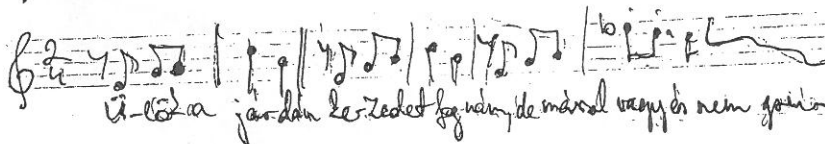
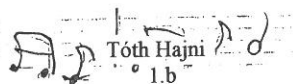
lág omlott össze. A búcsúkoncert időpontja hamar eljött, és talán még a szokásosnál is többen indultak el a Budapest Sportsarnokba, hogy végső búcsút vegyenek kedvenceiktől. A szokásos fekete ruha

szóval a búcsút is jelképezte. Az ismerős

slágereket együtt énekelte kicsi és nagy. A koncert végére a hangulat egy tetemésre emlékeztetett.

Az utolsó szám, a "Búcsúdál" elhangzása előtt Ákos végleg elköszönt rajongóitól. A hangszerek elhallgattak, a színpad elsötétült, s a Bonanza Banzai története véget ért. Kedves BB rajongók, biztosan nagy veszteség, hogy kedvenc zenekarotok már nem játszik többet, de higgyétek el nekem, nem mindenkinek fogja föl ilyen tragikusan ezt a dolgot.

"És talán egyszer majd..." írja a New York Times egyik újságírója. Tehát a Bonanza jövőjét már megálmodták. De azt, hogy az álomból lesz-e valóság, azt senki sem tudja.

Tocsi-riport

A Tocsai-bárban ülünk. Szemben velünk a mindannyiunk által jól ismert Tocsai, -eredeti nevén Májor Tibor- a bárpult és a kézilabdapálya ördöge. Egy kicsit izgul, mert nem szokta meg, hogy "profi riporterek" keresztüzében legyen.

Ein-Stein: -Az első kérdésünk az lenne, hogy honnan kaptad a Tocsai nevet?

Tocsi: -Ú! Hát ez egy nagyon hosszú történet! Az általános iskolában, mint minden fiú, én is nagyon sokat verekedtem.

Mindig lábra ütöttem, és ezt akkor tockosnak hívták. Ebből alakult ki a Tocsai név. Azóta hívnak így.

E-S.: -Te is itt végeztél a gimiben. Neked milyen diákkori élményeid vannak?

T.: -Az első év, mint mindenkinek, nekem is nagyon szorongató volt. Meg voltunk illetőde, de azért később belejöttünk az életbe. Sok hülyeséget csináltunk együtt, de igyekeztünk tanulni is.

E-S.: -Hogyan emlékszel vissza a 4. osztályra?

T.: -Talán ez volt a legnehezebb, de a legjobb is. Az első félév nagyon nehezen telt el, de aztán rájöttünk, hogy tanulni kell, készülni az érettségire. Jó volt. Mindig szívesen emlékszem vissza a negyedik évre.

E-S.: -A többire nem?

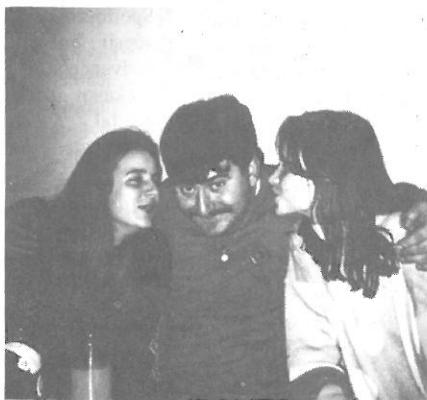
T.: -De igen, csak a negyedik volt a legjobb.

E-S.: -Érettségi után nem próbáltál meg valami főiskolát?

T.: -Nem. Nem voltak ilyen terveim. Anyyira azért nem figyeltem a tanulásra.

E-S.: -A "ti időtökben" is volt szecskázta-tás?

T.: -Igen, de főleg a kollégiumban. Az iskolában csak előre kellett köszönni, meg hordani a szecskajelvényt. Szóval ilyenek voltak nálunk is, de különösebben nagy szivatások nem.

E-S.: -Mindenki tudja, hogy kézilabdázol a "mixerkedés" mellett. Nem voltak soha nagyobb terveid a sporttal kapcsolatban?

T.: -De igen, voltak, csak hát elszúrta őket. Az egyik ilyen egy nyári kupa volt Fonyódon. Még a hógyszí csapatban játszottam, ami akkor NB1-B-s volt. Az ifiválogatottal együtt játszottunk, egy öltözőben öltöztünk velük. A játék nagyon jól ment, csak az volt a baj, hogy u-tána eltűnt az egyik játékosuktól egy 46-os -nagyon drága- cipő. Ránk fogták az egészséget, e-zért ugrott az a lehetőség, hogy menjek az ifibe játszani. Na, ez volt az egyik. A másik pedig úgy volt, hogy Dunaujvárosból jött le pár fejes Hógyszíre, megnézni hogyan játszunk. Én akkor épp nem mentem játszani, mert a szomszédomnak lakodalma volt. Elmentem hát szó-rakozni, mert az edzőm nem mondta, hogy jönnek le nézni az edzést. Nem mentem el tehát az edzésre, elment helyettem más.

E-S.: -Nem sajnálod, hogy nem lett belőle semmi?

T.: -De, így utólag már igen.

E-S.: -Hogyan viszonyulsz a gimnazistákhoz?

T.: -Jól megvagyok velük. Van néhány örült ember, lásd itt jön egy. (Csilla lépett be. - a Szerk.) De azért jó, hogy vagytok. Nem unatkozik az ember, sok a fiatal.

Hát ennyi lenne, amit sikerült megtudnunk róla nagy vonalakban. Ezenkívül még talán annyi, hogy 23 éves és nőtlen. Tehát hajrá lányok!

Köszönjük az interjút, és találkozunk a "Tocsiban"!

Mészáros Ági és Berger Zoli
2.b

A legkisebbek bemutatkoznak-általuk írt versekkel II.

(avagy: A legkisebbek a legrosszabbak?!)

*Tízet ütött már az óra,
Kezdődik a magyar óra.
Kati néni a tanárunk,
Sokszor mérges, de nem bánjuk.*

*Kinyitja a szent naplót,
Felkelti a hétalvót,
Kinek földbe gyökeredzik lába,
Mukkanást sem szól kínjában.*

*Fejfájára ez van írva:
Egyes miatt van itt sírja.*

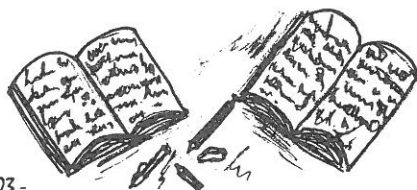
(Barta Tamás 1.a)

Irodalom birodalom,
Kihallatszik az ablakon.

Rendet tesz a tanárom,
Majd leszakad a tető.

Szeretné a rendet,
De még inkább a csendet.
Eltelt megint egy óra,
S megtanulatlan az óda.

(Szilágyi Gábor 1.a)

Pogo

Es beginnt fast immer genau so. Die "Kleinen" räumen die Tische und Stühle im Speisesaal weg, einige Jungen sitzen hinter den Tonbandwänden und geben die Musik ab. Zuerst läuft vielleicht ein "bißchen Discomusik" oder "Eins, zwei, Polizei", aber später beginnt die wirkliche Party. Die waschechte Rockmusik dröhnt aus den Lautsprechern: Guns n' Roses, Prosectura, Tankesapda, und bald erscheinen die Teufel des Darketts: Jungen und Mädchen gemischt. Das Toben fängt an, in dem viele Außenstehende vielleicht nur eine einfache Raserei sehen können. Aber das ist überhaupt nicht wahr! Nur wir wissen das! In diesem Moment zählt nichts. Wir sehen nichts, wir hören nichts. Wir können aus voller Kehle die Spannung herausschreien, oder wir fühlen uns einfach gut.

Und was ist der/die/das Pogo? Es ist nicht nur die Mischung ausdröhnender Rockmusik und Tanz, sondern auch ein Lebensgefühl. Es ist das Symbol der Freiheit, des unbewußten Glücks, Glückseligens. Da können wir unsere Fesseln, Hemmungen abschütteln, und nur das ist wichtig, daß wir uns gut fühlen. Nach so einer Party fallen wir erschöpft in unsere Betten, aber wir sind sehr glücklich. Denn um halb zehn wird das Licht eingeschaltet, die eifrigen Erstkläßler räumen auf, und wir gehen mit dem Bewußtsein ins Internat zurück, daß das eine super Party war.

Szántó Margit

2.b

*Wußtet ihr schon, daß die Europäische
Union das ungarische Abitur nicht
anerkenn?*

Bei Gesprächen mit Erwachsenen und Jugendlichen aus Ungarn konnten wir ein wenig über die Erwartungen der Ungarn an die Europäische Union erfahren. Auf der Straße und in verschiedenen Schulen haben wir Schüler und Erwachsene zu diesem Thema befragt.

MARKTWIRTSCHAFT CONTRA PLANWIRTSCHAFT

Betrachtet man die wirtschaftliche Situation der einzelnen Länder, so könnte man meinen, daß es ein "1. und 2. Klasse" Europa gibt. Die Marktwirtschaft hat den Industriestaaten geholfen, wirtschaftlich stark zu werden. Im Sozialismus wurde infolge der Planwirtschaft nicht effizient gearbeitet und daher ist die wirtschaftliche Situation dieser Staaten nicht rosig. Uns ist aufgefallen, daß viele westeuropäische Konzerne sich inzwischen in Ungarn eingekauft haben und den Markt aufteilen. Süßwaren wie Nestle, Milka und Alpia sind in jedem Regal zu finden.

Gleichwertig dazu existiert aber auch der ungarische Markt, die Produktpalette ist ebenso reichhaltig z.B Györi Keksz- és Ostyagyár, Duna Csokoládégyár....

TOURISMUS CONTRA IDENTITÄT

Viele Touristen fahren nach Ungarn und stellen fest, daß sie einen sehr preiswerten Urlaub verbringen können. Und gerade hier am Plattensee ist uns aufgefallen, daß der Tourismus die Identität der Ungarn verändert hat. Die Menschen sind bemüht, sich den Touristen anzupassen und das anzubieten, was die Touristen erwarten.

GRENZEN IN DEN KÖPFEN ÜBERWINDEN

Die Jugendlichen am Plattensee wünschen sich, daß durch gemeinsame internationale Jugendlager die Ost- Westgrenzen abgebaut werden. Hier haben die Jugendlichen - anders als die Touristen - Gelegenheit, mit Gesprächen, gemeinsamen Aktivitäten und Ausflügen die Mentalität des Gastlandes ken-

nenzulernen. Diese ständigen Kontakte würden den Jugendlichen helfen, nicht nur die sprachlichen Barrieren, sondern auch die "Barrieren im Kopf" - die Vorurteile abzubauen.

Jugendliche berichteten von ihren Erlebnissen in Westeuropa.

Während eines Jugendaustausches mußten sie feststellen, daß sie als Exoten ohne Bildung betrachtet wurden, die in einem politischen Gefängnis leben und unterdrückt werden. Die ungarische Sprache existiert nicht, man versuchte, sich mit ihnen auf russisch zu verständigen.

FAIRSTÄNDNIS

Die Lösung für viele Probleme ist "Fairständnis". Vorschläge dazu waren:

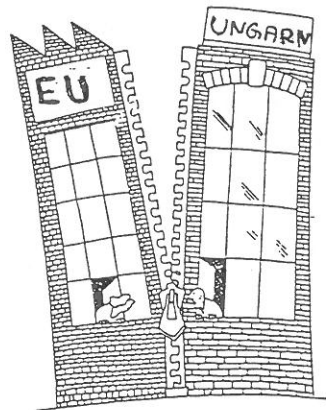
- *ein internationaler Schülerausweis.* Alle Jugendlichen könnten damit preiswert reisen, die für sie wichtigen Zentren besichtigen und das jeweilige Land in seiner ganzen Vielfalt kennenzulernen.
- *Schulabschlüsse* sollen innerhalb der EU anerkannt werden, um die wirtschaftliche, kulturelle und politische Einheit zu fördern. Es wäre wünschenswert, wenn die einzelnen Schulsysteme voneinander

profitieren und ihre positiven Erfahrungen austauschen würden. So könnte ein optimales Schulsystem aufgebaut werden.

WIRTSCHAFTLICHE EINHEIT BRINGT POLITISCHE EINHEIT

Die Jugendlichen beklagen die mangelnde Aufklärung der unterschiedlichen Staatsformen in Europa. Ein Mädchen äußerte sich: "Ich kann nicht beurteilen, ob die EU gut oder schlecht ist, weil Ungarn kein Mitglied dieser Gemeinschaft ist, aber ich möchte mehr darüber wissen."

Offene Grenzen innerhalb von ganz Europa würden helfen, Arbeitsplätze zu schaffen, den Handel zu öffnen und damit neue Märkte zu erschließen. Die Folge wäre eine einheitliche Währung für ganz Europa.

Klemmt mal
wieder...?

UNTERSTÜTZUNG DURCH DIE EU

Konkret erwarten die Jugendlichen weitere Unterstützungen der EU für Sport, Kultur und die Forschung.

- viele Sportler verlassen seit Jahren Ungarn, da sie im Ausland mehr Geld und Unterstützung erhalten.
- kulturelle Einrichtungen wie Theater, Museen... werden seit der Öffnung nicht mehr so stark bezuschußt und daher für viele Jugendliche nicht mehr bezahlbar. Außerdem läßt sich ohne Geld die Qualität der Theateraufführungen nicht halten.

- Forschung und Wissenschaft muß ausländische Sponsoren finden, um wieder ein hohes Niveau zu erreichen. Das würde auch positive Auswirkungen auf das Wachstum der Wirtschaft und des Wohlstandes der Bevölkerung haben.

Fazit :

Wir haben bei den Gesprächen mit den Jugendlichen festgestellt, daß sie ein großes Interesse an einer Integration in Europa haben und bereit sind, an der Planung und Verwirklichung mitzuarbeiten.

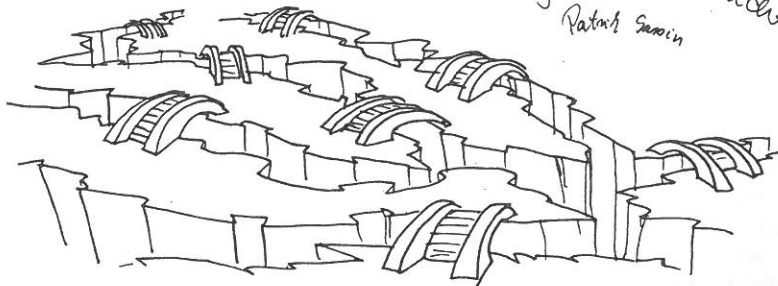
Neue Brücken, über Flüsse voller dummer Aroganz, neue Brücken über Täler tiefster Intoleranz, neue Brücken, neue Wege aufeinander zuzugehen, ganz behutsam, voller Achtung, miteinander umzugehen!

(VON PUR)

Melanie Pivcesan
Jurga Korta

Paton's Seminar

Diana Speck
Schlichter Miller

† Ennyi volt ... †

Ősz volt. A nap már messze nem süttött olyan erősen, mint nyáron. Ennek ellenére még nem kellett olyan rétegesen öltözködni, de az öregember mégis kabátban volt. Ez az ősz más volt számára, mint a többi. Érezte, hogy közérzete nem igazán jó. Orvoshoz nem akart menni, mert szerinte az öregségen még a gyógyszer sem tud segíteni. Egyre gyengébb volt, ami végül a családjának is feltűnt. Nagy nehézségek árán sikerült rábeszélni arra, hogy vizsgáltsa meg magát. Az orvos nem tudott pontos diagnózist megállapítani, így be kellett feküdnie a kórházba. Amikor befeküdt, már javában tél volt, sőt, lassan tavaszodott.

Nagyon rosszul nézett ki, szeméből teljesen kihúnyt a fény, fejét majd szétrepesztette a fájdalom, járása csoszogóssá vált, a testé csont és bőr volt.

Egész családja reménykedett, hogy csak TBC és nem RÁK. Az orvosok nem tudták eldönteni addig, míg a leletek meg nem érkeztek. Az egész család feszült volt, mindenki a legjobbat remélte. Neki meg se merték mondani, mert amúgy is azt mondogatta, hogy neki már csak a sárga földben lesz jó. Bekövetkezett a legrosszabb, amire ugyan számítottak, de a szívük mélyén remélték, hogy a kettő közül nem ez lesz az igaz. Az öregember rákos volt, ráadásul abban a stádiumban, ami gyógyíthatatlan és lassú, de biztos halált hoz.

Miután kiderült a hír, már semmi értelme nem volt, hogy továbbra is a

kórházban maradjon. Így hát hazavitték.

Az állapota rettenetes volt. Csak ült és nézett a semmibe, feküdt vagy nézte a TV-t. Sokat volt az ágyban és aludt. Ilyenkor szája tátva volt, arca holt-sápadt, inkább egy hullára, mint egy élőre emlékeztette az embert. Azért néha felcsillant a szemében egy kis fény, hasonlított régi önmagára. Elni akart, megevett mindent, amit elétettek. Ez a gyötrődés az életért már csak szenvedéseit hosszabbította, és nem használt a betegség ellen. Az orvos egyre erősebb fájdalomcsillapítót írt fel neki, amittől nem kínlódott annyira. De ezek egy idő után olyan erősek lettek, hogy kábító hatással voltak rá. Agya eltompult a gyógyszerektől és a fejében lévő daganattól. Aztán eljött a nap, amikor már nem tudott felkelni ágyából, és teljes ápolásra szorult. Ekkor már olyan volt, mint akit egy koncentrációs táborból éppen most engedtek ki. A betegség ellen sem próbált már küzdeni, csak feküdt, és ki tudja mire gondolt, ha ugyan gondolt valamire.

Egyik este szörnyen fulladt, és ki kellett hívni a doktornőt. Ő meg is jegyezte, lehet, hogy még vissza kell jönnie. Sajnos nem tévedett. Meghalt.

Nagyon szenvedett, de végül eljött számára a megváltó halál, ami a családjának fáj, de neki jobb, hogy nincs kiszolgáltatva másoknak, és eljutott oda, ahova már régóta kívánczolt: a sárga földbe.

Varga Kata
2.b

A királynő

FREDDIE MERCURY

Azt hiszem, mindenki hallott már a QUEEN-ről. A QUEEN-ről és Freddy Mercuryről, a világ leg-extravagánsabb szupersztárjáról. A biszexuális énekeshez képest Elton John csak félnék ministránsfiúnak tűnt. Színpadon Mercury a jónál jobb előadó volt, tele dramatikus megmozdulásokkal, és könyörtelenül beleadott mindent. A magánéletben is csak csekély különbséget mutatott. Imádta a féktelen életmódot, botrányos partykat, és szórta a pénzt. Persze ő sem sztárként jött a világra.

Farokh Bulsara Afrika egyik szigetéről érkezett családjával

Londonba -14 éves korában. Nevét itt változtatta Freddy Mercuryra.

Amikor 19 éves lett, Britannia az első hullámain kezdte érezni

a "változás 60-as évei"-nek. Ez volt a Beatles és a Rolling Stones korszaka. A slágerlistákat a fekete soul-zene uralta.

Ez volt az az idő, amikor a popzene megpróbált a régezzene szűk kereteiből kitörni, és megmutatni, hogy ez a stílus több, mint szerelemre éhes tinik ragadós vattacukorkája. Ebben az időben jelent meg a Smile (mosoly), ami a nagy sztárok slágerreit énekelte. Freddy szobatársa is tagja volt ennek az együttesnek. A későbbi sztár eljárt a próbákra, és elmondta a véleményét a banda tagjainak: "Minek vesztegetitek ilyen baromságokra az időtöket? Ha én az együttesben lennék, biztos, hogy mindent másképp csinálnék."

Azonban Freddy sosem lett a Smile tagja. A főiskola elvégzése után 1970-ben Freddy Mercury, Brian May és Roger Taylor megalakítják a QUEEN-t. Hat basszusgitáros kipróbálása után negyedik tagként bevették John Deacon-t. Már a következő évben megjelent egy kislemezük, melyet a lemezcégek és a rádióadók rosszindulatúan elutasítottak.

Állandóan új irányokat és horizontokat fedeztek fel, és tették mindezt szórakoztatóan, ha nem is mindig sikeresen. Ügyeltek arra, hogy elkerüljék a pop-zene két legnagyobb buktatóját, nevezetesen azt, hogy zenéjük elöregedjen, és azt, hogy csak a "rajongók kemény magjának" játsszanak.

A QUEEN titka az volt, hogy ki tudtak adni egy olyan lemezt, amit utáltál, és olyat is ami teljesen elbűvölt. Az együttes rajongótáborra napról napra növekedett. Legszebb napjában a britt QUEEN rajongók klubja 47ezer tagot számlált. Egyik leghíresebb és legjobb koncertjük, a Live Aid a zenetörténet legendájává vált.

Abban mindenki egyetértett, hogy ekkora koncertet már rég nem láttak. A hivalkodóan lépegető, fantasztikus pózokat felvevő, a csúcson is túlérő

előadást tartó, elbűvölő Freddie Mercurytól, aki ujjai köré csavarta a hatalmas tömeget. Már akkor is őrzöngés tört ki, amikor bejelentették a QUEEN színpadra lépését. Amikor belekezdtek a Radio Ga Ga-ba, a hangulat szinte elektromossá vált. A színpadon cikázva örült fenségként forgatta a mikrofont, Freddie viharoként vette be Wembleyt. 77-ezer ember, 154 ezer ökol teljes extázisban hasította a levegőt. A QUEEN az amúgy is tikkasztó hőséget még tovább fokozta a stadionban. Még otthon a televízió előtt ülők is kimerültek, míg végetért a rövid bemutató.

A koncert után a QUEEN lemezei több, mint 60 helyet ugrottak a toplistákra.

Miután Mercury megtudta, hogy HIV-fertőzött, beletemetkezett a munkájába, és újabb

slágereket írt. Közben hatalmas lelkierővel küzdött az öt évvel későbbi halálát okozó betegsége ellen. Élete hátralevő részében titkolta baját, és vonakodott elismerni biszexualitását. Csak halála előtt 24 órával jelentette be a nyilvánosság előtt, hogy AIDS-es, és tanácsot adott, hogyan harcoljunk az AIDS fertőzés ellen. 1991. november 24-én kensingtoni házában utolsó perceiben is küzdött a halál ellen, de hiába. Ereje nem bírta tovább. Este 7 órakor a világ a zenetörténet egyik legkiemelkedőbb alakját veszítette el. És Freddie tudta: bármilyen nehéz is rivaldafényben élni, meghalni benne még nehezebb.

Köny Ágnes
2.c

Éjzaka másként

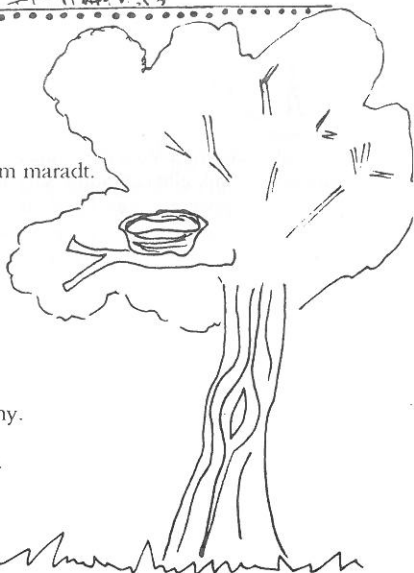
Arccal lefelé a földön
csak néhány csepp könnyem maradt.
Majd elviszi ezt az örömet
újra a vörös alkonyat.

A madár még repül egyet,
s visszatér a fészkébe.
S felbontva az ősi rendet,
éjjel lépek az életbe.

Óriási a hatalom,
mert ekkor tép szét a remény.
Talán lesz még alkalom,
de másnap újra bánt a fény.

Rideg Zsuzsa

3.b

Nagy napok

1993. november 13-án reggel, álomosságtól fáradt szemekkel néztem ki az ablakon, s a látvány - ami élelm tárult - nagyon meglepett. Minden fa és minden ház hóféhér bundába öltözött, mintha attól félnének, hogy a dermesztő hideg fagyos keze megérinti őket. A félméteres hótakaró alól semmi nem látszott ki, még az utak sem. Egy kérdés futott végig az agyamon: hogy fogok én így eljutni Gyönkre, a felvételi vizsgára? Lehetőségek sokasága állt előttem, mint például repülővel, sítalppal, szánkóval, de az autó alig jöhetett számításba. Mégis úgy döntöttünk, hogy a nagy hó ellenére nekivágunk az útnak, de még nem tudtuk, mire vállalkoztunk. A táj ezúttal nem nyuggözött le.

Fordulatokkal teli utazásunk Tamásit elhagyva vált izgalmassá. Próbáltunk megmaradni az előttünk elhaladt autók sávjában, amikor az egyik emelkedőn megláttunk egy kocsit, ami éppen a havon küszködött a feljutásért. Ide-oda csúszkált az úton, és mi azon imádkoztunk, nehogy visszaguruljon, mert akkor minket is vitt volna magával. A hatalmas hópelyhek szakadatlanul hullottak az égből, egyáltalán nem törődtek vele, milyen gondot okoznak nekünk. Néhol még az út közepét sem lehetett látni, csak a varjak tolla feketéllett a hóban, mint a hóemberen a széndarabok. Utunk Regölyig tartott.

Anyu elment telefonálni, hogy megkérdezze: lesz-e pótfelvételi. Mire visszaért, a kocsit már teljesen betemette a hó, mintha az téli álomra készülődne. Letörölggettük s indultunk haza.

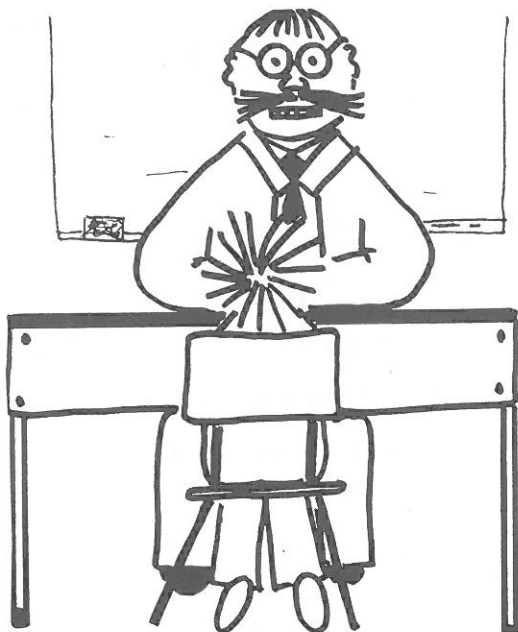
Csak a legmerészebb álmainkban gondoltuk, hogy a visszafelé vezető út simán fog menni. Hazafelé egy teherautó letört pótkocsiját és egy lerobbant Trabantot kellett valahogyan kikerülnünk. Szerencsére nagy baj nem lett belőle. Végre valahára hazaértünk. Amikor anyu leállította a motort, úgy éreztem, hogy egy nagy kő esett le a szívemről. Ezt az utat szerencsésen megúsztuk, de előttem még ott állt a fevételi.

December 11-én sokkal simábban ment minden, igaz én könyvekbe

merültem, hogy könnyebben átvészeljem az előttem álló megmérettetést. Iserőseim már meséltek egy-két dolgot a felvételiről, mivel nekik valahogy szerencsésebben alakult az előbbi utazásuk, mint nekünk. Az iskolába beérve hatalmas tömeget láttunk, mintha egy nagy hangyabolyba léptünk volna, úgy nyüzsögtek a gyerekek és a felnőttek. A 77-es szám - amit húztam - óriásinak tűnt, és az is volt. Ugyanis mire a sok teszt és várakozás véget ért, a szóbelinél én voltam az utolsó. Na, de ne vágjunk ennyire a dolgok elébe, bár örültem volna, ha ilyen gyorsan történik az egész.

Szóval a megpróbáltatások közt elsőként a matek került sorra. Az idegességtől a számok összekeveredtek a szemem előtt. Végül is nagy nehezen megoldottam a feladatokat, és újult erővel vártam a magyar tesztet.

Lelkesezésem egy kicsit lankadt a sok oldal láttán, de ahogy el kezdtem írni, már minden könnyen ment. Utána jött még egy német- és egy intelligencia-teszt. Ezeket nem találtam olyan nehéznek, de azt, ami még előttem állt, nem fogom elfelejteni egyhamar. Amikor a szóbelire várakoztunk, akkor vettem jobban szemügyre az iskolát (na meg persze a diákokat). Akkor volt az a karácsonyi hétvége, amikor sokan a kollégiumban maradtak. A sulit már nagyjából elhagyták a szülők és a gyerekek, csak mi küszködtünk még a szavakkal. Sok arcot jegyeztem meg akkor, akikre most is emlékszem. A terembe lépve (ami most az osztályunk) izgalmam fokozódott. Úgy éreztem, nem tudok megszólalni. A tanárok biztató arckifejezése sem segített túl sokat. Egy kis bátorítással végre ezen is túljutottam. Amikor kifelé becsuktam magam mögött az ajtót, nagyon megkönnyebbültem. Otthon még többször eszembe jutott az elsősök (pardon, most már másodikosok) nyugodt és álmos arca. De jó nekik - gondoltam. Én biztosan nem jutok be közéjük! De itt vagyok, és ezt néha még most sem hiszem el!

Tóth Hajnalka

1.b

HELIOS kft

Gyártmányaink:

- Sorozatkapcsok és tartozékai
- Elektromos alapszelvények
- Műanyag és fémlemezszekrények
- Speciális világítóeszközök

**RÖVID HATÁRIDŐVEL ÁLLUNK
MEGREDELŐINK RENDELKEZÉSÉRE!**

ÁRUHÁZUNKBAN

Forgalmazunk:

- élelmiszereket
- háztartási vegyi árukat
- háztartási papírárúkat

**KÉRJÜK VEGYE IGÉNYBE
SZÉLESKÖRŰ SZOLGÁLTATÁSAINKAT!**

**7064 Gyöng, Rákóczi u. 93.
Tel: 74/87-231**

Ép testben ép lélek, a kérdés csak: Kié?

Este van már, úgy kilenc óra körül járhat az idő. A Tocsit és környékét elhagyták a lelkes, szórakozni vágyó diákok. A kollégium nagykapuját ép most zárták be, Andódi Tanár Úr pedig pontosan -mint mindig- kilenc órakor zavarja fel a porta környékéről a lányokat (bennünket) az emeletre.

Morcosan kapaszkodunk a lépcsőkön, amiken nap mint nap végigszágulunk. Már csak fél óránk van lámpaoltásig, így sietnünk kell.

-Anna!!! Igyekezz!
-Nyugi Fajzat, ráérünk! -nyugtatott meg drága szobatársam.

-Pontosabban te érsz rá! Na tessék, már fél van. Csipkedd magad!

Szerencsére elkésett a nevelő, így mire benyitott, nálunk síri csend honolt, és olyan sötét volt, hogy még az orrunk hegyéig sem láttunk.

-Jól van lányok, jó éjszakát!

-Jó éjszakát! -köszönök halkán.

-Te ki vagy? -harsant fel a mellettem lévő ágyról egy hang.

-Csend, te örült! A nevelő.

-Ja, jó éjszakát!

Anna letette walkmanjét, és gyorsan elnyomta volna az álom, ha nem jut eszembe mindig egy-egy új téma, amiről még feltétlenül beszélni kell.

Reggel van. Nagy nehezen feltápáskodok az ágyról, úgy érzem, mintha néhány kilóval többet nyomnék, mint tegnap este. Körülnézek, Annát keresem, hogy

fölveressem legjobb álmából, de nincs sehol. Sőt, az ágya is eltűnt. Az egész szoba eltűnt. Mégis mi történt, hol vagyok?

-Áh, minden rendben! Biztosan csak álmodom. Visszafekszem, nemsokára felébredek, és minden olyan lesz, mint tegnap.

Ezzel sikerült megnyugtatni magam.

Lassan visszafekszem az ágyamba, becsukom a szemem, és próbálok elaludni, de nem sikerül, mert ebben a pillanatban benyit a napos, és elkiáltja magát:

-Jó reggelt, háromnegyed hét van! Keljetez fel!

Nagy nehezen feltápáskodunk. Hát ez nem igaz! Még mindig abban a szobában vagyok, ahol az előbb felébredtem! Kipattanok az ágyamból, és legnagyobb meglepetésemre egy fiút látok meg magam előtt, aki álmosan vakargatja

ja a feje búbját. Bár nincs magas hangom ma rettenetesen mélynek tűnt. Magam is nagyon elcsodálkoztam szavaim hallatán:

-Hát te meg hogy kerülsz ide?

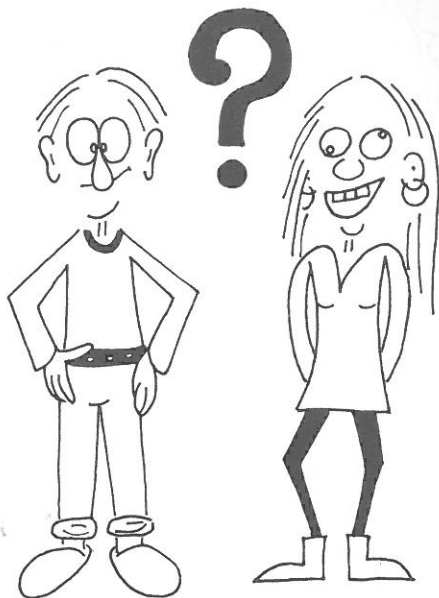
-Gege! Jól vagy?

-Naná! Ki az a Gege?

-Na te! Richter Gedeon. Amúgy borzasztó humoros vagy.

-Kösz.

Azt hiszem, ezt az egészet az osztálytársaim találták ki, és most valahol ott szórakoznak a harmadikon, és azt találgatják, mit is csinálhatok. De rajtam nem fognak ki! Kirohanok az új kolesz egyik földszinti szobájából. A lépcsőn felfelé

kapaszkodva tervezgetem, hogy fogom lefordítani a lányokat. Végre fent vagyok. Lihegve nyitok be a legközelebbi hálóba, ahol épp öltöznek. Nagy sikongatások közepette rohannak be a fürdőszobába, ahonnan jó pár percig, míg elkészülnek, nem is jönnek ki.

-Mi ütött belétek? - kérdem. -Teljesen megőrültetek?

-Hello Gege! -köszönt elsőként Fruzzi..

-Hogy kerülsz te ide fel?

-Lehet, hogy eddig nem tudtál róla, de én már vagy két hónapja ezen az emeleten lakom. És ha megkérdezhetem:

Miért hív engem mindenki Gegének?

-Talán .... mert az vagy?

-Hü, de vicces! Na jó, most már befejezhetitek. Elég a tréfából.

-Inkább mi mondhatnánk ezt. Na tűnés a szobából!

-Jól van na! Nem kell mindjárt bekapni.

Ezzel sarkon fordulok és kilépek a hálóból, majd ahogy csak tudom, bevágom magam után az ajtót. Jó nagyot csattant, annyi szent. A szobámban miközben próbáltam nem elesni a kicsi lépcső-fokokban, elrohanok magam mellett. Pontosabban egy lány mellett, aki pont olyan, mint én és a pizsamámat hordja. Utánafutok és gyorsan nyakoncsípelem. Ő először hadakozik, majd megáll és nézni kezd engem. Szinte egyszerre szólaltunk meg:

-De ..., hiszen ez én vagyok!

Eszeveszetten rohanok a fürdőszobába, a tükör elé, és nem a saját arcomat látom benne, hanem egy fiút. Egy elég jóképű fiút. Időközben megérkezik a testemben a másik ember. Félrelök és ő is megnézi magát. Jó ideig csak némán ülünk a fürdőben,

és próbáljuk felfogni, hogy mi történetett velünk.

-Hát, elég furcsa helyzet -töröm meg a csendet.

-Az -válaszolt és még mindig csak bámult maga elé.

-A többiek eléggé meglepődtek, amikor megláttak.

-Hát nem csoda, én is megijedtem, amikor megnéztem magam.

-Hm!

-Bocs, nem úgy érttem.

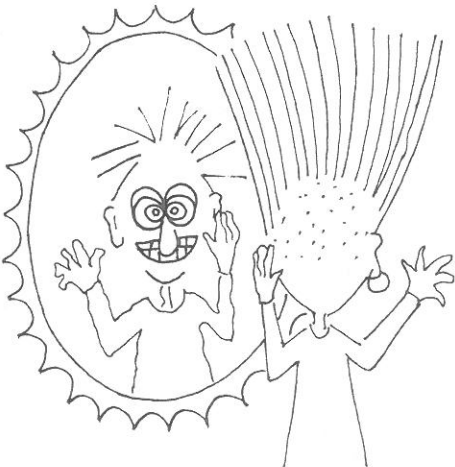
-Áh mindegy. Na! Akkor most mi legyen?

-Nem tudom, de azt hiszem: így pizsamában nem mászkálhatunk.

Elég sokáig tart, míg elkészülünk. Be-

kapcsolom a tévét, pont híreket adnak: "Jó napot kívánok kedves nézőink! Megszaktítjuk műsorunkat egy fontos közlemény miatt. Tegnap este egy Tolna megyei kis község, Gyöngyös mellett az ivóvízhálózatba egy igen különleges és egyben veszélyes vegyszer került, melyet a napokban kísérletezett ki hazánk egyik legnagyobb tudósa, Windhund László. A vegyszer hatása: ha valaki megissza, egy órán belül átcsúsz a tudata egy másik emberébe. Ha valaki ivott ebből a vízből, és nem érzi jól magát a bőrében, hívja az 1355-555-ös számot!"

Azonnal felugrunk mind a ketten, irány a telefon. Miután megbeszélünk a tudással egy időpontot, azon kezdünk gondolkodni, vajon mi lesz aznap a suliban. Gege -azaz én- elment a 2.c-be, én pedig elmentem az ő osztályába, ahol aznap tarkítottam az ellenőrzőjét egy-két négyessel. De Gedeor sem maradt tétlen, szerzett nekem pár östöt németből.

Gege barátjáné délután megkeresett, és két órán keresztül próbált közelebb kerülni hozzám. (Naná, hogy nem hagytam!) Végre itt a négy óra. Ekkorra beszéltük meg a dokival a találkozót. Be is toppant negyed ötkor. Rokonszenves emberke. Elmondunk neki mindent, ami velünk történt. Ő jót szórakozik a történeten, és közben szorgalmasan jegyzetel.

-Na, lányok-fiúk! Elnézést! Fiúk-lányok! Azt hiszem, tudok rajtatok segíteni, ha akarjátok.

-Persze, hogy akarjuk! Nem élhetünk így halálunkig.

-Ez igaz. Gyertek el a laboratóriumomba!

-Már indulhatunk is!

Beszállunk a doktor kocsijába, és Szekszárd felé vesszük az irányt. Itt öt óras kísérletezés után megtaláljuk az ellenszert. Gyorsan felhőrpintjük mind a ketten, és nemsokára újra a saját testünkben vagyunk. Eddig fel sem tűnt, milyen jó, ha az ember azonos önmagával.

-Köszönjük szépen doktor úr!

-Szívesen gyerekek!

Ezek után haza visz bennünket.

Nemsokára újra a szobámban vagyok. Annának elmesélek mindent, aki persze nem akarja elhinni a történetet. De nem is baj. A lényeg, hogy szereztem egy új barátot, és jót szórakoztam. Azt hiszem, ezután az eseménydús nap után megállapíthatom: igen tanulságos lány-tudattal fiú testben felébredni. Higgyetek nekem!

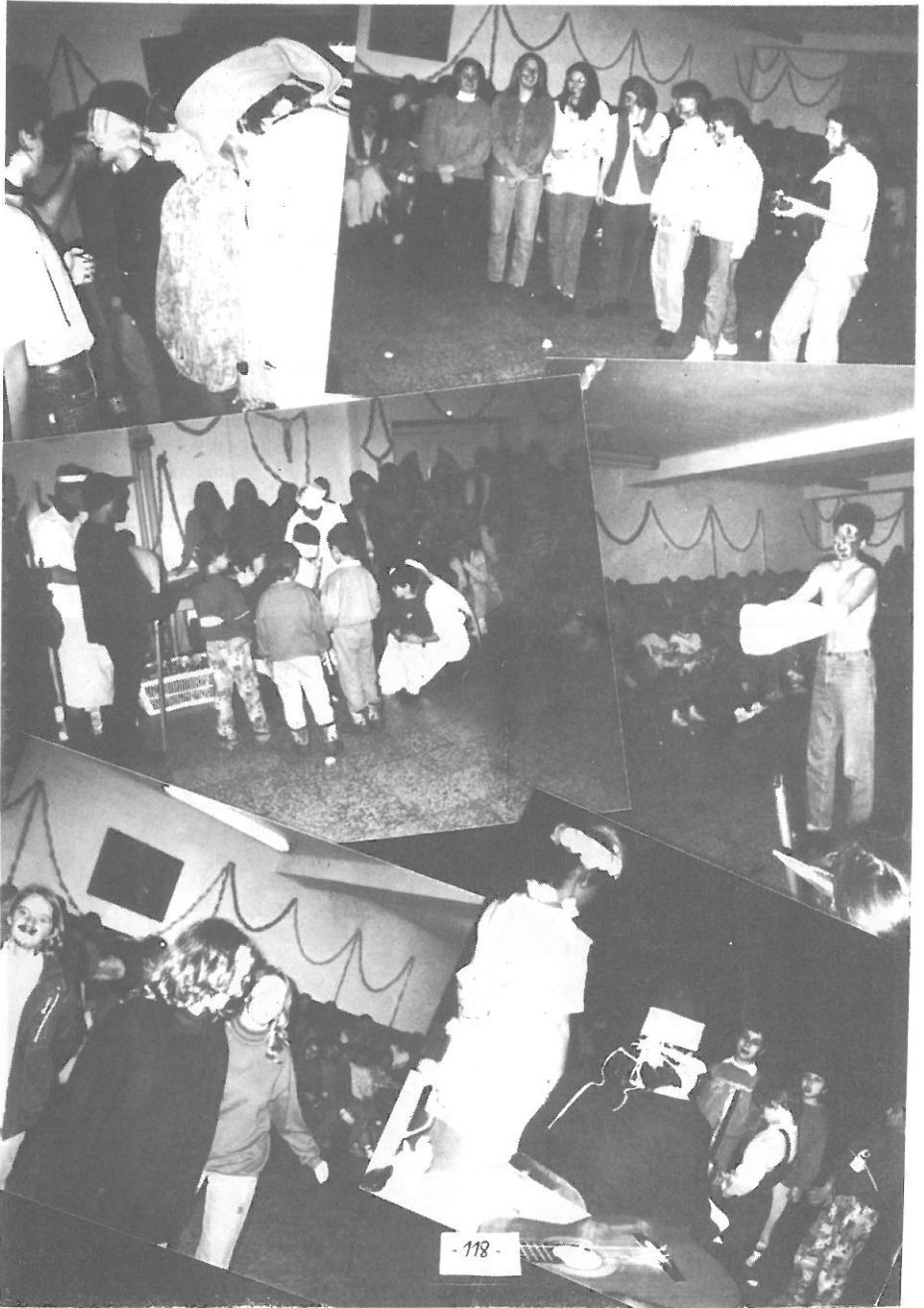
Könyv Ágnes

2.c

TÉLAPÓ

Csörge

A minden évben megrendezésre kerülő csörge-tói rockmaraton az idén is nagy sikert aratott.

Az eddigi megszokott 4 napos program az idén 5 naposra bővült.

A lelkes fiatalok már a nyitónap előtti délután sátrat vertek a kiszáradt tó területén. A július 14-én 13.00-ra meghirdetett megnyitó egy órát késett, de ez nem okozott gondot. A rendezvényt Kocsis Imre Antal nyitotta meg ünnepélyes keretek között.

A rövid beszéd után a fellelkesült közönség jó hangulatban várta a fellépő együtteseket. Gyorsan telt az idő, peregetek az események, folyamatosan játszottak a jobbnál jobb zenekarok.

Már délutánra legalább tízezres tömeg verődött össze a koncert területén. A gyöngyi gimnazista fiatalok is szép számmal képviseltették magukat, és a faluból is sokan eljöttek. Két kollégiumi nevelő és egyben tanárnő is felbukkant néha a szín-

Auróra borzolta tovább a kedélyeket. A zene egészen kora hajnalig tartott, de egyesek már korábban nyugovóra tértek a sátrukba vagy pedig a szalmakazalba, a csillagos ég alá. (Kükü azóta nagy asztrológus) Másnap kissé fáradtan ébredtek fel a szórakozni vágyók. Délelőtt magnóról szólt a zene és mindenki kipihente másnaposságát. Délután képzelt riportot láthattak az érdeklődők - már aki látott valamit (a nagy portól) - egy amerikai popfesztiválról. Ezután főleg rock és jazz műfajba tartozó együttesek közreműködésével folytatódott a műsor. Ismét nagy sikere volt Deák Bill Gyulának, aki már törzsvendégnek számít a rockmaratonon. Ezenkívül néhányaknak ismeretlennek tűnő, de nevesebb hazai zenekarok is fergeteges sikert arattak. Például a Tűzkerék, Prognózis, RABB, Gázló és az Ólommadarak, Sonia és a sápadtarcúak, Coda, Titanic, stb.

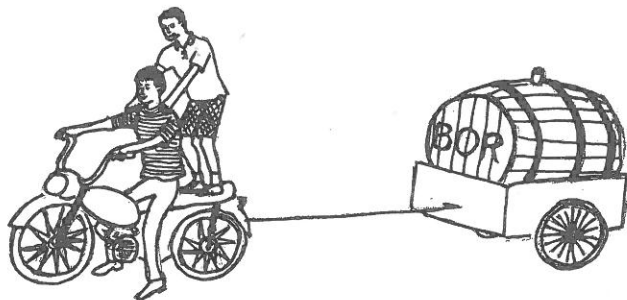
A rendezvény területén egyideűleg a szervezők kulturált tisztálkodási lehetősé-

geket biztosítottak, ezenkívül egészségügyi sátor is működött, ahol a napszúrással vagy egyéb tompultsággal küszködő egyének megfelelő ellátásban részesülhettek.

A szomjukat oltani vágyók több pultnál is

kiszolgálást nyerhettek. Egyesek kicsit túllóttek a célon. Ilyen egyénekből szerencsére csak kevés volt.

Sok ember sportot űzött az üres sörösüvegek gyűjtéséből. (Hat üres üveg = egy üveg hűtött sör) De ezenkívül, aki akart ihatott még - feltéve, ha volt még ereje és

pad előtt. Nevüket titok fedi. (F.A. és M.A.) Ezenkívül Bárdos Tanár Úr is ellátogatott a koncertsorozatra. Az est fénypontja a "Gyöngön is otthonos" Prosectura, önkéntes tűzoltó- és lendületzenekar volt. Ezután a Rába menti nagyvárosból származó együttes, az

pénze - rövid italokat, bort és végül utolsó sorban üdítőt.

Aki netán valami szilárd táplálékra vágyott, az ehetett virslit mustárral vagy pedig az otthonról hozott szendvicset vehette magához. Erre sűrűn szükség volt, ugyanis nagyon sok résztvevő szervezete nem bírta a 4 napos megterhelést. De a megpróbáltatások ellenére is sokan úgy határoztak, hogy legközelebb is eljönnek a Csörge-

tóhoz. Aki nem volt ott, annak figyelmébe ajánljuk, hogy a jövőben, ha teheti, látogasson el Tolna megye e kitűnőre sikeredő rendezvényére.

Aki viszont ott volt, az remélhetőleg élvezte a zenét, a napsugarakat, a kitűnő kiszolgálást és az átszellemült hangulatot. Reméljük, a jövőben is sor kerül ilyen jellegű közös kikapcsolódás megrendezésére.

Varga Péter és Trampus Péter
3.b

WAS FEHLT NOCH AUS DER REIHE?

Sehr geehrter Leser!

Ich finde, daß unsere Schülerzeitung noch einen Artikel im Themenbereich Musik ertragen kann, also habe ich mich getraut meine Gedanken über ernste

Musik veröffentlichen zu lassen. Ich möchte vorangehend noch bemerken, daß ich auf keinen Fall die Absicht habe, Einfluß auf Dich auszuüben.

Hab' keine Angst, ich möchte Dich nicht mit dem gewohnten Gequatsche darüber, daß gebildete Menschen nun mal ernste Musik höre und, daß es wirklich der Allgemeinbildung eines Menschen gehört, ein Paar "Songs" aus älteren Zeiten zu kennen. Ich finde es total "ungut", daß es Leute gibt, die so

etwas predigen. Man muß sich aber leider gefallen lassen, die eben erwähnte Äußerung mindestens einmal (im schlechtesten Fall auch regelmäßig) anzuhören. Solche, oder auch andere intellektuelle Sprüche üben eine ganz komische Wirkung auf die Zuhörer aus. Es zeigt sich daran, daß in der Vorstellung der Mehrheit die ernste

Musik als unerträglich abgestempelt wird, ohne dieser eine Chance gegeben zu haben. Dieser Patienten vergessen aber, daß es ohne *Haydn, Mozart, Beethoven* und die anderen, keine *Doors, Bon Jovi, Guns n' Roses*, oder sonst ähnliches gebe. Es lohnt sich also mei-

ner Meinung nach auf jeden Fall ein bißchen den älteren Stars zuzuhören und ihre Musik zu verstehen, wie sie es gemeint haben. Es könnte ja sein, daß moderne Musik viel leichter zu verstehen ist, aber kann bestimmt nicht mehr (weniger möglicher Weise auch nicht) als seine Vorfahren bieten.

Wer also noch nicht versucht hat sich mit ernster Musik anzufreunden, kann es jederzeit nachholen. Wer weiß, vielleicht wird dieser Schritt der Anfang einer wunderbaren (na gut, übertreiben wir

nicht), schönen Freundschaft sein.

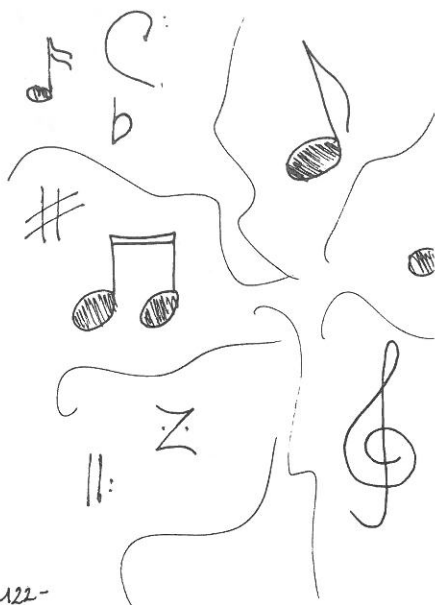
Fonyódi Péter
2.b

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Ismét.....	3
Led Zeppelin.....	4
Irány Itália.....	7
Herr Meyer.....	10
Tökéletes tanár.....	12
Míg a halál el nem választ.....	15
Így kezdődött.....	19
Kamaszkori jegyzetek.....	21
Schülerzeitungsseminar.....	22
Gondolatok I.....	24
Anyá, apa, meg én.....	25
A büfé anyála.....	27
Goethe-Institut.....	28
Aranyköpések I.....	31
Unsere Schülerzeitung.....	32
Nirvana.....	34
Pistike.....	36
Vízben.....	37
Idanéni.....	38
Diákolimpia.....	41
Kriminalitát.....	42
Levél.....	45
Kaland a strandon.....	46
Hiányzol.....	48
Omega.....	49
Einstein.....	51
Egész éjjel.....	54
Egy rossz szokás.....	56
Gondolatok II.....	57
Igazi testvér.....	58
Szemfüles.....	59
Pressefreiheit.....	61
A lányok, a lányok.....	66
Negyedikesek oldala.....	67
Mr. Mason.....	68
Einweihung der Novizen.....	73
T. gróf.....	75
Aranyköpések II.....	77
Egy utazás tapasztalatai.....	78
Welcome to the jungle.....	80
Megkérdeztük őket.....	82
Literatur-selbst gemacht.....	85
Higiénia.....	88

Mit kérne a télapótól.....	89
Csak egyetlenegyszer.....	91
Közösség.....	92
Woodstock.....	93
Trauben...Disco...Theater.....	95
Mindhalálíg beacikli.....	97
Téves kikapcsolás.....	99
Valami véget ért.....	100
Tocsi-riport.....	102
Pogo.....	104
Neue Brücken.....	105
Ennyi volt.....	108
A királynő.....	109
Nagy napok.....	112
Ép testben.....	115
Csörge.....	119
Was fehlt noch.....	121
Tartalom.....	122

THE

END